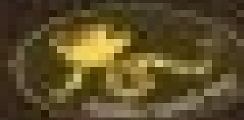
FRED SABERHAGEN

KILIÇLARIN BİRİNCİ KİTABI

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 85
Fantastik Kurgu - 9
Fred Saberhagen - The First Book of Swords, 1983
Türkçesi: Ferhan Ertürk
1. baskı: Şubat - 2000
Yayın Yönetmenleri K. Çaydamlı / Ç. Şan /F. Önkol
Yayma Hazırlayan Kaan Çaydamlı
Kapak Tasarımı Murat "K." Bozkurt
Dizgi
F.E.
Baskı
Umut Matbaacılık (0-212) 637 09 34 - 04 11

ALTIKIRKBEŞ YAYIN bir Kaybedenler Klübü tribidir.
Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul Konuşma Adresi: (0-216) 330 86 37-8 Fax: (0-216)330 28 24

fred saberhagen, Chicago bölgesinde doğup büyümesinin ardından 1975 yılında New Mexico'ya gitti ve oraya yerleşti. Bölgenin, doğal güzellikler içinde otostop yapmaya imkân vermesi ve üç kültürlü etnik karışımı oldukça hoşuna gitmişti. Kuşkusuz, yerel yemeklerin damak tadına uygunluğunun da bu kararında etkisi olmuştu.

Tarih kitapları okumaya düşkündü ve özellikle 19. yüzyıl Avrupa ve Amerika tarihi üzerine yoğunlaşmıştı. Kendini fantastik dünyalara atmadan önce Amerikan Hava Kuvvetlerinde sivil elektronik teknisyeni olarak çalışıyor ve Britanrıica Ansiklopedisi için bilim ve teknoloji makaleleri yazıyordu.

Hitler, Lincoln, Dedalus gibi birtakım tarihi kahramanları kendi yarattığı alternatif dünyalara sokmayı başaran Saberhagen'in en sevdiği kahraman Drakula'dır.

SFWA (Amerikan Bilim Kurgu ve Fantasy Yazarları) üyesi olan Fred, uzun yıllardır geleneksel Edgar Alan Poe Doğumgünü Partisi'ne ev sahipliği yapmakta ve yılda en az üç bilim kurgu ya da fantasy kongresine katılmaktadır.

Karatede mor kuşak sahibi olan Saberhagen, bulmaca çözmekten büyük zevk almakta ve uzun yıllardır düzenli olarak satranç turnuvalarına katılmakta.

Özellikle Kılıçlar ve Kayıp Kılıçlar dizileriyle birçok fantastik kurgu okurunun büyük beğenisini kazanmış ünlü bir bilim kurgu ,ve fantastik kurgu serileri yazan olarak, ailesiyle birlikte Albuquerque, New Mexico'da yaşayıp çalışmaktadır.

kişisel toplantı notları ...

I. /

"uzun zamandır hiç şiir yazamıyorum, bugünlerde eve binlerini atmalıyım."

bir no-name şairin söylediklerinden, yakın dost, kişisel duyum.

dekadans üçlemesi - 3 : kuytudaki ıslaklık ya da bir gün herkes gidecek

moda parkı'nda gündoğumu başlamıştı, uzamaya yüz tutmuş saçlarını elleriyle geriye doğru avuçlayan adam, ışıklanan göğe kaçıncı kez baktığını hatırlayamıyordu, gökyüzüne kaç farklı noktadan bakılabilirdi, geçmişindeki matematik uyanmaya başlıyordu ama kadının ilgi isteyen sesiyle söylediği cümle adamın düşüncelerine sızdı: "çok sıkıştım, buralarda tuvalet var mıdır?" son sigarasını yakıp yakmama arasında duralarken, bu soru ilgisini asla çekmezdi ama lodos duygusunun etkisi altındaydı. yanıtlayabilmek için etrafına bakındı, uygun bir kovuk arayan gözlerinin aksine düşünceleri tamamen kendisine yönelmiş, eski dostlarından birine yazmak için 'kuytumda mutlu muyum' sorusunu kurgulamaya başlamıştı, saatler önce soğuktan koruyabilmek için kolunu belinin çevresinde, bedenine dokunmadan, kabanının diğer ucunu tutatarak yanında yürüdüğü kadın, doğaya atıklarını bırakırken yüzünü denize dönmüş ve kurgusunu "aslında, 'çılgın kalabalıktan uzakta' mutluyum" olarak yeniliyordu, kız elbette masumdu ve tüm bu düşüncelerin uzağında toprağa yakından bakmanın duygusuzluğunu yaşıyordu. ışığın tekrar varlık bulmasıyla adam tüm tensel isteklerini ertelemiş, yeniden yükselen ışığın ve denizin saldırganlığı karşısında kurgusunu "kuytum, bazen ne kadar kalabalıklaşıyor" cümlesine döndürmek zorunda kalmıştı, en yakın kısa camel noktasına doğru tek başına ilerlerken yalpalayarak uzaklaşan kadına baktı; 'günışığında kadınlar ne kadar gereksiz gözükü- yori sözünü dilinin ucunda defalarca çevirirken yüzündeki gülümseyememe ifadesini sabahın kuytusuna bırakıp gitti, bir gün herkes gidecekti.

Ç.

kentte yaşıyorum ve biliyorum

II./

Karga Detayları - III: Milenyumunus kim daveti. Hemen önce, hemen sonra

Hiç gitmeyecekmiş gibi yaşıyordu. Oysa en iyi bildiği şeydi, her şeyin hızla eksildiği. Yıllar önce sıcak bir denizin hemen kenarında aynı sigarayı içerken, düşünmüştü. Uzun bir nefesin hemen ardından terk edilebilmeyi vaad eden bir şey yaşandığını. Aldırmamış ve devam etmişti.

Bir başka kış, şehrin kenarına dayanıp bir sigara yakmış, niye bu kadar sıcak bu sigara, diyen kadına gerçeği söyleyemememişti. Perşembeydi.

Gitmediği o günü anımsadı, henüz gitmemiş olan kadının bacaklarına başını koyduğunda, radyodan sızan tanıdık bir sesin "insan niye sevdiğini öldürür" dediğini. Bir de o esnada başını okşayan kadının "neyin var?" sorusuna verdiği cevabı.

Neyse, çok fazla neyse ...

Korkarak girdi Karga'dan içeri, belirsiz bir davet ve rock'n roll vardı.

Korkarak çıktı Karga'dan, belirsiz bir lodos ve yeni bir kadın vardı. Hangisi daha çok acıttı, anlayamadı.

K.

Kalan

b.n.: baldırın değsin baldırıma ... vay canına ... vay canına ...

FRED SABERHAGEN

KILIÇLARIN BİRİNCİ KİTABI

TÜRKÇESİ: Ferhan Ertürk

Altıkırkbeş Yayın
Kadıköy,2000

GİRİŞ

Ona dünyanın ilk soğuk sabahı gibi gelen bir günde, ateşi arıyordu.

Ateşi aradığı yer yüksekteydi; cansız, rüzgârın silip süpürdüğü, engebeli, kıymık kıymık parçalanmış siyah renkli kayadan bir raf gibi uzanan çıkıntının üzerindeydi. Soğuk rüzgârların getirdiği kar, siyah kayaların üzerinde beyaz toz nehircikleri oluşturup neredeyse kayanın kendisi kadar sert olan gri kadim buz katmanları üzerinde beyaz tül bir örtü gibi kıpırdıyordu. Gökyüzünde ilk ışıklar yüzlerce kilometre uzakta küçük testere dişlerini çağrıştırarak belirmeye başlamıştı. Dünyanın öbür ucundaki kar ve buz altındaki alanlar pembe bir yansımayla parlamaya başlamıştı.

Arayıcı soğuğa ve rüzgâra aldırış etmeden, kendi kendine mırıldanarak bu yalçın arazi parçasını gittikçe büyüyen daireler çizerek adımlıyordu. Güçlü bacaklarından birisi topallamasına neden olacak kadar biçimsizdi. Havada sıcaklık farkı ve kükürt kokusu arıyordu, bunlar onu istediği ateşe götürecek işaretlerdi. Ama ayağındaki sandaletler kayaların üstünden sıcaklığı hissedemeyeceği kadar kalın deridendi ve rüzgâr volkanik püskürmelerin ara sıra rastlanan izlerini süpürüyordu.

Artık dikkatini kayaların, buzun sert yüzeyi arasından fırladığı noktalara yoğunlaştırmıştı. Belirgin bir açık nokta bulunca etrafındaki buzu topuğuyla kırmaya başladı, buz çatırdarken de dikkatle izliyordu. Evet, burada soğuğun ve donun etkisi daha azdı. Aşağıda bir yerlerde sıcaklık vardı. Ve bunun da tek bir anlamı olabilirdi: ateş.

Dağın kalbine doğru giden bir yol peşindeki arayıcı, topallayarak hızla yamaçlardan birinin etrafında döndü. Tahmini doğruydu, önünde yükselen kayaların arasında göründüğünden çok daha büyük olan ve dışarıya hafif sülfürlü bir hava çıkaran bir yarık vardı. Doğrudan sert dudaklı ağza yöneldi ama tam içeri girerken durup gökyüzüne baktı ve yeniden bir şeyler mırıldandı. Yaklaşan şafakla aydınlanmaya başlayan gökyüzü, uzaklardaki birkaç dağınık bulut dışında neredeyse berraktı. Bu durum şu an için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Arayıcı, hızla birkaç metreye kadar daralan çatlağa daldı. Kayaların arasında sıkıştığında hırıldayıp, homurdanacak yeni sözler bularak aşağıya doğru inişine düzenli bir şekilde devam etti. Artık ateşin aşağıda ve çok uzakta olmadığına emindi. Daha birkaç metre inmişken bile yakında, nerede olduğunu bilmediği bir doğal bacadan öfkeli ejder kükremesini andıran sesleri duyabilmeye başladı. Böylece, seslere doğru, çağlar önce dağın üst tarafındaki saçak benzeri çıkıntının çökmesiyle düşmüş ev büyüklüğündeki kaya parçalan arasından ilerlemeye devam etti.

Sonunda arayıcı kükreyen bacayı buldu, bir kolunun uzanabileceği ve bir sonraki püskürmede ateşi deneyebileceği kadar yakınma geldi. Bu ateş, kökleri dünyanın umduğundan daha derinlerinde olduğu için iyi bir malzemeydi. Bulmayı düşündüğünden daha iyiydi, hatta birazdan yapacağı hassas çalışma için bile yeteri kadar iyiydi.

Ateşini bulduktan sonra tırmanarak, rüzgârın savurduğu yüzeye ve şafağa döndü. Yüksek kaya duvarın arkasında, yaranda yükselen uçurumun tam karşısında her nasılsa rüzgârdan korunmuş bir yer vardı. Demirci ocağını buraya koymaya karar verdi. Seçtiği yer kayanın içinde büyük bir girinti, neredeyse bir mağara, uçurumun içine yerleşmiş inanılmaz yüksekliklere ulaşan doğal bir sığınaktı. Mağaranın etrafındaki siyah bazalt yüzey parçalanarak, içlerinden soğuk rüzgârın uğuldayarak estiği ve kar tanelerini savurduğu küçük yarıklar oluşturmuştu. Şimdi yapması gereken dünya ateşini, üstünde hem fiziksel olarak hem de büyüleriyle çalışabilecek şekilde buraya taşımaktı; ateşle yapacağı iş dünyanın bu her iki yönüyle derinden ilişkiliydi. Ateşi bu dünya üzerinde yetişmiş odunlarla taşıması ve yakması gerektiğini biliyordu - bu da dünyanın bu ağaçsız çatısında başka bir gecikme anlamına geliyordu. Ama küçük gecikmeler işini iyi yapmasının yanında önemsizdi.

Ayakta durmuş seçtiği ocak bölgesine bakarken gözünün ucuyla şafağın uzak bir köşesinde gökyüzünde yarışan güçleri fark etti. Uzaklarda, birbiri ardına haşin ve nazikçe parlayan ışık ve renkleri görmek için başını çevirdi. Kendi kendine belki de, diye düşündü, benimle ya da yapacağım işle hiç ilgisi olmayan bir eğlencenin peşindeler. Yine de gökyüzündeki renkleri seyredip kendi kendine mırıldanarak, ta ki uçan güçler gidene ve yeniden tam anlamıyla yalnız kalana dek kımıldamadı.

Ardından çorak dağ yüzeyinden aşağıya, düzenli hareketlerle, çarpık bacağına rağmen hızlı ve çevik bir biçimde inmeye başladı. Neredeyse bin metre aşağıya, en yücelerdeki ağaçların yetişmeye başladığı seviyeye dek inmeyi sürdürdü. Buraya ulaşınca bir an durup, gökyüzüne, gelmeyen birtakım mesajları arar gibi tarayarak bir kez daha dikkatle baktı. Burada, tepelerin arasında sıkışan rüzgâr bir kürk gibi kalın, sık ve dağınık saçlarıyla uzun sakalını uçuruyor, alazlanmış deri ve kürk giysilerinin üstünde kırbaç gibi şaklayıp süs olarak taktığı ejder pullarını takırdatıyordu.

Şimdi, aniden zihninde isimler gidip gelmeye başlamıştı, isimleri onların gökyüzünde uçuşan büyülü güçleri gibi titreşerek görüyordu. Düşündü: Bana Vulcan derler. Ben demirciyim. Ve fark etti ki yükseklerden bu kadarcık uzaklaşması bile insan dilinde düşünmeye başlamasına sebep olmuştu.

İstediği sayı ve büyüklükteki kütükleri bulabilmesi için yamaçtan biraz daha inmek zorundaydı. En yücelerdeki insan yerleşimleri bile hâlâ oldukça aşağısındaydı. Bir harita gibi görünen köyler, tarlalar, uzak bir tepenin üstündeki bir kale, tümü zihninde önemsiz bir manzara olarak kaydedildi. Aklı kütükleri toplama işindeydi. Burada, ormanın başladığı yerde kütük bulmak zor değildi ama ağaçlar çarpık çurpuk, tuhaf şekiller almıştı. Demirci işin bu kısmı için bir baltanın ya da herhangi bir kesici aletin işe yarayacağını düşündü; ama elleri dışında, ki onlar gerçek sanatı içindi, sahip olduğu tüm aletleri ocak için seçtiği yerde bırakmıştı. Gerçekte tek ihtiyacı olan elleriydi ama tahtayla uğraşırken beceriksiz olabilirlerdi. Eğer bir kütük çok biçimsiz çıkarsa tek yaptığı onu düzeltene kadar kırmaktı. Sonunda kollarının zorlukla kavrayabildiği koca bir yığınla dağa yöneldi. Topallaması şimdi daha da belirgindi.

Yokluğu sırasında örsü ve tüm diğer kadim metal işleme aletleri ocak alanına gelmiş ve muhteşem bir düzensizlikle boşaltılmıştı. Vulcan yakacak odunları yere bıraktı ve ateşi yakmaya karar verdiği yerin etrafında her şeyi

düzenli olarak sıraladı. İşini bitirdiğinde güneş başının üstünde yükselen dağın doğu yüzünün arkasında kayboluyordu.

Şu ana dek yaptıklarını gözden geçirmek için bir an durdu ve dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi pufladı. Artık dünyanın derinliklerine gidip ateşi getirmeliydi. Bütün bu zaman alıcı ayrıntılarla uğraşacak kölelerin el altında olmasını dilemeye başlıyordu. Tamamen asıl işine yoğunlaşmasının gerekeceği saat yaklaşıyordu. Çekici elinde hissetmek, metalin ocakta ışıldadığını görmek için sabırsızlandı.

Onun yerine beş metrelik bir kütüğü kolunun altına uzun bir mızrak gibi alarak ikinci kez dağın içine uzanan çatlaklardan oluşan labirente doğru indi. Bu labirentin içinden, ara sıra alevlerin ve yıldırımların yükseldiği helezonik bacaların olduğu yere doğru ilerledi. Bu sefer oraya biraz farklı bir yoldan yaklaştı. İleride onu karşılamak için ışıldayan dünya ateşinin yansıyan kızıl parıldamasını görebiliyordu. Bu parıltı sanki doğmuş olduğu cehennemin derinliklerinden çok farklı bir hava bulduğu bu yerde gün ışığıyla karşılaşınca şaşırmış gibi göz kırpıyordu.

Bu çatlağın içinde bir boğazda her iki taraftaki kayalar Demirci'yle kütüğünün birlikte geçmesine izin vermeyecek kadar birbirlerine yaklaşmıştı. Kütüğü yere bıraktı, ellerini kayalara koydu ve öfkesini onlara kustu. Bu ellerinin beceriksiz olduğu bir başka işti. Kocaman, tüysüz parmakları sandaletli ayakları gibi taraklı ve kösele gibiydi. Derisinin her yanı griydi; sanki milyonlarca demirci ocağı ateşinden çıkan koyu dumanın renginde. Şimdi, kayalara karşı harcadığı güçle ayaklarındaki sandaletler başka kayaların üstüne bastırıyor, kar tabakalarının içinde oyuklar açıyor, kadim buzları kırıp çatırdatıyordu. Sonunda çatlağı kapatan kayalar ellerinin basıncıyla gümbürdeyerek parçalandı ve etrafa saçılarak yolu açtılar.

Kendinden memnun bir homurtuyla Demirci Vulcan, kütüğü yeniden aldı. Son kez durup oradan, dar mavi bir taş süslemesi gibi görünen berrak gökyüzüne baktı. Sonra hızla yoluna devam etti.

Kütüğün bir ucunu kükreyen bacanın içine daldırınca dünya ateşi odunun içine hızlı ve derin bir biçimde işledi. Demirci kütüğü cehennem yarığından çekip döndürerek hafif kararmış havaya doğru kaldırınca yanan bir meşaleye dönüştü. Üstündeki reçine güzel kokulu bir karışım halinde patlayıp, çıtırdadı. Vulcan yakaladığı ocak ateşinden memnun, güldü; sonra kütüğü kolunun altına alarak hızla yeniden tırmandı.

Ocak ateşini, önceden hazırladığı yerde çabucak yaktı. Şimdi kadim ve büyülü demirden yapılmış taşınabilir örsünün ateşin yakınında sağlam ve düzgün bir şekilde yerleştirilmesi gerekiyordu. Bu zaman aldı. Örsünün yerini küçük hareketlerle düzenlerken, asıl, işine başlamadan önce yakıt için aşağıya en az bir sefer daha yapması gerektiğine karar verdi. İşine kararlı bir şekilde başladığı zaman hiçbir kesinti olsun istemiyordu.

Gözü bekleyen körüklere takıldı. Bu görüntü kaşlarını çatmasına neden oldu. Evet, birkaç yardımcısının olması iyi olurdu, hatta gerekliydi.

Düşündükçe bu daha da gerekli görünüyordu. Evet, insan yardımı, işin özel doğasını da göz önüne alınca bir aşamada gerekli olacaktı. Şimdi elinde dünyada yetişmiş odunlarda yanan, yükseklerin temiz dünya havasının ruhunu ödünç vererek beslediği, dünya ateşi vardı. Buna karşılık üstünde çalışacağı, bir bakıma, dünya dışı bir metaldi. Mağaracığın bir köşesinde her yumrusu bir el arabası büyüklüğündeki gök demiri bekliyordu. O kadar ağırdı ki Demirci yakından incelemek için eline aldığında homurtular koyuverdi. İçinde, kristal tabakaları arasında, sanatıyla şekillenmeye hevesli, bekleyen enerjiyi hissedebiliyordu. Maddenin hassas, dünya dışı sihrini hissedebiliyordu - evet, daha önce de olduğu gibi kaba görünüyordu, hava yüzeyindeki tüm oyukları doldurup adeta yumuşakça avuçlayarak çılgınca düşüşünü engellemiş, buharlaşmasını ve tüm ağırlığıyla dünyaya çarpmasını önlemişti. Evet, metalin kendisi bu projeye yeterince, hatta gerekenden fazla dünya dışılık katacaktı.

İnsan teri ve insan acısından vazgeçilemezdi. İnsan korkusunun hızlandırıcılığı da büyüyü saflaştırmaya yardım edecekti. Belki insan neşesi bile kullanabilirdi - tabii ki eğer Demirci bir şekilde bu zor bulunan özü çıkarabilirse.

Ve sonunda on iki kılıç dövüldüğünde, onları örsten alıp havaya kaldırdığında - hiç şüphesiz su vermek için insan kanı en iyisi olacaktı...

Treefall köyünün loş ışıkları ağaçların arasından tek tük görünmeye başladığında, flüt ve yavaş ritimli davulun çaldığı ağıt soğuk akşam esintisinin etkisiyle Mala'nın kulaklarına ulaştı. Bu yas müziği ona evindeyken gelen korkunç haberin en azından bir kısmının doğru olduğunu düşündürdü. Ardneh'e bir dua daha mırıldandı ve bindiği yaşlı binek hayvanının böğrüne dizginlerin ucuyla bir kez daha sabırsızca vurdu. Bineği yaşlı bir yaratıktı, bu tür sert davranışlara ve uzun gece

yolculuklarına alışık değildi. Dizginlerin acısını hissedince sekerek bir adım attı, sonra kızgınlıkla yavaşladı. Sabırsızlık içindeki Mala hayvanın sırtından inip bu ışıksız ve kaldırım taşsız yolda el yordamıyla koşarak gitmeyi istedi. Ama hedefine neredeyse ulaşmıştı, artık onun varlığını hisseden kümes hayvanlarının çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Şimdi ağaçların arasından ilk ışıklı pencereler ortaya çıkıyordu.

O sırada, Mala, kendi kasabasının bir sokağı kadar küçük ve dar olan ana caddede, birkaç kilometre doğudaki Ludus Dağları'nı olduğundan çok daha büyük ve kasvetli bir biçime, gri ve hayaletimsi devlere dönüştüren milyonlarca yıldız ışıltısı altında binek hayvanından iniyordu. Bu yüksek ülkede güz geceleri soğuk olurdu ve her zamanki giysilerini, ev yapımı işçi kadın pantolonunu giymiş, bol bluzunun üstüne sıradan bir şal örtmüştü.

Yas müziği köyün toplantı binası olması gereken yapıdan geliyordu, çünkü burası görünen en büyük yapıydı ve aydınlatılmış birkaç yerden biriydi. Mala, hayvanını neredeyse dolmuş olan bağlama yerine bıraktı. Uzun yolculuk yüzünden kasılmış eklemlerine rağmen çevik hareketlerle evden içeri doğru birkaç adım attı. Saçları uzun, siyah ve dalgalıydı, bu fiziksel görüntüsünün en güzel yanıydı. Yüzü, birçok insanın standardına göre güzel denemeyecek kadar genişti; bedeni de geniş, güçlü, gençlik ve hareketliliği yüzünden yaşam doluydu.

Hızlı adımları onu binanın karanlık sundurmasına getirdiğinde orada bir adamın durduğunu fark etti. Kalabalığın uğultusu ve dans eden ayakların sesleriyle birlikte müziğin ve titreyen mum ışığının süzülerek geldiği örtülü perde kapının yakınında, gölgelerin içindeydi. Sakallı yüzü Mala’ya tanıdık gelmedi ama önemli biri gibi görünüyordu; buranın yaşlılarından biri olmalı diye düşündü kadın.

Bir yaşlının yanından onun varlığını fark etmeden geçmenin kabalık olacağını düşünen Mala, bir ayağını yükselen ayın düşürdüğü gölgeye koydu. "Lütfen, efendim, demirci Jord'un nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" Saygısını ifade eden uzun bir giriş yapmadan, aradığı şeyi sormuştu.

Adam hemen cevap vermedi. Onun yerine Mala’nın olduğu tarafa iyi duyamamış ya da anlamamış gibi baktı. Yüzü tam olarak ona döndüğünde, Mala, adamın büyük bir acı ya da üzüntüden donuklaşmış ifadesini gördü.

Yine konuştu. "Jord'u arıyorum, demirci. Biz evlenecektik."

Acı dolu yüzde bir anlayış ifadesi belirdi. "Jord mu? Hâlâ nefes alıyor çocuğum. Oğlum gibi değil ama ikisi de içeride."

Mala yarı açık kapıyı örten perdeyi kaldırdı ve on yedi yıllık yaşamında gördüğü en kalabalık odadan içeri girdi. Yaklaşık kırk belki de daha fazla insanın bu gece bu odada toplanmış olduğunu tahmin etti. Ev bu kalabalığı alacak, hatta merkezinde boş bir alan bırakacak kadar genişti. Bu ortadaki boşlukta, her birinin başında ve ayak ucunda pahalı mumlar yanan, siyah kumaşla kaplı beş kaba tabut duruyordu. Her tabutta tören giysili ölü bir adam yatıyordu. Örtüler cesetlerin çoğundaki vahşetin izlerini saklamaya yetmiyordu.

Ortadaki tabutun ayak ucunda tek bir sandalye vardı. Üstünde Jord oturuyordu. Onu görmesiyle Mala’nın soluğu kesildi, bu köyüne ulaşan kötü haberin bir diğer yönünü doğruluyordu: nişanlısının sağ kolu artık omzundan birkaç santimetre aşağıda sona eriyordu. Kolun geri kalanı temiz ve sıkı bandajlarla sarılmış, içinden gelen kanamayla hafifçe lekelenmişti. Jord'un sakallı yüzü Mala’ya babasına bakıyormuş hissi verecek kadar yaşlanmış ve çökmüş gibiydi. Açık renk saçlarında daha önce fark etmediği beyaz bir çizgi vardı. Mavi gözleri boş bir bakışla tahta zemine yönelmişti ve ondan bir iki adım ötede dans edenlerin ayakları yavaşça hareket ediyordu. Ölülerin arkasında yavaşça dans eden köy kadınlarının oluşturduğu çember, geniş odanın arka tarafında çalınan davulun yavaş ritmine uyarak ayaklarını yere vuruyor, tabutlarla iskemlenin etrafında dönüyordu.

Dans çemberinin dışında, diğer yas tutanlar - evet, gerçekten kırk kişi olabilirlerdi - birbirleriyle kaynaşıp konuşuyor, gözyaşı döküyor, şakalaşıyor, dua ediyor, yiyip içiyor ve aralarından ayrılanlar için ağlıyorlardı. Her biri kendi havasındaydı. Beyaz giysisiyle fark edilen bir Ardneh rahibi, dayanılmaz acısının çığlıklarıyla diğer tüm sesleri bastıran yaşlı bir kadını teselli ediyordu. Doğal olarak, kalabalığın çoğu bu köydenmiş gibiydi - ölenlerin tümünün Jord gibi bu köyden olduğu söylenmişti. Mala, kalabalığın arasında, buraya daha önce Jord ve ailesiyle tanışmak için yaptığı ziyaretlerden tanıdığı birkaç kişiyi seçebilmişti ama insanların çoğu ona yabancıydı ve birkaç tanesi de farklı giysilerinden anladığı kadarıyla çok uzaklardan gelmiş gibiydi.

Hâlâ kapının yakınında duran ve önünden geçen bedenlerin arasından, omuzların üzerinden bakan Mala, Jord kurtulmuş olduğu için Ardneh’e

şükretti; ama şu anda dua ederken içinde yeni bir acının sızısını hissetti. Evleneceği adam, daha onu tüm kuvveti, gençliği ve sağlığıyla tanıma fırsatı bulamadan korkunç bir şekilde değişmişti. Sonra bu düşünceden kurtulmak istercesine bir an önce Jord’a ulaşmak için aceleyle ilerlemeye çalıştı. Ama önündeki insan kalabalığı ilerlemesine izin vermedi.

Tam bu anda, odada bir anlık, tuhaf bir duraksama algıladı - ama bu zihninin bir yanılsaması olmalıydı, kalabalıklara alışık değildi ve yüzlerine baktığında herkesin birkaç saniye önce ne yapıyorsa şimdi de aynısını yapmakta olduğunu gördü. Ama o duraksama anında Mala’nın arkasında durduğu girişteki perde bir başkasının eli tarafından aralanmıştı. Bütün o konuşmalar, müziğin patırtısı ve kalabalığın uğultusu arasında o yumuşak hareketi duyamazdı ama birden, dağlardan gelen gece esintisinin artan soğuk nefesini hissetti.

Hemen sonrasında bir adam eli Mala’nın kolunu tuttu - kabaca ya da gizlice değil, bir baba ya da amca eli gibi. Ama tanıdık biri değildi. Yüzü siyah, işlemeli deriden yapılma gibi görünen bir maskeyle tamamen örtülüydü. Maske Mala’yı şaşırttı ama sadece bir an için. Daha önce hayatında birkaç kez cenazelerde ve ölü evlerinde maske takan erkekler görmüştü. Açıklaması basitti; eğer, önemli idari görevleri olan biri, bir dostunun ya da akrabasının ardından açıkça yas tutarsa, ölenin düşmanları yüzünden kan davaları şiddetlenebilir, arkadaşlıklar ve ittifaklar bozulabilirdi. Takılan bir maskeyle kimliğinin bilinmesini istemeyenler, bu sır olarak kalmasa bile, tanınmazlıktan gelinirdi.

Maskeli adam kısa boyluydu, basit ama iyi giyinmişti. Mala onun genç olduğunu düşündü. "Neler oldu Mala?" Kulağının dibindeki ses neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Kendisini tanıdığına göre Jord'un uzak bir akrabası olmalıydı. Ya da, diye düşündü, adamın belindeki kısa kılıcı fark eden

Mala, Jord'un bir zamanlar demirci ya da silahçı olarak hizmet ettiği önemsiz bir lord veya şövalye olabilir.

Maskeli adam buraya uzaklardan yeni geldiği için neler olduğundan habersiz olmalıydı. Mala ne diyeceğini şaşırdı, sadece binlerinden duyduğu olayı anlatmaya, bu vahşet için mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı. Ama bir açıklama bulmak zordu.

Yine de denedi. "Onlar... altısı da... bir tanrı tarafından çağrılıp dağa çıkmışlar. Sonra ..."

"Hangi tanrının çağrısına uymuşlar?" Sakin ses tanrılarla ilgili konuşmaya şaşırmamıştı; olanları anlamak istiyordu.

Mala’nın önünde durup istemeden Jord'la Mala’nın arasına giren bir adam onlara döndü. "Vulcan'ın çağrısına uydular. Şüphesiz ki onları Tanrı kendisi seçti. Ben de duydum - kasabanın yarısı - hatta daha fazlası. O gece Vulcan dağdan indi ve altı adamı isimleriyle çağırdı. Geri kalanlar yatağımızda büzülüp kaldık. Ertesi gün hiçbiri geri dönmeyince burada toplandık, merak etmiştik. Kadınlar da ne olduğunu anlamamız için bizi zorluyordu, sonunda bazılarımız dağa tırmanmaya başladı... orada bulduklarımızın hiç hoş şeyler olmadığını size söyleyebilirim."

"Peki ya Vulcan'ın çağrısına uymasalardı?" diye sordu maskeli adam. Odanın loş ışıkları ve her yanı kaplayan gölgeler yüzünden Mala’nın, adamın ellerinin bir işçiye mi yoksa bir soyluya mı ait olduğunu anlamasını güçleşiyordu. Kapşonunun altından çıkan koyu ve biraz kıvırcık saçları konumu hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Belki de görünüşündeki bu belirsizlikler yüzünden nereden kaynaklandığını anlayamadığı bir şüphe Mala’nın aklını kurcalamaya başlamıştı: Acaba bu Dük'ün kendisi olabilir mi? Mala Dük'ü hiç görmemişti ama tüm köylüler gibi onunla ilgili bazı söylentiler duymuştu. Bunların en garip olanı Dük'ün zaman zaman kılık değiştirerek halkının arasında casusluk yapıp maceralara kalkıştığıydı. Başka bir söylentiye göreyse bir hayli gençti ve fiziksel olarak da ufak tefek biriydi.

Mala, Jord'un ya da tabutlarda yatan ölülerin bazılarının bir zamanlar Dük için çalışmış olabileceğini düşündü. Bu, Dük'ün bu gece ortaya çıkışının nedenini açıklayabilirdi . . . bunları kendi kendine uydurduğunu düşündü ama... Dük'ün acımasızlığı hakkında anlatılan öyküler vardı ama Mala bu tür öykülerin bütün güçlü insanlar için anlatıldığını düşünüyordu. Doğru olsalar bile, diye düşündü, bunlar Dük Fraktin’in egemenliğindeki bu ücra yoksul köylere yardım etmeyeceği anlamına gelmezdi.

Konuşmak için dönen basit köylü, maskeli adamın yüksek mevkide bir adam olması olasılığından hiç etkilenmemişti. Doğrudan karşısındakine bakıyordu. Köylü maskeli adamın sorusuna hafif bir kahkahayla karşılık verdi ve başını olumsuzca salladı. "Bir tanrı çağırdığında kim durup da tartışabilir ki? Bu konuda daha fazla şey bilmek istiyorsan en iyisi Jord’a sor."

Jord, Mala'yı henüz fark etmemişti. Esmer tenli, genç ama yaşlanmış adam, tek kolu ve sargılarıyla törenin onu oturttuğu yerde, neredeyse kendisi de ölülerden biriymiş gibi oturuyordu.

Mala köylünün konuştuğunu duydu: "Kolu hâlâ yukarıda dağda ama kolunun karşılığını getirdi buraya." Adamın dediklerini anlamaya çalışmadan önündeki bedenlerin arasından yolunu açıp Jord'a koştu. Yavaşça dansçı çemberinin içinde evleneceği adamın önünde dizleri üstüne çöken Mala, elini ve dizini tutarak ona başına gelenler için ne kadar üzgün olduğunu, korkunç haber ulaşır ulaşmaz çabucak geldiğini anlattı.

Jord, önce hiçbir şey söylemedi, sadece çok uzaklardaymış gibi Mala'ya baktı. Konuştukça yaşam, yavaş yavaş yeniden yüzüne dönmeye başladı. Mala, asla birbirlerine ilk olarak ne söylediklerini hatırlayamadı ama Jord arkadaşlarının ölümüne ve kendi kaybına gözyaşı dökmüş, Mala da onu rahatlatabilmişti. Bu sırada dans ve ateşli tören kederli taşkınlıklarla kesilerek devam ediyordu. Odanın ortasında bulunduğu yerden geriye girişe doğru bakan Mala, kalabalığın arasında işlemeli deri maskeli adamı bir an için yeniden gördü.

"Her şey yoluna girecek, sevgilim," diyebildi sonunda Jord. "Tanrım, sana sarılabilmem için burada olman güzel!" Mala'yı tek kollu bir demircinin güçlü koluyla sertçe kalçasından kavradı. "Daha yok olmadım. Bunun üstünde düşünüyorum. Buradaki demirci ocağını satacağım ve başka bir yerde bir değirmen alacağım. Arin'de alabileceğim bir tane var ... bir iki yardımcı tutarsam bir değirmeni tek kolla işletebilirim."

Mala onayladığını belirten şeyler söyleyerek cesaret vermeye çalışıyordu. Gözlerini kapatıp öyle olmasını yürekten umdu. Kendi kendine Jord'un iyileştiğinde yeniden genç bir adam olacağını ve eski gücünün bir kısmını kazanacağını söyledi. Eğer hâlâ mülk sahibiyse, tek kollu bir adamla evlenmek o kadar kötü olamazdı ... ve şimdi dul Jord'un önceki evliliğinden olan iki küçük çocuğu kalabalığın arasından sıyrılıp babalarının bacaklarına Mala'yı uzak tutmak istercesine sarıldılar.

En küçük çocuğu Kenn'in elleri babasının iskemlesinin kenarında duran kaba bir örtüye sarılı uzun, ince bir cisimle dalgın dalgın oynamaya başladı. Mala fazla dikkat etmeden bunun bir tür koltuk değneği ya da sedye olabileceğini düşünmüştü. Dikkatle bakınca bunun böyle bir iş için yeterince uzun olmadığını fark etti. Ayrıca bir koltuk değneği ya da

sedyenin örtülere sarılmasının da mantıklı bir nedeni olamazdı. Zaten gözüktüğü kadarıyla Jord'un ikisine de ihtiyacı olmayacaktı.

Jord bakışını fark edince, "Ücretim," dedi. Oğlunun küçük ellerini nazikçe sanlı şeyin üstünden aldı. "Daha senin değil, Kenn. Zamanla, zamanla olacak. Seni ilgilendirecek bir şey değil Marian." Ve koca parmağıyla küçük kızının çenesini okşadı. Daha sonra örtü yığınının üst tarafını koca eliyle kavradı ve havaya kaldırıp örtünün düşmesini sağladı. Etraftaki insanlar bakmak için döndüler. Kılıç tam bir metre boyunda, bir ok gibi düzgün ve kenarları biraz yivliydi. Her iki tarafı da inanılmaz keskin mükemmel hatlarla sona eriyordu.

"Ne, kim? ..." Mala çaresizce sadece kekeleyebildi.

"Vulcan'ın kendi yapımı." Jord'un sesi acı dolu ve sertti. "Bu ben ve benden sonraki oğlum için. Benim ücretim."

Mala hayretler içinde bakakaldı. Ona ulaşan öyküde kılıçtan bahsedilmemişti . . . Jord'un ücreti mi? Mumların loş ışığında bile çeliğin parlatılmış bir görünüşü vardı. Mala’nın keskin gözleri, kılıcın üstünde üstü pürüzsüz bir metalden yapılmış olmasına rağmen, içine işleyen hoş, belli belirsiz, alacalı bir şekil fark etti.

Dansçı çemberi duracak kadar yavaşlamıştı. Yüzlerinde değişik ifadeler vardı ama hepsi, ilerdeki kalabalık gibi, kılıca bakmak için dönmüşlerdi.

Jord birden sessizleşmiş gözüken ortamın içinden yükselen, aynı kızgın sesiyle yeniden, "Benim ücretim," dedi. "Kolumu keserken Vulcan böyle dedi." Kılıcı tecrübesiz elinde salladı. "Buna karşılık, kolum. Böyle dedi işte Tanrı. Buna 'Köykurtaran' dedi." Sesinde ki acı hâlâ büyüktü, ama bu birine yönelik değildi, daha çok fırtınada ekinleri yok olan bir adamın kızgınlığıydı. İyice zayıf düştüğü için kolu titremeye başladı. Kılıcı indirip yeniden sarmaya başladı, bu Mala’nın yardımım gereksindiği bir işti.

"Bunu saklamak için bu kumaş parçasından daha iyi şeylere ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Mala hâlâ ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kılıç kafasını karıştırmıştı, ne anlama gelebileceğini tahmin edemedi. Jord’a Vulcan’ın ödediği ücret mi? Neyin ücreti? Neden bir tanrı bir adamın sağ kolunu istemişti? Ve niçin bir kılıç? Bir demircinin ya da sıradan birinin böyle bir silahla ne işi olabilirdi?

Bütün bunları Jord'la daha sonra ayrıntılı olarak tartışması gerekecekti. Şimdi ne yeriydi ne de zamanı. Etraflarında dans ve gürültü yeniden

yükselmişti ama artık daha düşük enerjiyle.

"Mala?" Jord'un sesinde yeni ve değişik bir anlam vardı.

"Evet?"

"Dans birazdan bitecek. Burada kalmalıyım, iyileştirme büyüleri ve törenler yapılacak. Ama belki sen, artık yola çıksan iyi olur." Jord gözlerini kapatarak halsizce iskemlenin arkasına kendini bırakmıştı.

Mala anladı. Böyle bir yas dansı sona erdiğinde o gece toplananların uyması gereken son bir gelenek vardı: yay tutanlar arasında özgür olan erkek ve kadınlar seçtikleri biriyle köyün etrafındaki verimli tarlalarda yatmaya giderlerdi. Böylece ölüm kadar eski olan yaşam vermenin gücü, ölümle alay etmeseler bile onu yok saymalarını sağlayacaktı. Mala henüz evli bir kadın değildi ve geleneğe göre gecenin son törenine katılmakta serbestti. Ama düğününe iki gün kaldığı için nişanlısından başkasıyla yatması uygunsuz olurdu. İskemlede güçlükle duran Jord'unsa hâlâ kanaması vardı.

"Tamam, gidiyorum. Yarın görüşürüz Jord" dedi. Şimdi ya köyüne geri dönmek için uzun bir yola çıkacak ya da köyde bu gecelik kalacak bir yer bulacaktı. Jord'un akrabalarının onu evlerinde misafir etme konusunda ne düşündüklerinden emin değildi. Büyük olasılıkla Jord'un iki küçük çocuğundan başka buraya geldiğini bilen yoktu. Töreye uygun olarak evlilik iki ailenin büyükleri tarafından ayarlanmış ve aileler arasında pek görüşme olmamıştı.

Mala, Jord'u ilk tanışmalarında yeteri kadar beğenmişti. Birleşmelerine karar verildiğinde itiraz etmemişti ve şimdi de etmeyi düşünmüyordu; aslında Jord'un sakatlığı içinde bir bağlılık duygusu uyandırmıştı. Ama aynı zamanda ...

Ölülerin ve yaralının verdiği ağırlıkla salonun ortası kıza ölüm, acı, yenilmiştik kokuyor gibi geldi. Mala Jord'un elini ve sağlam omuzunu bir kez daha kavrayıp ondan uzaklaştı. Mala gibi kalmak istemeyen ya da kalamayan başkaları da ayrılmaya başlamıştı. Mala bunlardan oluşan küçük bir grupla kapıya yöneldi ve dışarı çıktı. Grup hızla azaldı, öyle ki hayvanını bıraktığı yere geldiğinde karanlık sokakta tek başınaydı. Hayvanın dizginlerini çözmek için eline aldı.

"Henüz bitmedi," dedi çok yakında duran maskeli adamın sakin, yumuşak sesi.

Mala yavaşça döndü. Ay bulutun arkasındaydı ve onları gören sadece üstlerinde parıldayan binlerce yıldızdı. O da yalnızdı ve elini tutmak isterse diye Mala'ya uzatmıştı. Etraflarından tarlalara doğru giden meçhul çiftler geçiyordu.

Mala, siyah deri maskeyi ve onu takanı tekrar gördüğünde aradan dokuz ay geçmişti ve bu diğer görüntülerle beraber yatıştırıcıların etkisindeki bir rüyadaydı. Kocası Jord'la birlikte başka bir cenaze için (kadının en yüksek mevkideki akrabası olan Mavi Tapınak'ın önemsiz rahiplerinden biriydi) yola çıkmışlardı, evleri ve değirmenden yaklaşık iki yüz kilometre uzakta büyük bir Ardneh tapınağının yakınlarındayken başka bir şeyle karıştırması imkânsız olan ilk sancıları başlamıştı.

Bu ilk doğumu olduğu için Mala doğum işaretlerini doğru dürüst fark edememişti. Planlasa bile bu kadar iyi bir yer bulamazdı. Ardneh tapınakları bütün kıtada bulunabilecek en iyi hastanelerdi - sıradan halk içinse sadece onlar vardı. Ardneh'in rahip ve rahibelerinin çoğu hastalıkları iyileştirmeyle ilgilenirlerdi, doğum ve doğum sonrası rahatsızlıklara hiç yabancı değillerdi. İlaçları ve birtakım iyileştirme büyüleri bilirlerdi, hatta gizli cerrahlık sanatını uygulamaya yetecek kadar Eski Dünya'nın bazı hayatta kalma tekniklerini kullanmaya da izinleri vardı.

Güneşin batmasına yakın Mala'nın sancıları yeniden başladı. Ve günbatımında tapınakta sekiz buçuk ay önce köydeki cenazede çalınandan pek farklı olmayan bir müzik sesi duyulmaya başladı. Maskeli adamı rüyalarına geri getiren belki de bu davul ritmiydi. Davulun ritminde ve şüphesiz Mala'nın böylesi heyecanlanmasında, çocuğunun babasının Jord değil de yüzünü hiç görmediği maskeli bir adamın olduğu şüphesi vardı. Geçen birkaç ay boyunca Dük Fraktin hakkında elinden geldiği kadar çok şey öğrenmeye çalışmış; ama bilinen zalimliğinin ve sıradan insanların arasında giysi değiştirerek dolaşmasının onaylanmasından başka, zenginliği ve büyü gücü hakkında zaten bildiği şeylerden fazlasını öğrenememişti.

Bu gece, yüksek piramit tapınağın orta katlarındaki bir doğum odasında yatarken Mala, ağrı kesiciler ve acılar arasında kendine geldiğinde rüyaları hakkında sorgulanıyordu. Jord'u birtakım küçük tamir işleri için dışarı yollayan ebe rahibe şimdi aşırı bir merakla - ve açık bir şefkatle - son sancılar geldiğinde rüyasında Mala'ya tam olarak ne gördüğünü soruyordu.

İlaç ve büyüler acıya hemen tepki verip onları bazısı mutlu, bazısı üzücü rüyalara dönüştürüyordu.

Mala, rahibeye maskeli adamı, gerçek hayatta ne zaman, nerede ya da nasıl tanıdığını belirtmeden -saçını, giysisini, kısa kılıcını ve maskesini- elinden geldiği kadar tarif etti. Ve ekledi: "Sanırım . . . nedenim bilmiyorum ama onun Dük Fraktin olabileceğini sanıyorum. Yaşadığımız bölgeyi o yönetir." Ve bunu söylerken Mala'nın yüreğinde gizli bir gurur vardı, sesine de yansıdığı için artık saklayamadığı bir gurur.

"Ah, öyleyse sanırım rüyan iyi anlamlara yorulabilir." Rahibenin sesinde hafif bir alay seziliyordu.

"Sizce Dük değil miydi?" Mala birden endişelenmişti-

"Sen benden daha fazla biliyorsun, tatlım. Bu senin rüyandı. İmparator bile olabilir."

"Oh hayır, ona benzemiyordu. Şaka yapmayın." Mala burada duraksadı, uyuşturulmuş kafası yavaş çalışıyordu. Herkes İmparator hakkında anlatılan öyküleri, şakaları duymuştu; Mala onu hiç görmemişti ama bildiği kadarıyla onun bir centilmen değil de palyaço maskesi takması gerekiyordu. Rahibe o kutsal unvanı belirtince Mala'nın aklına şimdiye dek hiç görmediği soytarılar ve onların anlatılan basit, kaba şakaları gelmişti. Ardından yıllar boyunca festival ve şenliklerde yüzüne üzgün, gülünç ve tuhaf bir maske boyanmış olarak gösteriler yapan gerçek palyaçoyu düşündü. Şimdiye dek o adamlardan birinin İmparator olabileceği hiç aklına gelmemişti. Öyküler ve şakalarda İmparator hep saçma bir çabayla geniş topraklara hükmetmek, baronlar, dükler, tiranlar hatta krallar ve kraliçelerden saygı görmek isteyen çok yaşlı bir adamdı. Bazı öykülerde İmparator anlamsız bilmecelerden hoşlanıyordu. Peki ya Vulcan'ın çağrısına uymasalardı? cümlesi Mala'nın dönen başında, sevimsiz bir şekilde yankılandı. Ve bazı öykülerde böyle şeyleri sevenlerin zekice dediği şakalar yapardı. Ayrıca babası belli olmayan çocuklardan ya da şansı kötü gidenlerden de İmparator'un çocuğu diye bahsedilirdi.

Mala'nın, gerçek dünyada, gerçek bir adamın bu unvanı taşıyarak dolaşma olasılığını düşünmek için bir nedeni asla olmamıştı, bırakın onun akla uygun bir adamın ... hayır, uyuşturulmuştu, doğru düşünemiyordu. Dük - ya da her kimse - gençti ve kesinlikle İmparator'un palyaço maskesini takmamıştı.

Mala yeniden başlayan sanrılarının bulanıklığında, Jord'un döndüğünü duyabildi. Belki, diye düşündü umutla, her şeye rağmen, bebeğin babası odur. Jord'u tam olarak göremiyordu ama soluğundan tapınağın merdivenlerini hızla çıktığını duyabiliyordu ve rahibenin onu gönderdiği işi halletmekten çocukça bir gurur duyduğu da anlaşılıyordu. Ve adam, endişe içinde ilk karısının üçüncü çocuğunu doğururken öldüğünü rahibeye anlatırken Mala iki elini birden kavrayan geniş elini hissedebiliyordu. Jord, şimdi Dük'ü bilse ne düşünürdü . ..

Sonra doğum sancılarının en şiddetlilerinin dönüştüğü rüyalar baskın çıktı. İçinde yeni seslerden oluşan tiz ve büyülü ezgiler vardı, Mala’nın yatağının etrafında dönen görünmeyen varlıkların sesleri. Jord, rahibe ve tüm diğer insanlar gitmişti ama Mala’nın bunlarla ilgilenecek vakti yoktu, çünkü şu anda burada içinde yattığı çiçek bahçesinde ilgisini çekecek çok daha fazla haz dolu şey vardı...

Ezgiler yükseldi ama hiçbir müziğin örtemeyeceği yüksek bir tondaki başka sesler, müziğin dışındaki tartışmalarıyla müziği bölüyordu. Sesler kızgındı, tartışma ciddileşiyor gibiydi...

Mala’nın her yanı çiçeklerle sarılmıştı, daha önce hiç görmediği hatta hayal bile edemeyeceği türden koca çiçek yığınlarıyla. Bir şeyin - neydi o? yatak? tabut? masa? - üstünde yatıyordu ve etrafındaki çiçek yığınlarının ilerisinde tanrılar aralarında kızgınca tartışıyordu.

Tek anlayabildiği Ardneh’in ona yardım etmek için yaptığı bir şey yüzünden - her ne yapmışsa - bazı tanrı ve tanrıçaların kızgın olduğuydu. Mala yattığı yerden Ardneh’in başı ve omuzlarından fazlasını göremiyordu ama kısmi görüntüsü bile diğer ilahi varlıklardan büyüktü. Ardneh, İblisgeberten, Konuksever ve binlerce ismin sahibi Ardneh’nin yüzü insansı olmayan bir şekilde genişti ve onunla ilgili bir şeyler Mala’ya bildiği en karmaşık ve en büyük makine olan değirmeni hatırlattı.

Tartışmadaki diğer tanrıların da bazılarını tanıyabileceğini düşündü. Elindeki çekici, deri giysileri ve hepsinden önemlisi çarpık bacağıyla fark edilen Demirci. Mala, Jord yüzünden Vulcan'dan hem korkuyor hem de nefret ediyordu. Şüphesiz o anda bir şeye ya da birine karşı bir şeyler hissedebilmek için çok fazla uyuşturucu almıştı. Zaten Ardneh’e öfkeyle karşı çıkmasına rağmen Demirci ona dönüp bakmamıştı bile. İki ayrı taraftaki tanrıların tartışması devam etti ama Mala için ayrıntılar gittikçe daha anlaşılmaz oluyordu.

Şimdi Mala’ya bebeği çoktan doğmuş ve temizlendikten sonra uygun bir şekilde kundaklanmış olarak yanı başında yatıyormuş gibi geldi. En azından şimdilik Ardneh’in tarafı üstün gelmişti. Bebeğin mavi gözleri açıktı, küçük mükemmel elleri Mala’nın göğüslerine uzanıyordu. Babası olan maskeli figür arkada duruyordu ve gururla: "Oğlum Mark" dedi. Bu Mala’nın Jord'la üzerinde durduğu isimlerden biriydi, ikisinin de ailesinde var olan birinin ismiydi.

"Zamanı geldiğinde," dedi Ardneh’in sesi, tüm diğer sesleri bastırmıştı (ve tonu her nedense Mala’ya ölmüş babasını hatırlattı) "Zamanı geldiğinde, ilk doğan oğlun kılıcı alacak. Ve sen onunla istediği zaman istediği yere gitmesine izin vermelisin."

"Onun adı Mark," dedi rüyadaki maskeli adam görüntüsü. "Üstünde işaretim[1] var ve o benim."

Mala haykırarak büyülü ve uyuşturuculu uykusundan uyandığında ona ilk doğan oğlunun çok iyi durumda olduğu söyleniyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

On üçüncü yazının ortalarında bir gün, Mark, ağabeyi Kenn'le tavşan avından döndüğünde köyde konukların olduğunu fark etti. Bineklerine bakılırsa konuklar, Mark'ın daha önce gördüklerine benzemiyordu.

Kardeşinden beş yaş büyük olan Kenn yürüdükleri nehir kıyısındaki dar patikada öylesine aniden durdu ki düşüncelere dalmış olan Mark ona neredeyse çarpıyordu. Burası patikanın dik nehir kıyısındaki sık bitkilerin arasından çıktığı köyün tek sokağının başlangıcı olan yerdi. Bu noktadan, ikisi süvari bineği gibi zincir zırh giydirilmiş, diğer ikisi zengin kumaşlarla donatılmış dört tuhaf binek hayvanı görülebiliyordu. Dördü de köyün yaşlısının evinin önündeki askıya bağlıydı. Askı hâlâ bir ok atımı uzaktaydı; Arin-on-Aldan'ın sokağı, diğer küçük köylerdekilere göre daha uzun ve dardı, çünkü burada evler nehir yatağı boyunca sıralanmıştı.

"Bak!" dedi ilgisizce Mark.

"Bunlar da kim acaba?" dedi Kenn ve alt dudağını ısırdı. Bu sinirli olduğunda yaptığı bir şeydi. Gün Kenn için iyi geçmemişti. Sırtındaki sadakta hiç ok kalmamışta, belindeki av çantasında da yalnızca bir orta boy tavşan vardı. Şimdi de bu soylu konukların keşfi ortaya çıkmıştı. İki kardeş en son avdan dönüp de önemli birinin bineğinin köyde olduğunu gördüklerinde, gelen Sör Sharfa idi. Şövalye, Kenn ve Mark'ın kendi arazisindeki av hayvanlarım avladıklarına ya da avlamaya çalıştıklarına dair bir ihbarı araştırmak için gelmişti. Orada yaşayan hazine değerinde melez

hayvanlar vardı, belki de Dük’e hediye olarak verileceklerdi ve bu hayvanların ölümü onları öldüren herhangi sıradan bir insanın da ölümü demekti. Sonunda Sör Sharfa, bu sahte suçlamaya inanmamıştı ama bu onlar için korku dolu bir tecrübe olmuştu.

Mark, Kenn’in sırık gibi boyuna ulaşamamış olmasına rağmen on iki yaşına göre uzun sayılırdı. Babam dediği Jord’a herhangi bir benzerlik göstermese de - annesinin gizli ve yoğun bir şekilde rahatlamasına yol açacak şekilde - herhangi bir farklılık da taşımıyordu. Yüzü hâlâ çocukça bir yuvarlaklığa sahipti, vücut hatları daha oturmamıştı. Gözleri mavimsi griydi ve saçları büyüdüğünde koyu kahverengi olacağını gösterecek şekilde koyulaşmaya başlamasına rağmen düz ve sarıydı.

"Gelenler bu sefer malikâneden değil," dedi Kenn dört hayvanın donanımlarına dikkatle bakarak. Rahatlamıştı ve bu yenilik karşısında giderek artan bir ilgiyle köyün tek sokağına doğru ilerledi.

"Sör Sharfa zaten başka bir yerde," dedi Mark, peşinden gelerek. "Dük'ün bir işi için seyahat ettiğini söylüyorlar." Köylüler derebeyleri Sör Sharfa’yı senede bir iki defadan fazla görmezlerdi; Dük'üyse hayatları boyunca bir kez. Ama yine de etraflarında olan bitenle en azından hayatlarını ya dâ mallarını tehlikeye atabilecek güncel şeylerle ilgilenirlerdi.

Sokağın batı ucundaki köyün ilk evi deri işçisi Falkener'indi. Falkener değirmenci Jord ve ailesinden hoşlanmazdı - eski bir tartışma neredeyse kan davasına dönüşmüştü - ve Mark onları Sör Sharfa’ya asılsız yere ihbar edenin o olduğundan şüpheleniyordu. Falkener şimdi yarı açık ön kapısından görüldüğü kadarıyla, içeride işinin başındaydı ve oğlanlar geçerken bir göz attı; eğer konukların kimliği hakkında bir şey öğrenmişse bile bakışları bu konuda hiçbir bilgi vermiyordu. Mark bakışlarını adamdan kaçırdı.

İki kardeş hayvanların bağlı olduğu askıya yaklaştıklarında İhtiyar Kyril’in evi tamamen ortaya çıktı. Kapının iki yanında, köyün yabancısı iki silahlı adam nöbetçi gibi duruyordu. Genç tavşan avcılarına gözlerini diken nöbetçilerin yüzlerinde sert ifadeler vardı ve alaycı bir aşağılamayla bakıyorlardı. İkisi de bıyıklı ve saçlarını tuhaf bir şekilde toplamış sert görünümlü adamlardı. İkisi de ince zincir zırh gömlek giyiyor ve Dük'ün mavi beyaz renklerini taşıyorlardı. Biri kısa diğeri uzun olmasına, birinin teni katran kadar siyah diğerininki beyaz olmasına rağmen birbirlerine çok benziyorlardı.

Mark ve Kenn yaklaşmaya devam ederlerken İhtiyar'ın kapısı açıldı ve kendi aralarında sessiz ama hızlı bir konuşmaya dalmış üç adam daha dışarı çıktı. Adamlardan biri Kyril'di. Diğer ikisi pahalı ve egzotik giyinmişlerdi çevrelerine Mark'ın genç yaşamında hiç görmediği bir önemlilik havası yayıyorlardı.

"İbn Gauthier," Kenn ismi yavaşça fısıldadı. İki kardeş şimdi çok yavaş yürüyor, İhtiyacın evinin yirmi metre uzağından geçerlerken yumuşak botları yaz mevsiminin tozları içinde sürükleniyordu. "Dük'ün kuzeni; hem de kalenin kâhyası."

Kâhya Mark için yeni bir kelimeydi - köydeki sohbetlerde bu kelimenin kullanıldığını hiç duymamıştı - ama eğer Kenn bundan etkilenmişse o da etkilenirdi.

Küçük gruptaki üçüncü adamın İhtiyar gibi beyaz bir sakalı vardı, mavi bir cüppe giyiyordu. "Ve bir büyücü," diye ekledi Kenn; sesi duyulamayacak kadar alçaktı.

Gerçek bir büyücü? diye düşündü Mark. Kenn'in gerçek bir büyücüyü tanıyıp tanıyamayacağından pek emin değildi . . . ama Mark'ı asıl etkileyen İhtiyar Kyril'in davranışlarıydı. İhtiyar, misafirlerine, kendi karşısına getirilen serilerin yaptığı gibi yaltaklanıyordu. Mark ihtiyarın daha önce hiç böyle yaltaklandığını görmemişti. Sör Sharfa'nın her zamanki ziyaretlerinde bile esas efendi olan şövalye yaşlı adamla daima saygılı konuşur ve ne zaman köyün sorunları söz konusu olsa onu dikkatle dinlerdi. Bugünkü ziyaretçiler de onu dikkatle dinliyorlardı - Mark ne söylendiği duymasa da bunu görebiliyordu ama İhtiyar'a saygı gösterdiklerine dair hiçbir belirti yoktu.

İhtiyar'ın gözü şimdi yavaşça evlerine doğru yollanan iki kardeşe takılmıştı. Kaşlarını çatıp Kenn'e adıyla seslendi, aynı zamanda eliyle de gelmesini işaret ediyordu; bu Mark'ın hatırlayabildiği kadarıyla İhtiyar'ın yaptığı en kaba, kışkırtıcı hareketti.

Kenn, merak içinde yanlarına gidip ağzı meraktan bir karış açılarak dikildiğinde, Kyril emretti: "Git, babanın duvarında asılı duran kılıcı alıp hemen buraya getir." Kenn gözleri faltaşı gibi açılmış halde, bir an tereddüt edince yaşlı adam bağırdı: "Git! Konuklarımız bekliyor."

Böyle bir emre bir köylü gencinin tek bir tepkisi olabilirdi. Kenn hemen yolun sonundaki değirmen evine doğru koşar adım yola koyuldu. Bacakları uzun ve hızlı olmasına karşın yere beceriksizce basıyorlardı.

Mark arkasından koşmak istedi ama yetişemeyeceğini bildiği için kıpırdamadı. Ayrıca Mark burada kalmak, seyretmek ve bundan sonra ne olacağını görmek istiyordu. Şimdi şunu düşündü, babasının izni olmadan kılıcı her zaman asılı olduğu yerden almak işine ortak olmak istemiyordu ...

Üç önemli adam yirmi metre ötede duran ve onları seyreden Mark’a aldırmadan Kenn’in arkasından bakarak beklediler. Mavi cüppeli büyücü - gerçekten öyleyse - hafifçe kaşlarını çatarak Mark’a bir bakış attı, sonra yüzünü çevirdi.

Kyril öncekinden biraz daha yüksek sesle konuştu: "Böylesi hepimizin değirmen evine gitmemizden daha çabuk olur, Sayın Efendim." Ardından Kenn’in Dük'ün kuzeni olduğunu fısıldadığı kişiye doğru yaltaklanarak hafifçe eğildi. Bu İhtiyar’ın eklemlerinin zorlanacağı kadar sert bir hareketti.

Artık Mark, aralarında Falkener’in de olduğu birkaç köylünün etraftaki evlerden çıkmaya başladıklarını fark etmeye başladı. İhtiyacın evine doğru, şimdilik çok cılız bir yöneliş vardı. Hepsi neler döndüğünü bilmek istiyor ama sokaktaki varlıklarını pek göstermek istemiyorlardı.

Kyril’in hitap ettiği adam, her kimse, sanki kırlangıç kuşlarıymış gibi köylüleri görmezden geldi. İhtiyar'ın önerdiği yol gerçekten en hızlı ve tatmin edici olanıymış ve biraz beklemeye razıymış gibi ayakta duruyordu. Kyril’e sordu: "Kılıcın sahibi olan adam buraya on üç sene önce geldi diyorsun? Nereden geldi?"

"Oh, evet, bu doğru, Sayın Efendim. On üç sene. Değirmeni o zaman satın aldı. Eminim taşınmak için gerekli izinleri vardı. Yanında çocuklar ve yeni bir gelinle beraber dağlardaki bir köyden geldi." Kyril doğuyu gösterdi. "Evet, efendim, oradan."

Bir soru daha sormak üzere olan Kâhya durdu. Çünkü Kenn dönüyordu. Kılıcı evdeki oturma odasının duvarında asılı olduğu her zamanki örtüsüyle taşıyordu. Kenn artık koşmuyor, yürüyordu. Ve yalnız değildi. Güçlü bedeni ince yapılı büyük oğlundan hâlâ daha uzun olan Jord da onunla beraberdi. Jord'un bacakları delikanlının sinirli yarı koşar temposuna sıkı bir yürüyüşle ayak uyduruyordu.

Jord'un iş elbiseleri, değirmendeki temel makineyi oluşturan büyük ahşap miller ve dişlilerin rutin bakımları yüzünden sık sık olduğu gibi toz içindeydi. Mark’a bir bakış fırlattı - Mark bu bakıştan herhangi bir mesaj çıkaramadı - sonra dikkatini önemli konuklara yöneltti. Jord yaklaşmak için

isteksiz görünüyor ama yine de kararlı bir şekilde gelmeye devam ediyordu. Son anda geniş elini Kenn'in omzuna koydu ve genci nazikçe arkasına alıp önemli konuklarla yüzleşmek için öne çıktı.

Jord nezaket gereği konukları selamlamak için hafifçe eğildi. Ama yine de ilk konuştuğu İhtiyar Kyril oldu. "Sör Sharfa nerede? Biz bu köyde ona cevap veririz, çünkü diğer soylular buraya geldiğinde-"

Kâhya olduğu söylenen adam, sakin ama etkili bir şekilde araya girdi. "Sör Sharfa şimdilik yok, dostum. Derebeyine olan bağlılığın taktire değer ama bu seferlik gereksiz. Sör Sharfa, bildiğin gibi, kuzenim Dük'e bağlıdır. Ve senin duvarında asılı kılıcı görmek isteyen de Dük Fraktin'dir."

Jord, Dük'ün kılıca olan ilgisini duyduğuna şaşırmış görünmüyordu. "Bana o kılıcı yanımda tutmam gerektiği söylendi, Sayın Efendim. Ta ki büyük oğluma geçeceği zaman gelene dek."

"Ya? Söylendi mi? Kim söyledi bunu sana?"

"Vulcan, Sayın Efendim." Sözler açık ve cesurca söylenmişti. Jord'un sakin tavrı onu sorgulayan adamınkine denkti.

Kâhya bir an durdu, söylemeyi planladığı sözler her neyse hiç söylenmedi. Ama sıradan bir değirmencinin ona verebileceği cevaplardan etkilenmiş gibi görünmesine izin vermeyecekti. O sırada Ibn Gauthier bol kumaşın geniş yeninin içindeki elini Kenn'e doğru uzattı. Delikanlı hâlâ babasının arkasında elinde üstü örtülü kılıçla duruyordu.

"Görelim şunu," dedi Kâhya.

Kenn, babasına tedirgin bir bakış fırlattı. Jord denileni yapmasını işaret etmiş olacak ki hâzineyi konuklara güvenli bir mesafeden sergilemek ister gibi üstündeki örtüyü - güzel dokunmuş ama sıradan görünüşlü bir battaniyeydi - çekip aldı.

Kılıcın sarmalandığı battaniye düştü.

Kâhyanın bakışları bir an kılıca takıldı, sonra parmaklarını şıklattı. "Buraya getir onu!"

Bundan sonra olanlar hayatının geri kalanı boyunca Mark'ın rüyalarında daima tekrarlanacaktı. Ve bu rüyaları her görüşünde çocukluğunun bu son anını ve bu anda ne düşündüğünü hatırlayacaktı: Tuhaf, uçan bir ok gibi ses çıkaran da ne?

Göğsüne saplanan tüylü uzun okla ilk düşen İhtiyar Kyril oldu. Aynı zamanda silahlı korumalardan biri de düştü, sırtında ve kaburgalarında oklar vardı, kınından yarı çekilmiş kılıcı sadece bir an parıldadı. İkinci koruma

kalçasından oklandı; tek yapabildiği mızrağını havaya kaldırmak oldu. Bir an sonra mavi cüppesi çöken bir çadır gibi üstüne serilen büyücü yıkıldı. Yaralanmamış olan kâhya telaşla kısa kılıcını çekip sırtını bir duvara dayadı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Ok yağmuru Mark'ın sağından, Aldan nehrinin yakınında ağaç ve çalıların sıklaştığı yerden gelmişti. Pusu kuranlar her kimse fark edilmeden ok menziline kadar kolayca gelebilmişlerdi. Ama şimdi saklandıkları yerden çıkıp nehir kıyısına yakın evlerin aralarından dolaşarak saldırıyorlardı. Uluyan yarım düzine adam silahlarını sallayarak ok yağmurunun kurbanlarının biraz önce düştüğü İhtiyar'ın ön bahçesine doğru atıldı. İki büyük savaş-yaratığı saldıran adamların ardından gizlendikleri yerden çıktılar ve kolayca onların önlerine geçtiler. Yaratıklardan birinin kürkü portakal renginde, diğeriyse benekliydi ve bedenlerinin bir kısmı saldıran adamlar gibi zırhla kaplıydı. Atalarının türediği kediler kadar zariftiler.

Mark daha önce hiç gerçek savaş-yaratığı görmemişti ama dinlediği yüzlerce öyküde ayrıntıyla tarif edildikleri için onları hemen tanıdı. Babasının korkunç bir şekilde geçen portakal rengi yaratık tarafından yere yuvarlandığını gördü, Jord büyük oğluna dönmüş ama onu uyarmaya ya da başka bir şey söylemeye zamanı olmamıştı.

Yaratıklar esas hedefleri olan kâhyaya doğru atıldılar; amaçları öldürmek değildi, böyle hareket etmeleri için iyi eğitilmiş olmalıydılar. Dük'ün kuzenini ölü Kyril'in evinin önüne sürdüler, dokunmadan etrafını kuşatıp kılıcının menzili dışında durup hırlayarak yolunu kapattılar. Bağlı olan binek hayvanına ulaşmaya çalıştığında onu gerilemeye zorluyorlardı. Şimdi bağlı olan hayvanların dördü de yerlerinde sıçrıyor, tepiniyor, insana benzer sesleriyle korku ve heyecan içinde bağırıyorlardı.

Kenn ilk saldırı anında kaçmak için davranmış, sonra babasının düştüğünü görünce geri dönmüştü. Solgun yüzüyle elindeki kılıcı yerde yatan adamın üzerinde bir kalkan gibi beceriksizce tutuyordu.

Eve doğru iki adım koşmuş olan Mark, dönüp babasına ve kardeşine baktı ve durdu. Mark şimdi titreyen ellerle sondan bir önceki okunu sırtındaki sadaktan çıkarıyordu. Tavşan avladığı yayı sol elindeydi. Kafası tamamen durmuş gibiydi. Gözlerinin önünde bir adamın, bacağından oklanmış olan askerin bıçaklanarak öldürülmekte olduğunu duygusuzca kavradı. Haydutlar, saldırganlar ya da her kimseler şimdi kuşatılmış olan

kâhyanın etrafını sarmış olan savaş-yaratıklarına katılmış, kılıcını bırakıp teslim olmasını istiyorlardı.

Ama saldırganlardan biri bu önemli işle ilgilenmeyip elinde bir kılıç tutarak duran bir salakla ilgilenmek niyetindeydi. Haydut sırıttı, bu belki Kenn’in kılıcı tutuşundaki beceriksizliğeydi; sırıtmaya devam ederek elindeki kısa mızrakla ileri doğru bir adım attı.

Tam bu anda Mark’ın titreyen parmakları biraz önce yayın kirişine yerleştirdiği oku yere düşürdü. Kontrolsüz bir şekilde, iki büklüm eğilip sağ eliyle yeri yoklayarak tozlu yolda okunu aramaya başladı. Ağabeyinin başına gelmek üzere olanlardan gözünü alamıyordu.

Bir süredir havada bir inilti duyuluyordu; insani olmayan, hatta canlı bile olmayan bir sesti. Ses hızla yükseldi, soluksuz, tiz bir çığlığa dönüştü.

Mark, sesin kardeşinin elinde tuttuğu kılıçtan kaynaklandığını fark etti. Kılıcın etrafındaki havada gözle görünür bir değişim meydana gelmişti. Kılıçtan duman çıkmıyordu, daha çok sanki etrafındaki hava yanmaya başlamıştı ve kılıç da etrafındaki havadan bu dumanı kendi içine çekiyordu.

Mızrak darbesi geldi. Havadaki ses, mızrağın kılıcın savunma hamlesiyle oluşan dumana girmesiyle birden arttı. Mark, mızrağın havaya fırlayan tutma yerinin üstünden düzgünce kesilmiş ucunu gördü. Ve uç yere düşmeden Köykurtaran’ın tersten gelen savunma darbesinin adamın göğsündeki zırhı parçalayarak bahar çiçeklerinin hav döküntüsü gibi etrafa saçtığına tanık oldu. Kılıcın aynı büyük kavisi adamın sol kolundaki zırha da çarptı ve onu korkunç bir darbeyle koparttı. Adamın gövdesi tozların arasına yuvarlandı.

Mark'ın toprağı yoklayan parmakları düşen okunu buldu. Elindeki okla ayağa kalktı. Bedeni korkunç bir yavaşlıkla hareket ediyormuş gibi hissediyordu.

Köykurtaran yavaşça eski savunma pozisyonuna gelmiş, çıkardığı ses önemsiz hafif bir mırıltıya dönüşmüştü. Kenn’in yüzü acı doluydu, gözlerini daha önce hiç görmediği bir şeymiş gibi şaşkınlıkla ellerinin arasında büyüyen kılıca dikmişti. Kollarında, kontrol edemediği bir şey varmış ve onu bırakamıyor ya da buna cesaret edemiyormuş gibi bir titreme vardı.

Saldırganlardan biri, savaş-yaratıklarının eğiticisi olmalıydı, yaratıklara Kenn’i gösteren bir işaret yaptı. Emre uyan portakal renkli yaratık dönüp atıldı. O anda Mark da okunu fırlattı.

Mark hayvanın hızını hesaplayamamış; ok geldiğinde öfkeyle fırlayan kürklü şekil çoktan okun yolundan çıkmıştı. Ok sanki garip bir lanetin kontrolündeymiş gibi iki haydutun arasından geçip doğruca düşmanlarca kuşatılmış kâhyanın boğazına saplandı. Dük'ün kuzeni çığlık bile atamadan kılıcını bırakıp yere yıkıldı.

Kenn’in elindeki kılıç sert bir kütüğü kesen koca bir hızarın çıkardığı sesle haykırdı. Sıçrayan yaratığı karşılamak için yeniden dumanlı yayım çizdi. Portakal rengi tüylü bir pençe havaya kanlar fışkırtarak koptu. Aynı darbe yaratığın bir insanınkinden daha ağır olan gövde zırhını buldu. Mark’ın gördüğü zıplarken sapanla vurulan bir tavşan gibi, yere düştü. Mark, son okunu ararken kürklü gövde sırt üstü düşmüş, ayakları havada, kasılan pençeleriyle karnının üstündeki havayı dövüyordu.

Üç adam Kenn’in etrafını sarmıştı. Mark yayındaki son okla aralarındaki kardeşini vurmaktan korkuyordu. Kılıçların yıldırım gibi savrularak saldırdığını ama Kenn’in yıkılmadığını gördü. Kenn’in gözleri hâlâ şaşkınlıktan açıktı, yüzünden korku ye dehşet okunuyordu. Köykurtaran etrafında korkunç daireler çizerek üzerine gelen silahları sağa sola savuruyordu. Kılıç Kenn’in bedenini kendisiyle beraber eğip büküyordu, hatta onu ters parende attırıp geriye dönmek zorunda bırakmıştı. Kılıç onu geniş açılı, sağlam adımlarla saldırıya sürükledi.

Haykırışının gürültüsü gittikçe arttı.

Kılıç dövüşü Mark’ın izleyebileceğinden çok hızlıydı. Saldıran adamlardan birinin daha sendeleyerek çatışmanın dışına çıktığını gördü. Adamın ayakları dengesini sağlamak için güçlü bir refleksle doğrulmaya çalışırken sırtını bir evin duvarına çarptı, öne eğildi ve düşerek hareketsiz kaldı. Mark bir adamın daha çığlığını duydu. Bu yardım isteyen, bağışlanma dilenen hırıltılı bir sesti. Mark benekli savaş-yaratığının Kenn’e saldırışını görmedi ama hayvanın yaralı bir halde nehir kıyısına doğru korkunç bir hızla kaçtığını gördü. Hayvanın acı dolu çığlığı kılıcın huysuz hızar sesinden bile yüksek çıkıyordu. Şimdi saldıranlardan ikisi, silahsız olarak kaçıp, köyü ayrı yönlerden terk ediyorlardı. Mark bir tanesinin yüzüne yakından baktığında; açılmış bir ağız, faltaşı gibi açık gözler ve kaçmaya kararlı bir ifade gördü.

Diğer saldırganların hepsi sokakta yatıyordu. Dört, beş, tam olarak saymak imkânsız gibiydi.

Mark sokağın iki yanına, doğuya ve batıya baktı. Kendisi ve ağabeyinden başka ayakta kalan yoktu.

Havada, hafif bir yaz esintisiyle uçuşan tozlar vardı. Uzun bir süre başka hiçbir şey kıpırdamadı. Sonra Kenn'in titreyen kolları gevşeyip, kılıcı indirmeye başladı. Kanlı kılıçtan gelen makine vınlaması yavaşça sessizliğe gömüldü. Artık kılıcın etrafındaki havada duman tütmüyordu.

Kılıcın ucu toprağa saplandı. Bir an sonra silah Kenn'in gevşeyen parmakları arasından tamamen kaydı. Ardından, Kenn tozlu yola çöktü. Mark, artık ağabeyinin ev dokuması gömleğinin altından sızan kanları görebiliyordu.

Kullanılmamış son okunu mekanik bir hareketle sadağına koyan Mark, ağabeyine doğru koştu. Jord, Kenn'in ilerisinde, kanlar içerisinde hareketsizce yatıyordu. Başı bir savaş-yaratığının pençesiyle çok kötü yaralanmıştı; Mark orada gördüklerinin ne olduğunu anlamak istemedi.

Daha geride, mavi cüppeli büyücü, yerden kalkıyordu; göründüğü kadarıyla yaralanmamıştı. Büyücü iki elinde de küçük bir cisim tutuyordu, şüphesiz büyülü şeyler. Elleri bedeninin etrafındaki havayı bölerek hareketler yaptı.

Mark, ne yapacağını bilemeden ağabeyinin yanına çömeldi ve onu tuttu. Kenn'in kesilmiş giysilerinin altından kanlar akarken çaresizce seyrediyordu. Saldırganların kılıçları bir şekilde ona ulaşmıştı, üstelik bir kereden fazla. Kenn'in avcı gömleği artık berbat bir haldeydi.

"Mark," Kenn'in sesi zayıf, yumuşak ve korku doluydu. "Yaralandım."

"Baba!" diye bağırıp, yardım çağırdı Mark. Babasının karşılık vermemesine, ortaya çıkıp ne yapacağının söylememesine inanamıyordu. Belki o, Mark, eve koşmalı, annesi ve ablasından yardım istemeliydi. Ama Mark'ın kolunu tutmaya çalışan Kenn'i öylece bırakıp gidemezdi.

Kenn'in önünde, neredeyse dokunacağı kadar yakında ölü bir haydut üstün bir düşmana baş eğmiş gibi dizlerinin üstüne çökmüştü. Köykurtaran haydudun yüzünün bir kısmını biçmişti. Elleri ve silahları önünde dua eder gibi toplanmıştı. Başka tarafa bakmanın yararı yoktu. Her yerde benzeri görüntüler vardı.

Artık bir bahçe makasından daha tehlikeli görünmeyen kılıç sokakta yatıyor, üstündeki ıslak kızıllık hafif hafif tozla kapanıyordu.

Mark çaresizce binlerinden, bir yerden yardım isteyen bir çığlık attı. Kenn'in yaşamının parmaklarının arasından su gibi akıp gittiğini

hissedebiliyordu.

Uzakta bir yerde kadınlar ağlıyordu. Mark’ın biraz uzağında birisi yavaşça yürüyerek görüş alanına girdi. Bu Falkener'di. "Kâhyayı sen vurdun," dedi derici. "Seni gördüm."

"Ne?" Bir an Mark adamın ne söylediğini anlayamadı. Ve şimdi İbn Gauthier’in üzerine eğilmiş olan büyücü, korku ve güçsüzlük içindeymiş gibi (gri sakalına rağmen yaşlı görünmüyordu) sarsakça Mark’ın olduğu yere geldi. Elindeki küçük cisimler, her neyse, artık yoktu. Mark’a doğal olmayan bir sakinlik içindeymiş gibi gelen bir tavırla Jord'un kanlı başına elini koydu ve bir şeyler mırıldandı, sonra aynı şeyleri İhtiyar Kyril ve Kenn için de yaptı. Tavrı oldukça yapmacıktı.

Kadınların ağlayan sesleri şimdi koşan bir sürü ayağın çıkardığı seslerle beraber hızla yaklaşıyordu. Mark annesinin hâlâ bu kadar hızlı koşabileceğini tahmin edemezdi. Değirmende çalışmaktan tozlanmış giysileriyle Mala ve Marian kendilerini ona doğru atıp, erkeklerinin üzerine eğildiler, berbat yaralarını incelediler.

"Kâhyayı sen vurdun," dedi yeniden Falkener.

Bu sefer ortalıkta dolanan büyücü suçlamayı dikkate aldı. Bir küfürle Mark’ın sadağındaki son oku da alıp Dük'ün kuzeninin boğazına saplı olan okla karşılaştırmak için uzaklaştı.

Şimdi diğer köylüler de sokakta beliriyordu. Evlerinden önce birer birer, sonra ikişer üçer çıktılar. Yakın tarlalarda çalışanlar işlerini bırakıp telaşla gelmiş olmalıydılar. Bir kısmının ellerinde hâlâ tarlada kullandıkları aletler vardı. İhtiyar ölmüş, köy lidersiz kalmıştı. Gürültü yükseldi, karışıklık arttı. Saldırıyla ilgili olarak derebeyine gitmekten bahsediliyordu ama hiç kimse gitmeye kalkışmadı. Her kimseler ve her nereye gittilerse, saldıranları takip etmek için bir silahlı milis düzenleme fikri ağır basıyordu. Savaş, saldırı, isyan sözleri ileri geri söyleniyordu.

"Evet, Kâhya’yı kaçırmaya çalıştılar. Onları gördüm. Onları duydum."

"Kim? Kimi kaçıracaktı?"

"Kyril de öldü. Jord da."

"Ama onu vuran çocuğun okuydu."

"Kim? Kendi babasını mı? Bu saçmalık!"

"... hayır..."

"... hepsi yanlış, böyle bir felaket, süvariler olmalı..."

"... onun oku olduğu kuşkusuz, onları topraklarımda bulurdum, yün hayvanlarımın yanında..."

Mala ve Marian şimdi Kenn’in gömleğini çıkarmış yaralarını sarmaya uğraşıyorlardı. Umutsuz bir işti bu. Kenn’in gözleri neredeyse kapalıydı, sadece gözlerinin akı seçiliyordu. Mala, Jord'un hareketsiz bedenine gitti ve seller gibi akan gözyaşlarıyla kocasını kendine getirmeye çalıştı. "Bey, büyük oğlun ölüyor. Bey ... uyan ... Jord ... ah Ardneh! Sen de ölme?"

Bir komşu kadın Mala’nın üstüne, yardım etmek için eğildi. Beraberce Jord'un başının altına, yardımı olurmuş gibi, bir battaniye koydular.

Mark diğer tarafa döndü ve gözleri kılıca takılıp kaldı. O etraftaki şeyler içinde bakılmaya en değer şeydi. Kafasında bir sürü düşünce dolaşıyor ama o hiçbirini yakalayamıyor gibiydi. Sadece kılıca bakıyordu. Sadece bakıyordu.

Annesinin koluna sıkıca yapışıp, sarsarak onu içinde bulunduğu şok halinden kurtarmaya çalıştığını fark etti. Kısık ama güçlü bir sesle onu zorluyordu: "Beni dinle oğlum. Kaçmalısın. Gidebildiğin kadar uzağa git ve çabuk git, ne bana ne de başka birine nereye gittiğini söyleme. Gözden uzak dur ve ismini kimseye söyleme. Burada Arin’de neler olduğundan haber almaya çalış. Güvenli olduğuna emin olana dek eve dönmeyi düşünme. Oraya nasıl girdiyse, Dük'ün kuzeninin boğazındaki senin okun. Dük seni ele geçirirse gözlerini oyar hatta daha kötüsünü yapar."

"Ama ..." Mark'ın zihni karşı çıkmak, bunların hiçbirisinin olamayacağını, dünyanın bu kadar delice olmadığını haykırmak istedi. Bedeni belki de daha iyi biliyordu, farkında olmadan ayağa kalkmıştı bile. Annesinin koyu gözleri onu süzdü. Ablası Marian kucağında Kenn’in cansız başı, dağınık sarı saçları arasındaki korkmuş mavi gözleriyle çömeldiği yerden ona bakıyordu. Etrafta köylüler her zamankinden büyük bir karmaşa içinde bağırıp çağırıyor, tartışıyorlardı. Falkener’in kaba ve büyücünün tanıdık gelmeyen sesi gidip gidip geldi.

Mark ani bir tehlike hissinin zorlamasıyla hızla hareket etti. Yaptıklarını bedeninin dışından izliyormuş gibi, eğilip Kenn’in attığı yerden kılıcın örtüsünü aldığını gördü. Örtüyü kılıcın üstüne koyup sardı.

Sokaktaki bütün insanların arasında sadece annesi ve ablası yaptıklarının farkındaymış gibi görünüyordu. Mala ağlamaklı bir halde onayladığını belirterek başını salladı. "Eve kadar yürü, sonra koş. Git, biz iyiyiz!" diye fısıldadı Marian.

Mark ikisine de asla hatırlayamadığı şeyler mırıldanıp yürümeye başladı. Köydeki herkes gibi o da Dük Fraktin'in geçmişte kazayla bile olsa akrabalarına zarar verecek kadar şanssız olanlara ne yaptığını biliyordu. Mark bir zamanlar tanıdık olan ama bir daha asla aynı olmayacak olan sokak boyunca taşıdığı şeyin fark edilmeyeceğini umarak hızla ilerlemeye devam etti. Arkasına bakmadan yürüdü. Nedense arkasından bağıran olmadı.

Değirmene ulaşınca koşmaya başlamak yerine içeri girdi. Eğer uzun süre kaçacaksa yiyeceğe ihtiyacı olacağı aklına gelmişti. Kilerden biraz kurutulmuş et, kuruyemiş, meyve ve küçük bir somun ekmek alıp farkında olmadan çantasından çıkardığı sabahki tavşanın yerine koydu. Yatağının yanında duran birkaç yedek okunu da aldı. Nasıl olduysa dışarıdayken yayını yeniden omuzuna asmayı akıl etmişti.

Değirmen evine girdikten birkaç dakika sonra, Mark bu sefer arka kapıdan dışarı çıkıyordu. Burası binanın doğu, derenin yukarı çıkan tarafıydı ve sokakla arasında değirmen evi vardı. Bu noktadan değirmen çarkının yanındaki şu anda boş olan yapay küçük tümseğe bir patika çıkıyor ve köyün dışına doğru akan ağaçlarla kaplı nehir kıyısına yöneliyordu. Mark yolun ilk birkaç metresinde kimseye rastlamadı. Burada daha önce balık tutan birileri ya da derede oynayan köy çocukları olsa da sokaktaki heyecan onları uzaklaştırmıştı.

Mark koşmaya başladı. Ama koşmaya başlar başlamaz içindeki korkunun arttığını hissetti, bu keskin bir izlenme duygusunun yarattığı korkuydu; bunu yenmek için yeniden yavaşlayıp yürümeye başladı. Dikkatle dinleyerek yürümeye başladığında ne takip sesi ne de arkasından bağırıldığını duydu.

Patika boyunca yarım kilometre yukarıya yürümüştü ki benekli savaş-yaratığının ölüsüyle karşılaştı. Ölürken bir çalılığın içinde sürünmeye çalışması parçalanmış zincir zırhının dallara takılması yüzünden acı verici olmalıydı. Mark boş bakışlarla durdu. Hayvan dişiydi... ya da kavgadan önce öyleydi. Şimdi... buraya kadar gelmeyi nasıl başarmıştı? Bu ancak bir tanrının alabileceği intikamın örneği olabilirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Mark ölü savaş-yaratığıyla karşılaştığı yerden itibaren, akıntı boyunca yukarıya yürümeye devam etti. Bir saat daha kimseye rastlamadan nehir kıyısında aynı yönde ilerledi. Bir süredir giysi ve ellerindeki kurumuş kan lekelerinin farkındaydı, durdu; epey bir süre kendisini ve giysilerini yapabildiği kadar temizlemekle uğraştı, son olarak da kılıcı. Temizlik çabasının başarısı sınırlıydı, çünkü kardeşinin kanı gömleğinin üstünde kurumuştu ve sadece suyla ovalamakla çıkmayacaktı. Kılıçsa tam aksine, toprak ve kan suyla kolayca akıp gitmiş, sanki hiç kullanılmamış gibi temiz bir görünüme sahip olmuştu. Paramparça ettiği zincir zırhlar ve kestiği kalkanlara rağmen üzerinde ne çentikler açılmıştı ne de keskinliğinden bir şey kaybetmişti.

Evet, Mark yaşamı boyunca Köykurtaran adlı kılıcın Vulcan'ın kendi yapımı olduğunu biliyordu. Bu gerçeğin farkındaydı ama ancak şimdi bunun anlamının bilincine tam olarak varıyordu. Ama belki de kılıç paslanacaktı...

Mark, ıslak giysilerini yeniden giyip hızla yola koyuldu. Nereye gittiği hakkında bilinçli hiçbir karar vermemişti. Patika öylesine tanıdıktı ki ayaklan otomatik olarak onu sürüklüyordu. Bir rota planlamadan önce eviyle arasındaki mesafeyi iyice açmaya devam etti. Avlanmak ve balık tutmak için yaptığı gezilerden yolu öyle iyi tanıyordu ki karanlıkta da

rahatça yürümeye devam edebileceğini düşündü. Zaman zaman sığ akıntıya girip karşı kıyıya geçiyor, uzun süre suyun içinden yürüyordu. Eğer

Dük'ün adamları hassas burunlu izleme hayvanlarıyla peşinden gelirlerse bunun yardımı olabilirdi...

İzlenmekten korktuğu için sürekli durup etrafı dinliyordu. Ama kafasında nasıl izlenebileceğini canlandırmaya çalıştığında aklına gelen daha çok Kenn'in düzenli olarak katılıp talim görmek zorunda olduğu silahlı birliklerinin eğitimiydi. Bu pek korkutucu bir görüntü değildi. Ama tabii ki gerçek takip eğitimdekilere pek benzemeyecekti. Peşinden geleceklerin arasında izleme hayvanları, hava gözcüleri, süvariler, keşif kolları olabilirdi, savaş-yaratıkları da... Mark'ın aklına yeniden canı yanmış küçük bir ev hayvanı gibi uzaklara kaçıp saklanmaya çalışan kedi benzeri yaratığın bedeni geldi...

Düşüncelerini yeni kirlenmiş battaniyeye sarılı ve sağ kolunun altında zorla taşıdığı hantal denkten bir türlü uzaklaşamıyordu. Köykurtaran, tanrılar nasıl isterse öyle adlandırsın, gerçekte köyü kurtarmamıştı. Çünkü haydutların saldırdığı köy değildi. Onlar tanınmış konukların peşindeydiler, başka bir şeyin değil. (Mark yeniden bir kâhyanın ne olabileceğini merak etti.)

Mark saldırganların fidye için adam kaçırmayı planlayan haydutlar olduklarını düşünüyordu - zenginlerin başına zaman zaman böyle şeyler geldiğini herkes bilirdi. Şüphesiz, kural gereği, Dük'ün ailesinin üyelerine böyle şeyler yapılmazdı. Ama belki haydutlar kaçırmayı düşündükleri kurbanlarının kim olduğunu bilmiyorlardı, sadece zengin olduklarını görmüşlerdi.

Ve kurban da köye esas olarak kılıç için gelmişti; görmek ve tutmak istediği, yanında götüreceği oydu. Eğer götürebilseydi...

Jord ve Kyril'in öldürülmeleri büyük olasılıkla bir kazaydı, çünkü haydutların yolunun üzerindeydiler. Haydutlar Kenn'e sadece kılıcı tuttuğu ve tutmaya devam ettiği için saldırmışlardı. Mark, gözyaşlarına boğularak ağabeyinin kılıcı yere bırakmaya çalıştığını ama bunu yapamadığını hatırladı. Kılıç kontrolü eline almıştı ve Kenn'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Öyleyse kılıç devreye girmemiş olsaydı Mark'ın babası ve ağabeyi hâlâ yaşıyor olacaktı. Ve İhtiyar Kyril de. Belki Dük'ün kuzeni de hayatta olacak, fidye ödenir ödenmez serbest bırakılmak üzere, kendini kaçıranların

yanında iyi bakılıyor olacaktı veya büyük olasılıkla haydutlar, kim olduğunu öğrendiklerinde özürler dileyerek gitmesine izin vereceklerdi. Evet, kılıç haydutları ve savaş-yaratıklarını yok etmişti. Ama adından beklenenin aksine köye ve insanlara, yıkım ve felaket getirmişti...

Yarattığı onca korkunç sorunun yanında, taşınması da lanet bir işti. Zaman geçip Mark onu taşımaya devam ettikçe, küçük gibi gözüken bu zorluk da çıldırtıcı bir hale geldi. Onunla yürürken devamlı olarak güvenli ve rahat bir taşıma yöntemi bulmaya çalışıyordu. Zihni bir şekilde bu meydan okumayı sonsuz sayıdaki zorlukları düşünmekten kaçış olarak kabul etti.

Kılıcı yıkadıktan sonra bir süre açık olarak taşımayı denedi ama kısa sürede bu da rahatsızlık verdi. Böylesi keskin ağızlı bir kılıcı kınsız taşımanın en mantıklı yolu her an savaşmaya hazır gibi elde taşımaktı. Mark ne savaşmaya hazırdı ne de öyleymiş gibi görünmek istiyordu. Daha da önemlisi, kılıcın ağırlığının kısa sürede bileklerini ve parmaklarını ağrıtmasıydı.

Dikkatle inceleyince kılıcın ağzının hâlâ, eline aldığı herhangi bir kılıç ya da bıçaktan çok daha keskin olduğunu gördü; eğer beline asıp taşımaya kalkarsa pantolonu kısa sürede bileklerine inecekti. Kılıcın nehirde ıslandığı için paslanmayacağının açıkça ortaya çıkması zaten aklını toparlayamayan Mark'ı anlaşılmaz bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Parlak çelik kısa sürede kurudu, hatta Mark sanki parmak uçlarının hafifçe yağlandığını hissetti. Umutsuzluk ve hayranlık karışımı bir ifadeyle pürüzsüz yüzeyiyle parıldayan metalin derinliklerine dek işlenmiş figürlere bakakaldı.

Yıkadıktan sonra fazla ilerlemeden kılıcı hâlâ ıslak olan örtüye sarmak için durmuş ve taşımak için bir askı yaparak yeniden bağlamıştı. Kılıcı bir oraya bir buraya geçirerek gittikçe ağırlaşan yüküyle boğuşuyordu. Elinden aşağı sallandırsa bacaklarına çarpıyor, bir kürek gibi omzunun üstüne koyarsa örtüsünün ve gömleğinin içinden bir yerini kesmesinden korkuyordu. Tabii ki kılıç bu şekilde sarılıyken ihtiyaç duyduğu olduğu anda hızla kullanamazdı ama bu Mark'ı pek rahatsız etmiyordu. Zaten kullanmayı da denemek istemiyordu.

Mark, Kenn'in kılıcı nasıl kullandığına - ya da kılıcın, böyle bir silahı kullanma konusunda Mark kadar bilgisiz olan Kenn'i nasıl kullandığına - dair anılarla savaşmayı sürdürdü. Silahlı birlik eğitimlerinde Kenn, her zaman basit piyade silahı olan ucuz bir mızrak kullanmıştı. Böyle mucizevi

bir silah bir yana, en basit kılıçlar bile kale ve malikânelerdeki soylular içindi.

Ama yine de ... bu kesinlikle Mark'ın babasına verilmişti. Herhangi bir soylu insandan çok daha yüksek seviyedeki bir varlık tarafından, bile bile verilmişti.

Tanrılar ve tanrıçalar ... iyi de, neydi ki onlar? Mark birden hayatı boyunca herhangi bir tanrıyla doğrudan ilişkide bulunduğunu ikna edici bir şekilde iddia eden tek insan olan babası dışında başka hiç kimseyle karşılaşmadığının farkına vardı.

Ayrıca ödemek zorunda kaldığı bedel yüzünden, Jord'a samimiyetle imrenen kimseye rastladığını da hatırlamıyordu.

Bu ve benzeri düşünceler, sığ ve çamurlu nehir kıyısında ve suların içinde zorlukla yürürken, izlenip izlenmediğini anlamak için durup etrafı dinlerken Mark'ın kafasını kontrolünün dışında meşgul ediyordu. Kendini bildi bileli kılıç ve babasının onu nasıl elde ettiği Mark'a gündelik yaşam içinde anlatılan sıradanlaşmış gerçeklerden biriydi. Bugüne dek bu olayın esrarı ve olağanüstülüğüyle böylesine karşı karşıya gelmemişti. Kılıç ve öyküsü duvarda bir kandil ya da herhangi bir eşya gibi o kadar uzun süre asılı kalmıştı ki herkes ona alışıp unutmuştu. Konuklar, tuhaf bohça hakkındaki sorularına belki de hiç inanmadıkları basit ama inanılması zor gerçeklerden oluşan cevaplar almışlardı. Mark şimdi o konukların bu öyküyü başka yerlerde tekrarladıklarında inandırıcılığını çok daha fazla yitirdiğini düşünüyordu.

Vulcan, adının Köykurtaran olduğunu söylemişti... köyün kurtarılışını yeniden düşününce Mark gözyaşlarını tutmak zorunda kaldı. Kötü bir düş ya da öykü gibi kılıcın lanetli sorumluluğunun ağırlığı artık gerçekten ortaya çıkmış ve ona geçmişti. Sağ kalan tek erkekti, Kenn öldüğüne göre hayattaki tek oğuldu... Kenn'in öldüğünü biliyordu. Kılıç şimdi Mark'a aitti ve en azından onun yükünü annesi ve ablasının sırtından almak için onunla beraber kaçmak zorundaydı.

Şimdilik nereye kaçması gerektiğini düşünmek istemiyordu.

Gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu. Bu durum işini iyice zorlaştırıyordu çünkü hava kararmaya başlamış ve öylesine yorulmuştu ki ayaklarını sürüklüyor, bu yüzden nereye basacağını görebilse bile tökezliyordu.

Nehir kıyısındaki ana patikasından birkaç adım uzakta, küçük bir açıklıkta dinlenmek için durdu. Burada yanında getirdiği yiyeceklerin

çoğunu yedi sonra da yakındaki hızlı akan bir şelaleden su içmeye gitti. Şimdiden hızlı şelalelere rastlayacak kadar suyun yukarılarına çıkmıştı; bu durum Mark'ın kendini daha da yorgun hissetmesine yol açtı. Küçük açıklığına geri dönüp oturdu. Daha fazla ilerleyemeyecek kadar yorulmuştu, en azından biraz dinlenmesi gerekiyordu ...

Mark, sabah güneşinin yaprakların arasından süzülen ışıklarının yüzüne vurmasıyla uyandı. Hemen Kenn'e seslenip ona bakındı çünkü yarı uykulu haliyle Kenn'le beraber ava ya da balığa çıktıklarını sanıyordu. Ama gözleri, lekeli örtüsüyle yanında yatan kılıca takıldığında gerçekler tekrar bilincini yerine getirdi ve yakındaki kuşları ürkütecek kadar ani bir hareketle ayağa kalktı. Kuşlar sustuğunda tek duyulabilen suların çağıltısıydı. İzlendiğine dair bir işaret henüz yoktu.

Mark kalan azıcık yiyeceğini bitirip akıntıdan doya doya su içti. Yola çıkmadan önce bir an tereddüt etti, neden olduğunu bilmeden kılıcın örtüsünü bir kez daha bağlarından çözdü. Aklının bir bölümü ona tekrar bakmak istiyordu, sanki kılıcın üstüne düşen sabah ışığı henüz fark etmediği bir şeyi açığa çıkarabilir veya en azından dünkü korkunç olayları açıklayabilirmiş gibi.

Hâlâ hiçbir paslanma izi yoktu, kılıç ve örtüsü tamamen kurumuştu. Bu şeyi bugün nasıl taşımalıydı? Kılıcı dik tutup ucunu yere dayadığında kabzanın başı Mark'ın göğüs kafesine geliyordu. Silah elinde taşıyamayacak kadar uzun ve keskindi... Kabzasına, siyah zemin üzerindeki beyaz süslemelere baktığı zaman bir an için daldı. Evdeki uykulu akşamları, gıcırdayan değirmenin yanındaki oturma odasında Jord'un kılıcı duvardan indirmelerine ve onun kontrolünde incelemelerine izin verdiği zamanları hatırladı. Bazen çocuklar ve anneleri, ki o da ilgilenmişti, üzerindeki süslemelerin ne anlama gelebileceği üzerine fikir yürütmüşlerdi. Mark'ın babası asla bu konuda fikir yürütmemişti. O rahat olduğu anlarda bile kılıç hakkında pek konuşmazdı. Ayrıca, en azından Mark'ın duyduğu kadarıyla Jord kılıcın kendisine ulaşmasına neden olan büyük deneyimden de kimseye doğrudan bir şey söylememişti. Vulcan'ın kolunu gövdesinden nasıl ayırdığı, neyle kestiği ya da eğer varsa tanrının ona yaptığının bir açıklaması gibi bir konuda hiçbir şey söylememişti. Bu Mark'ın kendi hayal gücünün bile canlandırmasına asla izin vermediği bir sahneydi.

Kılıcın kabzasının etrafında dönerek giden siyah üstüne beyaz süslemeler Mark’a her zaman bir kalenin mazgallı surlarının dışarıdan görünümü gibi gelmişti. Ya da belki etrafına surlar örülmüş bir köy. Mark asla görmemiş olmasına rağmen çevrelerinde bu tür, etrafına savunma amaçlı surlar inşa edilmiş şehir ve kasabaların var olduğunu duymuştu. Kaleler şüphesiz başka bir konuydu. Herkes en az bir kere bir tanesini görmüştü.

Sonra adı vardı: Köykurtaran. Ve kabzanın üstünde bir noktada, mazgallı surların tam üstünde, kılıca benzeyen küçük bir figür vardı. Sanki kale ya da şehrin içindeki görünmeyen bir el, bir kılıcı havaya kaldırıyor gibiydi...

Mark hafifçe irkilerek kendine geldi. Ne kadar zamandır bu patikada dikilmiş, bu şeye bakıyordu? Bu silah bir tanrının kendi büyülü el yapımı olsa bile bütün gününü burada ona aval aval bakarak harcayamazdı. Zaten birkaç parça olan eşyasını aceleyle toplayıp tekrar akıntıdan yukarıya doğru ilerlemeye koyuldu.

Sabah yürüyüşü sırasında suyun içinde ilerlerken taşıdığı biçimsiz yük birçok kez dengesini bozar gibi oldu. Yol boyunca örtüsü ya da askısı etraftaki çalılara takılıp durdu. O sabah, ilk defa Mark’ın aklına kılıçtan kurtulup onu daha fazla taşımamak geldi. Artık çağlayanlara rastlamaya başlayacak kadar yükseklerdeydi - onu bir çağlayanın ardındaki kaya yarıklarına saklayabilir ya da derin bir gölete atabilirdi. Fikir bir şekilde çekiciydi. Ama bunu hemen kafasından attı. Bu kılıçtan kurtulmak kırık bir bıçağı atmak kadar kolay olamazdı, olamamalıydı da. Kılıcı ne yapacağına karar vermedi, bu konuda bir karar vermeden bir süre bekleyecekti. Ama ondan kılıcı yok etmesinden daha farklı bir şeylerin istendiğini biliyordu. Ayrıca, arada sırada büyücülük yapan bir köylünün küçük kayıp bulma büyülerinin işe yaradığına birçok kereler tanık olmuştu.

Eğer o köylü kuyuların dibindeki nişan yüzüklerini bulabiliyor, saman yığınlarından kayıp paraları çekip alabiliyorsa Mark’ın böyle muhteşem bir kılıcı Dük'ün emrindeki gerçek büyücülerden saklama şansı ne olabilirdi ki?

Gün ortasına doğru Mark dikkatle nehir kıyısındaki sık çalıların ardından sıyrılıp tavşan bulup, avlamak için boş bir düzlüğe çıktı. Tek atışla vurduğu için avın başarısından gurur duydu. Ama yayından oku bıraktığında bir an için gözünün önüne kâhyanın öldüğü dehşet dolu an geldi...

Küçük bir ateşin üstünde pişen, avcıların en bildik yemeği çok işe yaradı. Mark’a, sarsılmış hayal gücünün anlamsız oyunlarına ve kafasındaki kontrol edemediği düşüncelerle olan mücadelesinde güç verdi. Kendi

kendine, bundan sonra nereye gideceğine bilinçli olarak karar vermesi gerektiğini sertçe söyledi.

Ama yemeğini bitirip küçük ateşini söndürdükten sonra yola koyulduğunda hâlâ bir karara varmamıştı. Eğer nehri bir tam gün daha yukarı doğru izlenirse babasının büyüdüğü köye bir hayli yaklaşacağını biliyordu ... Jord'un iki elli bir demirci olarak çalıştığı ve karanlık bir gecede, bir tanrı tarafından bu lanetli silaha karşılık sağ kolunu vermesi için çağrıldığı yere. Mark köyün şimdi yöneldiği tarafta olmadığına emindi.

Tamam, işleri iyice düşünmek için bekleyecekti. Aynen böyle devam edecekti. Plan gerektiğinde kendi kendilerini oluşturmak zorunda kalacaklardı.

Yolculuğunun ikinci günbatımında gök kararmaya başlarken, Mark, yavaş yavaş yaklaşan dağlardan yansıyan güneşin son ışıklarını görmek için başını kaldırıp nehir kıyısının yanında sıralanan ağaçların tepelerine baktı. Artık dağlar, yamaçlarının ne kadar dik ve geçit vermez olduğunu görebileceği dek yakınındaydı - özellikle zirve yakınlarında, tanrı ve tanrıçaların bazılarının yaşadığı söylenen yerler. Göğün karanlığı giderek arttı ve pembe parıltılar en yüksek zirvelerden bile silindi. O anda Mark tüm hayatı boyunca yalnızca bir iki kez karşılaştığı bir şeyi gördü: zirvelerin yakınlarında, halkın Vulcan'ın ateşleri dediği, parıldayan kasvetli kızıl noktalar. Ateşler ona hâlâ başka bir dünyaya ait olabilecek kadar uzakta görünüyordu.

Karanlık tamamen çökünce Mark bir çalılığa sığınıp uyuyabileceği bir tür barınak hazırladı. O akşam, uykuya dalmak üzereyken, bir anlığına acil bir mesaj vermek için kendisine seslenen babasının sesini duyduğunu sandı...

Sonraki gün boyunca Mark daha önce olduğu gibi akıntı boyunca yukarıya çıktı. Yol gittikçe dikleşip çıkış yavaşladı, arazi engebeli ve kayalık, çevre vahşiydi; ağaçlar seyrek, insanlar daha da seyrekti. O gün nehir kıyısındaki çalıların dışına çok daha cesurca çıkmasına rağmen tek gördüğü uzak bir tarlada çalışan işçiler ve tek başına balık tutan bir adamdı. Balıkçıyı zamanında görüp adam şüphelenmeden etrafından dolaşabilmişti.

O öğleden sonra evinden kaçalı iki tam gün olmuştu ki Mark babasının doğduğu köye çok yakın olduğunu gösteren bazı belirgin işaretler gördü - uzakta bir Bacchus tapınağı, terk edilmiş üstü masa gibi düz bir tepe. Babasının bazı akrabaları burada yaşıyordu, artık Mark'ın insanları düşünmesi gerekiyordu. Dük'ün kızgın atlıları çoktan oraya ulaşmış ve

yardım isteyebileceğini düşündükleri bütün evleri gözetliyor olabilirlerdi. Bu noktada Mark'ın aklında ilk kez nereye gidebileceğine dair net bir fikir oluştu: Onun için güvenlik ancak Dük'ün toprakları dışında, hiç gitmediği dış dünyada olabilirdi.

Ama uzaklık ve tehlikelerin dışında kendisiyle güvenlik olasılıkları arasında duran bir başka şey vardı. Kılıçla ilgili olarak üstünde berbat bir zorunluluk hissi olduğunu artık fark etmişti. Ne olduğu henüz belirsizdi ama varlığı inkâr edilemezdi.

Mark nehir boyunca yolundan ayrılmadı ve babasının eski köyüne orada neler olduğunu görebilecek kadar yaklaşmadı. Görebildiği kadarıyla yakındaki yollarda askeri bir aramaya yönelik hiçbir işaret yoktu; ve sık sık tekrarladığı gökyüzünü tarayışlarında kendisini arayan bir uçan yaratığa rastlamadı. Ama Mark yine de mümkün olduğunca saklanabileceği sık çalılardan ayrılmayıp hızla yoluna devam etti.

Kaçışının üçüncü akşamı günbatımının son parıltıları da kaybolduğunda gözlerini yeniden ilerisindeki dağlara dikti. Bu sefer öncekinden daha açık olarak yeniden Vulcan’ın ateşinin düzensiz, küçük kıvılcımlarını gördü.

Üçüncü gecede yükseklerdeki hava rahat uyumasına izin vermeyecek kadar soğudu. Kılıcın örtüsüne sarındı ama peşinde olduklarını varsaydığı takipçilerinin görmesinden korktuğu için ateş yakmadı. Ertesi sabah serpiştiren yağmurdan ıslanmış halde isteksizce tırmanmaya devam etti. Etraftaki arazi gittikçe daha vahşi, bildiğinden daha yabancı bir görünüme bürünüyordu. Yüksek bir ovaya, daha sonra birbiri ardına sıralanmış engebeli alçak tepelere doğru nehri izlemeyi sürdürdü. Artık başı dönüyor, açlıktan karnı ağrıyordu. Her iki omuzunda da kılıcın asılı olduğu kayışın neden olduğu kızartılar belirmişti.

Gün ortasına doğru gördüğü kadarıyla ormanın bitimine az kalmıştı ki Mark, bilmediği bir tanrı için yapılmış bir sunakla karşılaştı. Sunaktaki birkaç kurutulmuş meyve ve bayat ekmeği çaldı. Aldıklarını yerken tapınağın bilinmeyen tanrısına hırsızlığının nedenini açıklayan ve özür dileyen bir dua bulmaya çalıştı. Eğer tanrıların mekânına bu kadar yakın olmasaydı, duayla uğraşmayabilirdi. Burada bile, bu kadar yakın olmasına rağmen tanrıların sunaklarında olanları fark etmeye ya da küçük duaları duymaya ne zamanları, ne de hevesleri olduğuna emin değildi.

Belki yarın dağda, doğrudan birtakım kutsal ilgilerin odağı olacak kadar yükseklerde olacaktı. Böyle bir olasılık Mark’ın önceki hayatının herhangi

bir evresinde onu korkuturdu. Ama şu anda onu evinden uzaklara sürüklemiş olan şok, hâlâ yarın ortaya çıkabilecek olası korkuların önünde bir engel oluşturuyordu.

Sunağın yukarısında, pek uzak olmayan bir yerde, ikisi de kuzeyden akan iki dere birleşerek Aldan'ın kaynağını oluşturuyordu. Kesiştikleri yerde, Mark balık tutmayı denedi ama şanssızdı. Yenebilir kökler aradı, yiyebileceği hiçbir şey yoktu. Sunakta bulduğu kuru meyvelerin tazelerini aradı; kuşlardan arta kalmış birkaç tane bulabildi. Görünürde bir insan yerleşimi olsa yiyecek dilenmeyi ya da hırsızlığı deneyebilirdi. Ama uzayıp giden göğün altındaki sonsuz tepelerde hiçbir yerleşim merkezi görünmüyordu ve Mark da birini bulmak için uğraşmayacaktı.

Yolculuğunun dördüncü gecesini ormanın kıyısında büyük kayaların ortasında az bir uykuyla geçirdi. Bu gece Vulcan'ın demirci ocağının ateşleri Mark'a şaşırtıcı derecede yakınında, neredeyse başının üstünde ve aynı zamanda da umudunu kıracak kadar uzakta gibi gözüküyordu. Gece yarısına doğru büyük bir hayvan, Mark'ın bir kaya yarığının içinde yaktığı küçük ateşin ışığının yakınlarında dolanmaya başladı. Hayvanın aç koklamalarını duyunca Köykurtaran'ı çıkarıp silahın kabzasını iki eliyle kavradı. Kılıçtan gelen hiçbir ses yoktu, etrafındaki hava sessiz ve berrak kaldı. Mark çelikte büyülü bir korumaya dair belirti hissetmedi ama yine de böyle bir durumda sadece ağırlığı ve jilet gibi keskinliği bile yeterince rahatlatıcıydı.

Sabah görebildiği kadarıyla etrafta herhangi bir hayvan yoktu; belirgin bir iz bile bulamadı. Şafakta hava rüzgârsızdı ama acı bir soğuk kendini hissettiriyordu. Mark gece boyunca yine kılıcın örtüsüne sarınmıştı; kılıcı taşıyabilmek için yeniden örtüsüne yerleştirip bağladı. Sonra dağın eteklerine doğru, derin koyakların içinden açlıktan titreyen dizleriyle tırmandı. Bir kez ilerlemeye başladığında bir önceki geceyi nasıl geçirdiğinden, hatta iyi uyuyup uyuyamadığından bile emin olamıyordu. Dünden beri hiç durmadan yürüyor olması bile ona oldukça mümkünmüş gibi geliyordu.

Kısa süre sonra içecek güzel suyu olan küçük bir kaynağa ulaştı. Bunu iyiye işaret sayarak kana kana içip yoluna devam etti.

Artık bütün akıntıların arkasında kaldığını söyleyebilirdi. Vadinin yukarısına doğru belli belirsiz patikayı izlemeyi sürdürdü. Çoğu zaman bir yolu takip ettiğine bile emin olamıyordu. Şimdiden dağın yamaçlarına

ulaştığı tartışılmazdı ama tırmanış korktuğu kadar zor değildi. Etrafından dolaşılamayacak dik uçurumlar ya da kaya duvarları yoktu. Yine de fiziksel gücünün tükenmesi ilerleyişini çok zorlaştırıyordu.

Mark taşıdığı yükü azaltmak için bir yol bulmaya çalıştı. Ama taşıdığı birkaç parça eşyayı düşündüğünde hiçbirini bırakmak istemedi. Yolda aklına gelen kılıçtan kurtulma fikrinden çoktan vazgeçmişti. Kılıcı amacıyla doğrudan ilgiliydi ve sonuna kadar onunla gidecekti. Bir noktada, başı dönmeye başlamışken yayından ve oklarından kurtulmaya karar verdi. Ama on adım gitmeden fikrini değiştirip almak için döndü.

Açlığın ve yorgunluğun etkisiyle her şey bulanıklaşmaya başladı. Gün ortasına doğru, parlak, aydınlık bir saatte Mark dağın farklı bir bölümüne ulaştığını fark ederek tamamen kendine geldi. İlerisinde asla tırmanamayacağı, dimdik bir kaya duvarı uzanıyordu ... az sonra denemesine hiç gerek olmadığını anladı.

Etrafında uğuldayan rüzgârla, siyah renkli biçimsiz bir kaya çıkıntısının üstünde duruyordu. Ama gök hâlâ berrak, sırtındaki ikindi güneşiyse sıcaktı. Derin gölgeler kar yığınlarını korusa da güneş siyah kayaları bir hayli ısıtmıştı. Uçurumun gerçekdışı görüntülü yamaç ve oyuklarında sonsuz bir oyun oynarcasına esen rüzgâr dondurucuydu. Mark uzun bir tırmanıştan sonra kılıç ve diğer yükleriyle durup yavaş yavaş solumasının düzene girmesini bekledi. Oyukların bazılarında, aşağıdan, çok derinlerden gelen rüzgârdan daha güçlü kükremeleri duyabiliyordu.

Kaya duvarın ardında, uçurumun yeniden yükseldiği yer dikkatini çektiğinde, Mark, hangi kraterlerde ateş olabileceğini düşünüyordu. Orada eski bir yerleşimin izleri vardı. Mark'ın gözleri, insan başı büyüklüğünde, etrafa dağılmış, siyah ve eğri bürü birtakım topaklara takıldı. Bunlar bildiği yuvarlak şekillerde değildi. Birine yaklaşıp avcı çizmesinin yumuşak burnuyla dürttü. Cisim büyüklüğüne göre çok sert ve yoğundu. Mark yavaş yavaş topakların eritilmiş metal veya maden cevheri olduklarım, soğuyunca yamru yumru hale geldiklerini anladı.

Şimdi yükselen uçurumun önünde, rüzgârı engelleyen bir tür mağaranın en arka kısmında duruyordu. Etrafta da çok büyük bir odun ateşinden kalmış gözüken soğuk küller vardı. Mark, küllerin son birkaç gecedir gördüğü ateşlere ait olamayacak kadar eski olduğunu düşündü. Zaten, duyduğu öykülerden insanların Vulcan'ın ocak ateşi dediği ışıkların volkanik dünya ateşleri olduğunu anlamıştı. Öyle ya da böyle, onları yakan,

besleyen tanrının kendisiydi. Yine de şu kesindi ki birisi burada, uçurumun karşısındaki kaya düzlüğünün üstünde büyük bir ateş yakmıştı. Dumanın lekesi hâlâ yukarıdaki doğal bacanın üzerinde bir işaret gibi duruyordu. Eski isin tonu kayanın renginden biraz daha koyucaydı.

Terk edilmiş ocağın önünde önce diz üstüne çöktü, ardından oturur duruma geçti. Buradaki hava inceydi ve çok kötü kükürt kokuyordu. Ciğerleri donduruyor, çok az hava sağlıyordu. Sonunda midesi yiyecek istemeyi kesmişti; açlığıyla neredeyse rahatlık derecesinde bir iç denge kurmuştu... zihinsel bir şaklama sesiyle bir an tamamen kendine gelip sessizce bir taşın üstünde oturduğunu fark etti. Uykuya mı dalmıştı yoksa başka bir şey mi olmuştu?

Dinlenmek için bir süre kestirse ne fark eder, bilemiyordu. Ama hayır, burada olduğuna göre yapması, karar vermesi gereken şeyler vardı. İlk önce bunun üstünde en azından biraz düşünmeliydi. Buraya hayati bir nedenle gelmişti ... ah evet, kılıç. Kendini biraz daha ısıttığında bunu düşünecekti.

Güneşin hafifçe ısıttığı, yüksek korunaklı yerde otururken Mark etrafta ne kadar çok yanmamış odun bulunduğunu yavaş yavaş fark etmeye başladı. Kabaca kesilmiş parçalar, geniş yongalar, bir adamın kaldıramayacağı kadar büyük yarı yanmış kütükler vardı. Isıya ihtiyacı olduğunu fark etti. Ateş istiyordu, kadim ateşlerin yandığı bu yerde zorlu bir odun toplama işine girişti.

Ortalıktaki hazır malzemeyle ateş yakmak kolay olmalıydı ama zayıflığı bunu zorlaştırdı. Avcı bıçağını çıkarıp ince şeritler kesmeye çalıştı ama elleri titriyor, bıçak yarı donmuş odunun üstünden kayıyordu. Kılıcı denedi, ağırlığına ve boyuna rağmen işinin çok kolaylaştığını gördü. Kılıcın ucu yere dayalı ve kabzasını eğilmiş dizinin üstünde sabit tutup istediği miktar ve incelikte odunu doğrayabiliyordu. Yeteri kadar çıra topladığında, kılıcın çelik kabzasına sürttüğü çakmaktaşı koca bir kıvılcım çıkarttı.

Ateş ilk kıvılcımda yanmıştı. İyi yarıyordu -neredeyse büyülü olacak kadar iyi diye düşündü Mark. Kısa sürede koca parçalarla beslenen ateş iyice büyüyüp çatırdayarak yanmaya başladı. İyice dinlenip kendini ısıttıktan sonra avcı kupasını alıp eritip içmek için bir kaya yarığından biraz kar kazıdı. Şimdi bir de yiyeceği olsaydı... Mark açlık sancılarının başlayacağından korkarak bu düşünceyi kafasından attı.

Kayalık arazide, örtüler içindeki kılıcıyla, ısıttığı suyu yudumlayarak oturdu. Ve kendini mağaranın arka duvarına silikçe kazındığı için ilk

seferde fark edemediği boyanmış geniş sembollere bakarken buldu. Sembollerin bir kısmı eski is lekeleri yüzünden silinmişti. İnsan elinden çıkmışa benzemeyen, düzgün, geometrik şekillerde çizilmiş bir düzine kadar sembol vardı; ve Mark, birinin çizgilerinin kılıcın kabzasındaki şekillerle aynı olduğunu fark etti. Kılıcı eline alıp emin olmak için tekrar dikkatle inceledi.

Sonra, duvar işaretlerine, önemli bir anlam yakalamak üzereymiş gibi dikkatle bakmaya devam etti, ta ki bir ses onu uyarıp, dikkatini çekene kadar. Bu ne rüzgârın ne de kendi yaktığı ateşin sesiydi, bu rüzgârın hiç kesilmeyen uğultusu altında öncekinden daha yüksek bir sesle haykıran ve kükreyen derin kraterin sesiydi. Bir hayvana ya da insana ait olamayacak kadar uzun sürmüştü. Mark, bunların Vulcan'ın demirci ocakları olabileceklerini düşündü. Ocak ateşleri. Gerçekte ne olurlarsa olsunlar oturduğu yerin yakınında hâlâ yanıyorlardı. Ve bu önündeki eski odun ateşinin kalıntıları da ... bu düşüncenin sonunu getiremeyecekti.

Mark'ın gölgesi önünde yükselen uçurumun yamaçlarında yükseliyordu ve güneşin batmaya başladığının farkındaydı. Burada kalırsam geceyi çıkaramayacağım; hiçbir şey olmasa bile soğuk beni öldürecek diye düşündü. Ama yaklaşan ölüme rağmen - ya da belki de yaklaşan ölüm yüzünden - içinde gittikçe artan bir his çok yakında Vulcan'ı göreceğini söylüyordu. Ve her nedense ne ölüm, ne de tanrılar o kadar korkunç değillerdi; babası ve ağabeyinin ölümlerini seyretmenin şoku

Mark'a sınırlarını aşırmış, onu diğer korkulara karşı hissizleştirmişti. Şimdi köyün sokağında, kılıcı eline aldığından beri onunla, Vulcan'la yüzleşmeyi amaçladığını anladı. Onunla yüzleşecek ve... ve belki de bu her şeyin sonu olacaktı.

Mark güç toplamaya çalışmak için ateşi yeniden daha büyük odun parçalarıyla yaktı. Sonra ateşin yayılan enerjisinden beslenmek ister gibi önünde kıvrıldı. Kılıcın örtüsünü yeniden üzerine yorgan gibi örtmüştü.

Uyandığında üşümüş, soğuktan katılaşmıştı. Dünya milyonlarca yıldızın ve yanmakta olan ateşin parıltılı göz kırpan korları dışında simsiyahtı. Mark ağrıyan bedeninin neredeyse donmuş olan kısmını ateşe yaklaştırmak için yattığı yerde acı içinde kıvranarak yavaşça döndü. Ellerinin arkası ve yüzü, sanki alevler yüksekken kavrulmuş gibi dokununca acıyordu. Ama diğer tarafa dönüp de kalan ısıdan uzaklaşır uzaklaşmaz donmaya başladılar. Mark, kalkması, kollarını hareket ettirip yürümesi ve ateşi tekrar büyütmesi

gerektiğini biliyordu. Biliyordu ama harekete geçebilecekmiş gibi görünmüyordu. Bedeninin ortasında, derinlerde bir yerlerde, yeni bir tür iç titremesini hissedebiliyordu, artık bu gece kesin olarak öleceğine olan inancı neredeyse tamdı. Yine de bu gerçeğin pek bir önemi yoktu.

Kalk ve ateşi besle, o seni kurtaracak.

Şaşıran Mark kafasını kaldırdı, hırıltılı bir sesle yarım bir soru sordu. Kelimeler tanıdık olmayan bir sese aitti ve oldukça etkileyici bir emir tonundaydı. Sesin kime ait olduğunu ayırt edemedi ama üstündeki etkisi çok güçlüydü. Şimdi bir kere başını oynatmıştı, gerisi gelirdi. Doğrulup oturdu, kollarını birbirine sürterek daha fazlası için hazırlandı. Artık kolları rahatça hareket edebiliyordu. Kalkmak için kendini zorladı, katılaşmış dizlerinin üstünde sallanarak önce bacaklarını, sonra her yerini harekete geçirmeyi başardı. Soğuk yüzünden yarı donmuş bir halde daha fazla odun topladı, ateşi yeniden canlandırıp odunlarla besledi.

Mark battaniyeyi örtünüp, yeniden alevlenen ateşin yanına uzandı. Yüzünü oğuşturdu. Ellerini gözlerinden çektiğinde ateşin etrafında uzun boylu, sessiz şekiller duruyordu. İnsan olamayacak kadar uzundular. Herhangi bir şok hissedemeyecek kadar uyuşmuş olan Mark, görebildiği kadarıyla tanrıların yüzlerine baktı. Aralarında annesinin o kadar çok dua ettiği Ardneh’i neden fark edemediğini merak etti.

Tanrıçalardan biri - Mark hangisi olduğundan emin olamıyordu - sordu: "Kılıcı neden buraya geri getirdin, ölümlü? Onu burada istemiyoruz."

"Onu babam adına getirdim." Mark, korkusuzca ne söylemek istiyorsa öyle cevapladı. "Bu kılıç onu yıllar önce sakat bıraktı. Şimdi de öldürdü. Ağabeyimi de öldürdü. Beni evimden uzaklaştırdı. Yaptıkları yeter, ondan kurtuluyorum."

Sözler çemberin etrafında bir uğultuya neden oldu. Mark’ın göremeyeceği kadar gölgelenmiş yüzleriyle, Tanrılar danışmak için birbirlerine döndüler. Ve şimdi farklı bir tanrısal varlığın sesi Mark’ı azarladı: "Evi terk etmenin zamanı zaten gelmişti. Hayatın boyunca değirmende çalışan bir tavşan avcısı olarak mı kalmak istiyorsun?"

"Evet," diye hemen cevapladı Mark. Ama bu cevabı verirken bile doğru olup olmadığını merak ediyordu.

Başka bir ses araya girdi: "Sahip olduğun o kılıç, özellikleri düşünüldüğünde, daha hiçbir şey yapmış sayılmaz. Her şeyden önce sen kimsin ki böyle konularda fikir belirtiyorsun?"

Bir başka ses çınladı: "Kesinlikle öyle. O kılıç, ölümlü, sen ya da kardeşin ondan alana kadar sonradan değirmenci olan, demirci Jord’a verildi. Artık o senin. Ama onu buraya geri getirip, bu şekilde kolayca kurtulamazsın. Hayır, bu imkânsız. Davranışlarının kabalığını bir kenara bıraksak bile biz-" Bir başkası: "-onu geri alamayız, bir kere kullanıldıktan sonra bu olmaz. Kullanılmış bir armağanı geri getiremezsin."

"*Armağan?*" Bu Mark’ı neredeyse gün ortasındaki kadar uyanık hale getirmişti. Neredeyse ayağa fırlayacaktı. "*Armağan* mı diyorsunuz? Karşılığında babamın kolunu almanıza rağmen?"

Bir ağaç daimi andıran uzun bir kol işaret etti: "Kolun alınmasından buradaki sorumludur. Ona bunu yapmasını söylemedik." Vulcan'ın yanında duran koca şekil (Mark, Vulcan'ın orada olduğunu işaret edilene dek fark etmemişti) Demirci’nin sırtına vurdu. Bu Vulcan’ı bile sarsan kaba bir şamardı. Sonra kimliği belirsiz konuşmacı devam etti. "Sen, genç ölümlü, bizim Çarpıkayak’ı buraya getirip oyunumuz için tam on iki kılıcı yaptırabilmek için çektiğimiz eziyetin karşılığında bu kılıçların uygun şekilde kullanılmadığını görmeyi kabul edebileceğimizi mi sanıyorsun? Yapılmalarını sağlamak çok uğraştırdı bizi."

Bir oyun ... bir oyun? Mark hiddetle haykırdı: "Hepinizi düşümde görüyor olmalıyım."

Çemberdeki tanrı ya da tanrıçaların hiçbiri cevap vermeye gerek görmedi.

Mark yeniden haykırdı: "Eğer almak istemezsem, kılıcı ne yapacaksınız?"

"Seni ilgilendirmez," dedi kaba bir ses.

"Herhalde, bir başkasına veririz."

"Ve her şeyden önce tanrılarla konuşurken o ses tonunu kullanma."

"Bir düş ürünü olduğunuza göre, neden istediğim gibi konuşamayacak mışım? Bu sadece beni ilgilendirir."

"Düşlerinde gerçek insanları, gerçek şeyleri görmez misin?"

Ateşten yükselen duman Mark’ın yüzüne geldi. Gözlerini kapatmak zorunda kaldı, toz ve dumandan aksırdı. Yeniden gözlerini açtığında etrafım saran uzun boylu varlıklar hâlâ oradaydı.

"Ve eğer biz, tanrılar bir oyun oynamak istersek, sen kim oluyorsun da bize karşı çıkıyorsun, ölümlü?" Bu söz genel bir onayı ifade eden mırıltılarla karşılandı.

Mark hâlâ hiddetliydi ama gücü tükeniyordu. Kasları kendilerini bırakıyor gibiydi. Ateşin yarı ısıttığı kayanın üzerine bitkince sırt üstü uzandı. Bütün çabasına rağmen göz kapakları yorgunluktan kapanıyordu. Fısıldadı: "Bir oyun ... ?"

Şimdiye dek hiç konuşmamış bir tanrıçanın yumuşak sesi sakince araya girdi: "Derim ki, inatçı değirmencinin inatçı oğlu Mark, bu gece yaptıklarıyla, gösterdiği saygısızlık ve sorumsuz konuşmalarıyla ölmeyi hak ediyor."

"Değirmencinin oğlu mu? *Değirmencinin* oğlu mu dedin?" Bu nedense gülüşmelere yol açtı. "Evet, ha ha ha!... Her neyse, sonuçta o, burada büyülü odunlar ve aletler kullanarak bilmeden yaktığı ateşle korunuyor. Bunu yaparken ne yaptığını bilmiyordu ama olsun."

"Bu kadar gülünç olan ne? Ben yine de bu gece ölmesi gerektiğini söylüyorum. Ölmeli yoksa, oyunun içinde ya da dışında hepimiz için bela görüyorum."

"Kendin için bela, demek istiyorsun."

Başka bir yeni ses: "Eğer sen ölmesi gerek diyorsan, ben yaşamalı diyorum. Senin durumun ne olursa olsun ben karşı tarafta olmalıyım."

Aynı insanlar gibiler, diye düşündü Mark. Sonraki düşüncesiyse şuydu: Neredeyse bittim, ölmek üzereyim. Bu fikir kabul edilebilir olmanın ötesinde rahatlatıcıydı da.

Gecenin geri kalanında - bir türlü gelmek bilmeyen yavaş ölümü çok çok uzun sürdü - Mark, ölüm döşeğinin başucunu saran kavgacı tanrı çetesinin görüşlerini kendi fikri doğrultusunda değiştirmeye çalıştı durdu. Bazen tartışmalarını çok yüksek seviyede, bilgece sözlerle sürdürüyorlardı. Böyle zamanlarda neler söylediklerini hatırlayabilmek için elinden gelen çabayı göstermek istiyor ama nedense bunu asla başaramıyordu. Diğer zamanlarda söyledikleri ona hayatında duyduğu en zırva sözlermiş gibi geliyordu. Ama bu saçmalıklarla ilgili bir tek örneği bile aklında tutmayı başaramıyordu.

Her neyse, tartışmanın sonunu tamamen kaçırdı, çünkü ölmek yerine, sonunda, çanak şeklinde koca bir kaya parçası olarak yaratılan dünyayı oluşturan o dev kaya parçasının üzerindeki uçsuz bucaksız gökyüzünde, aydınlanan göğün altında uyandı. Çanağın doğu tarafındaki iç kenarı yakındı, neredeyse kafasının hemen üstündeydi, kenarın kuzeybatı kısmı o kadar uzaktaydı ki yalnızca ufuktaki tırtıllı pembe bir çizgi olarak gözüküyordu. Güneybatı kısmıysa hiç görülmeyecek kadar uzaktaydı.

Mark yeniden titriyordu veya uyandığında zaten titremekteydi. Her iki tarafı da üşüyordu. Ateş neredeyse sönmüştü, hemen onu canlandırmaya girişti. Bedeni şaşırtıcı bir rahatlıkta hareket ediyordu. Her nedense, bir tür başarı duygusuyla uyanmıştı, sanki o ateşin karşısında yatarken önemli bir şeylere karar verilmiş ve bunlar uygulamaya konulmuş gibi bir histi. Evet, bir kere belki kaza eseri, belki bazı tanrıların iyilikseverliği sayesinde yaşamı kurtulmuştu. Artık gördüklerinin varlığından o kadar emin değildi. Şu anda etrafında tanrıların burada olduklarına dair hiçbir iz yoktu; sadece dağ, gökyüzü ve sert bir rüzgâr vardı.

Kaya duvarın yüzeyindeki garip sembollerle büyük, geniş ve kadim bir ateşin artıkları, geride kalan tek izdi.

Mark açlıktan ölmek üzereydi ve bir süre sonra dağdan aşağı inemeyecek kadar zayıf düşeceğini düşünerek korkmaya başladı. Bir an önce kılıç hakkındaki son kararı vermeliydi; titreyişi geçecek kadar ısınır ısınmaz sırtını yenilenmiş ateşe ve tanrıların eski ocağına döndü. Battaniyeyi üstüne dolamış olarak yayını ve oklarını sırtına asıp Köykurtaran’ı yeniden eline aldı. Kılıcı, savaşmaya gidiyormuş gibi elinde taşıyordu.

Rüzgârı koklayıp, kükürt kokusunun en yoğun olduğu yere gitmeye çalıştı. Aradığı şeyin göğsüne kadar yükselen siyah kayadan bir sütun şeklinde karşısına çıkması birkaç saniye sürdü. Sütun bir ağaç tomruğuna benziyordu ve ortası oyuktu, içinden pis gazlar ve duman çıkıyordu. Bazı anlar aşağıdan gelen kızıl alevler dumanı gün ışığında bile görülebilecek şekilde aydınlanıyordu. Delikten sıcak bir havaya benzer, kükürtten bile kötü kokan, düş ürünü bir canavarın nefesi gibi bir koku geliyordu.

Aşağıda, dağın derinlerinden bir inilti geldi ve yükselen ısı bir an için arttı.

Mark kılıcı kaldırdı. Kılıcı, kavga sırasında Kenn’in savaşırken yaptığı gibi iki eliyle kabzasından kavradı. Ama bu sefer silahta hiçbir güç yoktu, Mark onunla istediğini yapabilirdi. Zaman geçirmeden - tanrılara müdahale edebilecekleri bir an bile bırakmadan kılıcı yükselen dumanların içine attı.

Baba, Kenn, yaptım işte.

Kılıç bir anda gözden kayboldu. Mark kılıcın ilk önce yakındaki bir kayaya çarpma sesini duydu, bunu biraz sonra, daha aşağıda bir başkası izledi. Nefesini tutup,-son bir çarpma sesi ya da daha önce kendisine yaşlı bir adamın anlattığı gibi bu ateş deliklerinin dibinde bulunan erimiş kayalara düşünce çıkacak su sıçramasına benzer bir ses duymak için

dinledi. Ama nefesi bitene kadar beklemesine rağmen başka bir ses gelmedi.

Mark, birkaç küçük bulut dışında tamamen açık olan sabah göğüne baktı. Bunların bulut olma dışında hiçbir özellikleri yoktu. Bir tepki beklediğini fark etti, bir yıldırım, biraz önce yaptığı şey yüzünden öfkelenen tanrıların kızgınlığım gösterecek, getirecek bir şey. Çarpılmayı bekliyordu ama hiçbir şey olmadı.

Onun yerine belki de daha kötü bir şey geldi. Kılıcı volkanın içine atmasının korkunç bir hata olduğu şüphesi şiddetle benliğini sarmaya başlıyordu. Ona yaptıkları yüzünden tanrılara karşı gelmişti. Ama bu hareketi onlara ne zarar vermişti ki? Ve bu hamlenin kendisine ne yararı olmuştu?

On üç yıl boyunca Jord bu berbat yolculuğa hiç çıkmamış, sağ kolunun karşılığı olan bu kılıcı onlara geri atmamıştı. Her nedense, Mark'ın babası, kolunun karşılığını evinin duvarında asılı bırakmıştı. Asla satmaya, kullanmaya ya da onunla övünmeye çalışmamış - sadece saklamıştı. Mark, şimdiye kadar bu işin içyüzünü hiç merak etmemişti.

Bir şey kesindi, o da Mark'ın babası asla kılıçtan kurtulmaya çalışmamıştı.

Mark'ın üstündeki, köyün sokağındaki vahşetin şeytani büyüsünün oluşturduğu etki sonunda gücünü kaybetmeye başlıyordu. Şimdi farkına varıyordu ki dönmeye cesaret edemediği evinden kilometrelerce uzakta ıssız bir dağda tek başınaydı ve kendini hareket edemeyecek kadar zayıf hissediyordu. Biraz önce yaptığı çılgınca hareket onu insanların olduğu kadar tanrıların da düşmanı yapacak akıl almaz, çılgınca bir hareketti.

Tanrıların seslerinin kafa karıştırıcı dumanlarla deliğin ortasından geldiğini hayal etmeye başlayana kadar pis kokulu, duman çıkaran taş sütunun kenarında artan mide bulantısı ve her an daha da artan korkuyla güçsüzce bekledi. Evet, tanrılar kızgındı. Mark'ın içinde büyük bir hata yaptığı hissi büyüdü. Bu his hızla koyu bir dehşete dönüştü.

Onu panikten kurtaran sadece kaybettiği enerjisiydi. Tanrıların gazabından kaçabilmek için her şeyi yapan Mark, titreyerek sütuna yaslanıp kayanın uzak köşesine ulaşmak için etrafından dolaşarak dağın oldukça dik yamacından aşağı inmeye başladı. Alçalan yardan indikçe yaslandığı kaya sütun yüksek, eğri bir kolona, etrafındaki yol da aşağı yönelen bir patikaya dönüştü.

Mark bu patikada daha yirmi adım gitmemişti ki kılıçla karşılaştı. İçinden düşmüş olması gereken eğri volkanik ağzın kenarındaki bir delikte, tam önünde duruyordu. Kayalara bir kez çarpmış sonra da buraya düşmüştü.

O kısa sürede bile alazlanmasına yetecek kadar ısıya maruz kalmıştı. Mark, yerden kaldırmaya çalıştığında parmaklarını yaktı ve bırakmak zorunda kaldı. Dağın gölgesinde, titreyip parmaklarını üfleyerek eline alabileceği kadar soğuyana dek beklemek zorundaydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bu son başarısızlığının büyüklüğü karşısında hâlâ şaşkınım, Mavi Giyen," dedi Dük Fraktin. "Hatta, bu konu üstünde düşündükçe şaşkınlığım daha da artıyor."

Mavi cüppeli büyücünün gerçek adı biraz önce söylendiği gibi değildi. Ama gerçek adı - hatta gerçeğe yakını bile ağza alınmaz, bir dükün bile dudaklarından çıkamazdı; ve büyücü değişik lakaplarla çağrılmaya alışmıştı.

Büyücü hafifçe eğildi, ama yerinden kalkmadan. Azarlamanın farkında olarak yapmıştı bunu; kendine has, üzerinde dikkatle çalışılmış bir tavırla davranır, hiçbir korku belirtisi göstermezdi. Bu sayede kendine en çok güvenen yöneticiler bile onunla ilişkilerinde ihtiyatlı davranırlardı.

"Kendimi savunmak adına söyleyebileceğim her şeyi," diye cevapladı mavi cübbeli, "Ekselanslarına zaten anlattım."

Büyücü'nün başının hemen üstündeki taş kemerli tavandan sarkan küçük altın bir kafes vardı ve kafesin içindeki keşişkuşu bu söylenenle alay edercesine bir çığlık attı. Melez yaratığın işlevsiz kanatları ince, kürklü gövdesinin her iki yanma bulanık ışıklar saçtı. Ama beyni düşünme yetisine sahip olabilmek için çok küçüktü ve adamlardan ikisi de bu harekete birazcık bile dikkat etmedi.

İki adam biraz önce şarap getirmiş olan köle kızın dışında yalnız sayılırlardı. Dük'ün ana konutu olan bu kasvetli şatonun özel odalarından

birinde, eğer şimdiye kadar birlikte olduğu düşeslerin bir tanesi bile kendisine çocuk verebilmiş olsaydı ailenin toplantı odası denebilecek bir yerde oturuyorlardı. Şu anki Dük'ün büyük büyükbabası soyguncu bir baron olarak aileye güç ve şöhrete giden yolu açmıştı. Şatonun yapımına da o başlamıştı. O zamandan beri çok genişleyen şato iki önemli ticaret yolunun kesiştiği yerde, stratejik bir tepede kuruluydu. Bu yolların üzerindeki ticaret şatonun yapıldığı zamanlardan bu yana önemini yitirmişti ama aile artık yalnızca basit soygunlar ve insanların yaşam, sağlık ve iş güvenlikleri karşılığında para toplamaktan çok daha başka işlerle uğraşıyordu.

Aile rengi olan mavi beyaz renklerle işlenmiş pahalı duvar perdeleri kalın taş duvarların arasındaki küçük pencerelerden gelen yumuşak esintiyle ipeksi bir şekilde dalgalandı. Bu süslü kumaşlar, Dük'ün babasının zamanından kalmaydılar. Her nedense bugün dalgalanan perdeler Dük’e bir an için zamanın ne kadar çabuk akıp geçtiğini hissettirdi - atalarının çabaları sayesinde hayata önemli avantajlarla başlamıştı ama kendi on yılları hızla geçip gitmiş ve hükmettiği topraklar babasının ona istemeye istemeye bıraktıklarından pek de fazla değildi. Dük hâlâ bir gün bütün kıtanın kralı olmak istiyordu ama yıllardır en yakın danışmanlarına bile bunu açıkça söylememişti. Onların sessiz alaylarından çekinmişti, çünkü böyle bir tasarı için görünürde çok az umut vardı.

Ta ki bugüne kadar.

Köle kıza dışarı çıkmasını işaret etmesiyle, kız çabuk ve zarif bir şekilde dizlerinin üstünden kalkıp tül giysilerini savurarak dışarı çıktı. Evet, kendini kadınlar konusunda da şanssız görüyordu - zaman geçiyor, eşler bulunuyor ama şu ya da bu nedenle memnun kalmayıp onları gönderiyordu. Düklüğüne varis verme gibi önemli bir görevi yerine getirmeyi hâlâ başaramamıştı.

Dük kendine küçük bir kadeh şarap doldurdu. "Bence," dedi büyücüsüne, "biraz düşünsen bana bu konuda söyleyecek bir şeyler daha bulabilirsin." Düşünceli bir şekilde, ikinci bir altın kadehe şarap doldurup karşısındakine uzatırken kendi kendine, bir şeyi onâylarcasına başını salladı. Ekselansları ufak tefekti, ince ama kaslı bir yapısı vardı, perçemindeki grilikler saçlarının ağarmaya başladığının habercisiydi. Sakal ve bıyık şekli konusundaysa başka birçok şeyde olduğu gibi net bir karar verememişti; şu an dudaklarının üzerindeki ince bıyıkları dışında tamamen tıraşlıydı. Dük'ün

teni koyuydu, özellikle çukurları biraz derin olan ve bazen aç bir bakış etkisi veren gözlerinin çevresinde.

Şimdiyse büyücüsünü sıkıştırıyordu: "Bana anlattığına göre, bu genç çocuk önce kuzenimi okla öldürdü, sonra - senin oraya almak için gönderildiğin kılıcı - yerden alıp rahatça yürüyüp gitti. Saptadığımız kadarıyla o zamandan beri kimse onu görmemiş. Sen de gitmesini önlemek için hiçbir şey yapmadın. Farkında bile olmadığını söylüyorsun."

Bütün bunlardan etkilenmemiş görünen büyücü yeniden oturduğu yerde hafifçe öne eğildi. "Çatışmadan hemen sonra Ekselansları, sokakta bir kalabalık toplandı. Ortada büyük bir karmaşa vardı. İnsanlar saçma sapan haykırıyor, süvarilerden, istiladan bahsediyorlardı - ortalıkta bir o yana bir bu yana koşturan insanlar yüzünden tam bir karmaşa yaşanıyordu. Benim ilk düşüncem doğal olarak kuzeninizin hayatıydı ve onu kurtarabilmek için elimden geleni yaptım - ne yazık ki güçlerim yeterli olamadı. Olayın ilk anlarında onu kimin vurduğunu bile bilmiyordum. Saldırganlardan birinin oku olduğunu düşündüm."

"Şüphesiz çatışma sona erince kılıcı daha fazla düşünmedin. Hem de neler yapabildiğini görmene rağmen."

"Özür dilerim efendim, gerçekten neler olduğunu görmedim. Çatışma başladığında kendimi hemen yere atıp başımı ellerimin arasına alıp öylece kaldım. Ekselanslarının da çok iyi bildiği gibi, kılıçlar çekilip, kan dökülmeye başladığında büyülerin çoğu işe yaramaz hale gelir. Tabii ki yakınlarda güçlü bir büyünün varlığını hissedebiliyordum; şimdi anlıyorum ki bu o kılıçmış. Ama dövüş sürdüğü sürece yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sessizlik başlar başlamaz ayağa fırladım ve..."

"Elinden geleni yaptın, evet. Sonradan anlaşıldığı kadarıyla yaptıkların pek bir işe yaramadı. Neyse, Sharfa döndüğünde, bu köylüler hakkında ne söyleyeceğini göreceğiz."

"Onu geri mi çağırdınız, Ekselansları?"

"Evet, diğer görevini kısa kesmesi hiç işime gelmemesine rağmen dönmesi için haber saldım . . . mesajımı aldığında en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmalı. Hepimiz öyle yapmalıyız. Bu arada değirmenci ve karısını içeri alalım."

"Tamamen katılıyorum, efendim. Onları bizzat sizin sorgulamanız çok bilgece bir karar."

"Senin de izlemeni istiyorum."

Büyücü başını sessizce sallayarak onayladı. Dük Fraktin eliyle küçük bir hareket daha yaptı. İki adam tamamen yalnız gözükmelerine rağmen bu hareket Dük'ün isteğinin odanın duvarları ötesine iletilmesine yetti. Ancak derin bir nefes almaya yetecek kadar zamanda, elinde mızrak taşıyan bir nöbetçi eski püskü giysiler içinde iki kişiyi odaya getirdi.

Adam uzun boylu ve yapılıydı, Dük yaşının otuz beş, kırk arası olduğunu tahmin etti. Sarı saçları başındaki temiz sargıların üstüne düşüyordu. Tek kolu vardı ve onu da yanındaki kadının beline dolamıştı. Kocasından birkaç yaş küçük olan kadın yaşı ve sosyal durumuna göre hâlâ çekici sayılırdı. Dük, siyah saçlı kadının şimdiye kadar kendini iyi kontrol etmesine rağmen biraz korktuğunu düşündü. Adamsa korkudan çok sersemlemiş görünüyordu. Sağlık raporlarına göre yaralandıktan üç gün sonra, ancak bugün kendine gelebilmişti.

Dük Fraktin, nöbetçiye çekilmesini işaret ettikten sonra, yerinden kalkıp gelenleri karşılayarak adamı ve karısını şaşırttı, ki bu büyücüyle birlikte oturmakta oldukları alçak platformdan aşağıya inmesi demekti - büyücü artık ortalıkta gözükmüyordu. Dük gülümseyerek adamın elini, ödül törenindelermiş gibi kısaca sıktı. Sonra gizli bir sahiplenme duygusuyla eğilen kadının başına dokundu. "Öyleyse sen Jord'sun, sen de Mala. İkinize de iyi davranıldı mı? Sizi buraya getiren adamları kastediyorum."

"Çok iyi davranıldı, Sayın Efendim." Adamın sesi de yüzündeki ifade gibi şaşkındı. "İyileşmem için gösterdiğiniz yardıma teşekkür ederim." Dük bu minnettarlık gösterisini bir el hareketiyle geri çevirdi. Ne zaman, hayatı önem gerektiren birisi için acil tıbbi yardım gerekse Dük'ün çağrısına en kısa zamanda cevap vermek için nedenleri olan bir Ardneh rahibesi vardı. "Keşke büyük oğlunu kurtarabilseydik. Gerçek bir kahraman olarak öldü," Dük bunları dedikten sonra hafif bir iç geçirdi. "Aslında bugün beni asıl ilgilendiren küçük oğlun."

Anne ve baba hemen irkildiler. Adam çabucak sordu: "Mark bulundu mu?" Dük, eğer çocuklarının nerede olduğunu bilselerdi tepkilerinin farklı olacağını düşündü. Yeniden iç geçirdi.

"Hayır, ne yazık ki," diye cevap verdi Dük. "Mark bulunamadı. Ve öyle görünüyor ki yanında çok değerli bir eşyayı da götürmüş. Beni kişisel olarak ilgilendiren bir eşyayı."

Kadın, Dük’e yüzünde çok garip bir ifadeyle bakıyordu; kadının kendisini baştan çıkarmaya mı çalıştığını merak etti. Birçok kadın bu

girişimde bulunmuştu ve çok azının bu kadar güzel siyah saçları vardı. Şüphesiz çok azı otuz yaşında nasırlı elli değirmenci karılarıydılar. Bununsa çekiciliği konusunda kendinden emin olduğu görülüyordu. Ya da aklında başka bir şey vardı...

"Başka birisi, mesela haydutlardan biri kılıcı almış olamaz mı, efendimiz?" dedi çekingen bir kararlılıkla kadın.

"Sanmıyorum, Mala. Peki onu son gördüğünde Mark neredeydi?"

"Sokaktaydı efendim. Dövüşten hemen sonra, bizim köyün sokağında, insanlar Kenn'in elinde kılıçla savaştığını söyleyince kızım ve ben koşarak değirmenden geldik. Oraya ulaştığımızda bir yanda Mark duruyordu. Yaralanmadığını düşündüm, o yüzden hemen Kenn'e doğru koştum ve.. Kocasına doğru bir hareket yaptı. "Sonra, Mark'ı görmek için tekrar etrafıma bakındığımda orada değildi."

Dük başını onaylayarak salladı. Kızları adamlarına benzeri şeyler anlatmıştı; değirmene bakması için köyde kalmasına izin verilmişti. "Peki Mala, sokağa koşarak geldiğinde kılıç Kenn'de miydi?"

"Kenn, çoktan yerdeydi Ekselansları. Kılıç neredeydi bilmiyorum, onu hiç düşünmedim. O anda tek düşünebildiğim oğlumun ve kocamın yaralandığıydı." Koyu gözleri, kıvırcık saçlarının altından Dük'e bakıyordu. Belki de baştan çıkarmaya değil, bir mesaj vermeye çalışıyordu; her neyse bunu sonra öğrenebilirdi.

Kadın devam etti: "Ekselanslarının da yakın akrabaları var. Eğer tehlikede olsalar eminim sizin de ilk düşünceniz onlar olurdu."

Adam, karısına, konuşmasının garipliği onu da şaşırtmış gibi baktı.

Dük sordu: "Başka bir yakınımın da tehlikede olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bilmiyorum efendim." Kadının kafasında her ne varsa bu şimdi ortaya çıkmayacaktı.

"Tamam," dedi sabırla Dük. "Şimdi. Genç Mark'ın böyle bir tecrübenin ardından korkup kaçmasını anlıyorum eğer kaçmasaydı ona zarar verecek değildim elbette. Kaçışını anlayabildiğimi söylüyorum - ama kılıcı neden yanında götürmüş olabilir ki?"

"Sanırım ..." diye başladı adam ve durdu.

"Evet? Bu arada Jord, şaraptan biraz alır mısın? Çok iyidir."

"Hayır, sağ olun, efendim. Ekselansları, Mark, büyük kardeşinin ve benim, ikimizin de yere yıkıldığını görmüş olmalı. Büyük bir ihtimalle

ikimizin de öldüğünü sanmıştır. Demek istediğim... oğullarıma her zaman, ben bir gün öldüğümde kılıcın onlara kalacağını söyledim. Şüphesiz ben günü geldiğinde kılıcı alanın Kenn olacağını düşünürdüm. Şimdiyse Kenn ..."

Dük, çiftin kendilerini toparlaması için bekledi. Kendi kafasında, bu insanlara kendi sınıfındanmış gibi merhamet gösterdiğini düşünüyordu. Nezaket ve kibarlık, her sınıftan insanın üzerinde etkili olabilecek önemli araçlardı; bunları emri altındakilere anlatmakta güçlük çekiyordu. Tüm davranış biçimleri birer araçtı ve duruma göre uygun olanı seçmek önemli bir avantaj yaratırdı.

Yine de artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Değirmenciyi sıkıştırdı: "Bana kılıç hakkındaki her şeyi anlat."

"Bana yıllar önce verildi, Ekselansları." Değirmenci kendini toparlamaya çalışıyordu. "Adamlarınıza anlattım."

"Evet, evet. Her neyse, bana yeniden anlat. Sana Vulcan kendisi mi verdi? Neye benziyordu?"

Değirmenci başka bir sorunun gelmesini bekler gibiydi, şaşırdı. "Neye mi benziyordu? Bunu anlatmak zor, sayın Efendim. Bekleneceği gibi o, benim gördüğüm tek tanrı. Eğer tanımlayacağım bir insan olsaydı, bir ayağı topal derdim. Bir elinde çoğunlukla büyük bir demirci çekici taşıyordu - devasa bir çekiç. Giysilerinin çoğu deridendi. Ejder pullarından yapılmışa benzeyen bir kolyesi vardı - şimdi söyleyeceğim aptalca gelebilir ama... bir insanın olabileceğinden çok daha uzundu. Ve sonsuz derecede de güçlü."

Dük, değirmencinin on üç yıl boyunca, başından geçenleri birçok kez anlatmış olması gerektiğini düşündü. Doğru kelimeleri bulmayı hâlâ beceremiyordu.

"Bir insandan daha fazla," ekledi Jord, en azından bu tanımı yapabilmiş olmanın rahatlığıyla. "Ekselansları, umarım şimdi söyleyeceklerimi yanlış anlamazsınız."

"Yanlış anlayacağımı sanmam, devam et."

"Vulcan'la karşılaştığımdan beri hiçbir erkek - ya da kadın - beni gerçekten korkutamadı. Eğer ölüme mahkûm edilseydim ya da işkence yapılsaydı, evet korkardım. Ama hiçbir insanın varlığı, hatta Kara Kralın huzurunda bulunmak bile bu kadar kötü olamazdı. Ekselansları, siz de tanrıları görmüş olmalısınız, ne demek istediğimi anlayabilirsiniz."

Ekselansları - pek sık olmasa da - tanrılarla ve bir keresinde de Kara Kral ile karşılaşmıştı. Dedi ki: "Seni anlıyorum, değirmenci, bir tanrının varlığının yaptığı özel etkiyi iyi açıkladın. Öyleyse sen Vulcan’ın yanındaydın ve onun emri altında kılıçları yapmasına yardım ettin."

"Demek, Ekselansları zaten biliyorsunuz, yani birden fazla yapıldığım." Dük'ün bu bilgisi karşısında, Değirmenci, Dük'ten ve etrafını sarmalayan güç ve zenginlikten etkilendiğinden çok daha fazla etkilenmişti. "Daha önce bu gerçeği bilen hatta böyle bir olasılıktan şüphelenen biriyle bile karşılaşmamıştım. Evet, birden fazla yaptık. Tam olarak on iki tane. Ve ben de orada durup yardım ettim. O günlerde demircilik yapıyordum. O kılıçları yapan benim becerim değildi - hiçbir insanın yeteneği buna elvermez. Ateşi beslemek, körükleri çalıştırmak ve benzeri işler için köyümden çağrılan beş kişi daha vardı. Yardım etmekten başka seçeneğimiz yoktu."

Tam bu anda kadın, Dük'ü bir kez daha şaşırttı ve boğazını temizleyerek araya girdi. "Ekselansları o köye hiç geldiler mi acaba? Adı Treefall'dur ve dağlara çok yakındır."

Dük Fraktin kadına baktı - evet, bu kadını kesinlikle daha sonra, yanında kocası olmadan görmesi gerekliydi. Ortada dönen bir şeyler vardı. "Neden, orada bulunmuş olabilirim," dedi Dük. Köyün adı ona hiçbir şey ifade etmemişti.

Yeniden adama döndü. "Hayır Jord, sanırım Vulcan’a yardım etmekten başka çareniz yokmuş. Bildiğim kadarıyla diğer beş adam ne yazık ki kurtulamamışlar."

"Vulcan onları kullandı efendim. Bedenlerini ve kanlarını kılıçlara su vermek için kullandı."

"Yine de sana dokunmadı... şüphesiz kolunu alması dışında. Sence bunu neden yaptı?"

"O kısmı pek iyi hatırlayamıyorum, Ekselansları... oturabilir miyim? Başım..."

"Evet, evet. Mala, şu sandalyelerden birini çekiver. Şimdi Jord, devam et. Kılıçları nasıl yaptığınızı anlat."

"Peki, efendim, ben bayılmıştım. Uyandığımda sağ kolum yoktu. Kanamanın hemen durduğu, düzgün bir kesikti. Sol elimdeyse Köykurtaran'ın kabzasını tutuyordum. Sonra, ben orada yatarken Vulcan üzerime eğildi ve dedi ki-"

"Evet, evet?"

"Artık kılıcın benim olduğunu söyledi. Köykurtaran. Ona Öfke Kılıcı da diyordu. Saklamak ve nesilden nesle aktarmak üzere. Anlayamıyordum... Canım çok fazla yanıyordu ... ve sonra, bütün bu olanlar kocaman bir şakaymış gibi gülmeye başladı. Kahkahalar atan bir tanrının çıkardığı ses başka hiçbir şeye benzemez. Ama benim için bu asla bir şaka olmadı."

"Hayır, sanırım değildi." Dük döndü ve kendine küçük bir bardak şarap daha koydu. Gözü, belinde asılı olan hançerinin mücevherli kabzasına takılınca, eli üzerine gitti ama onu hemen geri çekti. Şu anda onları korkutacak hiçbir şey söylemek ya da yapmak istemiyordu. Sakince sordu: "Vulcan’ın o gün kaç kılıç yaptığım söylemiştin?"

"Söylediğimi sanmıyorum Ekselansları ama on iki taneydi." Değirmenci oturmasına izin verildiğinden beri daha iyi görünüyor, kendini kontrol edebiliyordu. Neredeyse gülümseyerek, "Buna inanır mıydınız?" dedi.

"Sen dürüst bir adamsın, sana inanıyorum. Eğer yalan söylüyor olsaydın bunu anlardım. Şimdi, diğer on bir kılıca gelelim. Varlıklarının gizli kalması çok çok önemli. Bu odanın dışındaki kimse sizden bunları duymamalı. Benim iyi insanlarım, bundan emin olabilmek için ne yapmam gerekir, sizce?"

Adam kaygılanmıştı. Ama kadın yavaşça ileri adım attı. "Bize güvenmelisiniz, Ekselansları. Tek kelime etmeyeceğiz, Jord, o kılıçlardan şimdiye dek kimseye söz etmedi ve etmeyecek. Ben de öyle."

Dük başını ona doğru yavaş bir şekilde onaylamasına salladı, sonra ilgisini yeniden adama yöneltti. "Şimdi, demirci, değirmenci, her neysen - diğer on bir kılıca ne oldu?"

Çaresiz tek kolunun omzunu silkti. "Onlara ne olduğu hakkında, efendim, hiçbir fikrim yok."

"Vulcan onları da seninkine yaptığı gibi isimlendirdi mi? Neye benziyorlardı? Nereye gittiler?"

Jord yeniden çaresiz bir hareket yaptı. "Bunların hiçbirini bilmiyorum Ekselansları. Diğer kılıçlara en azından, yapımının ilk aşamalarından sonra hiç bakamadım. Tek görebildiğim, Vulcan'ın çekicini bekleyen on iki tane akkor halindeki çelik çubuktu -onları işte o zaman saydım. Ardından bakınamayacak kadar meşguldük ve sonrasında kolumun kanaması yüzünden başka bir şey düşünemeyecek haldeydim..

"Haydi, haydi Jord. Bundan daha fazlasını görmüş olmalısın. Sen bütün bunlar olurken hep oradaydın, değil mi?"

"Oradaydım Ekselansları ama... eğer daha fazla bir şey bilseydim size anlatırdım." Jord'un sesi umutsuzdu.
"Pekâlâ, pekâlâ. Belki daha sonra o kılıçlar hakkında bir şeyler hatırlarsın. Vulcan sana başka neler söyledi?"
"Başka neler söylemiş olabileceğini bilmiyorum, Ekselansları. Emin olduğum şey, bana emirler verdiği ve ne yapmam gerektiğini söylediği. O zaman dediklerini anlamış olmalıyım ama sonradan hiçbir şey hatırlayamadım."
"On iki adet akkor halindeki, ısıtılmış demir çubukları hatırlıyorsun ama; hepsi birbirinin benzeri miydi?"
"Sanırım hepsi düz kılıçlardı. Bana verilmiş olana benziyorlardı. Silahlardan hiç anlamadım."
"Ah." Dük yeniden şarabından birkaç yudum alıp odayı adımlamaya başladı. Bilgi alabilmek için izlemesi gereken en akıllıca yolu düşünüyordu. "Sana verilen kılıç, üstü nasıl süslenmişti?"
"Çeliğin üstünde pek bir şey yoktu, efendimiz. Ah, çeliğin içine daha önce görmediğim çok ince bir motif işlenmişti ama bu sadece metalin üzerine işlenmiş olandı. Sonrasında sert bir çelik çubuktan siperlik vardı, orada da gerçek bir süsleme yoktu. Kabzasıysa düz ve tanımadığım siyah bir malzemeydi, bazen Eski Dünya'dan gelme bir malzeme olup olmadığını düşündüm. Kabzanın üzeriyse çok güzel beyaz bir desenle bezenmişti."
"Bu desenler neyi temsil ediyordu?"
"Bunun üstünde çok düşündüm, efendim. Bir kent ya da kaleyi kuşatan surlar olabilirdi." Kadın da kocasına katıldığını belirtir bir şekilde başını salladı.
Dük sordu: "Onu benim için çizebilir misin ?"
"Bir denerim efendim." Adamın sesi kendinden emin çıkmıştı.
"Sonra. Şimdi, sen de bir zamanlar demirciydin. Silahlar senin uzmanlığın olsun olmasın, anladığım kadarıyla bu kılıç o kadar güzeldi ki, büyülü özelliklerini bir yana bırakacak olsak da, çok para edecek, değerli bir şey olduğunu anlamış olmalısın. Onu satmayı hiç aklından geçirmedin mi?"
Adamın yüzü bu soru karşısında gerildi. "Özür dilerim, Ekselansları. Onun bana satmam için verildiğini hiç düşünmedim."
"Hayır mı? Vulcan, onun senin olduğunu, istediğini yapabileceğini söylemedi mi?"

"Benim olduğunu söyledi, efendim. Ama sadece oğullarıma devretme zamanı gelene kadar. Bu çok açıkça söylenmişti."

"Bu çok garip, Jord. Sıra ona geldiğinde, oğlun ne yapacaktı onu? Senin yaptığın gibi duvara mı asacaktı?"

"Bilmiyorum, efendim."

Dük biraz daha bekledi ama başka cevap alamadı. İç geçirdi. "Yazık. Eğer o şeyi bana getirseydiniz, size onun için iyi bir para öderdim. Hâlâ da öderim, tabi eğer kılıç yeniden elinize geçerse. Mesela oğlunuz onu geri getirirse. Ya da belki gidip ormanda düşürmüş olabileceği yerleri aramalısınız. Size iyi bir para öder ve hiç soru sormazdım."

Adam ve kadın birbirlerine baktılar. Dük'ün bu kârlı teklifini değerlendirmek ister gibiydiler.

Dük koltuğuna oturup öne doğru eğildi. "Sadece şunu bilin, er ya da geç, öyle ya da böyle, o kılıcı ele geçireceğim." Neşelenerek arkasına yaslandı. "Ayrıca oğluna da kuzenimi savunmak için gösterdiği çaba yüzünden tatmin edici bir ödül vereceğim. Unutmadan-" Ve Dük cebinden altın bir para çıkarıp Jord’a doğru fırlattı.

Şaşırmış olsa da, Jord parayı işçi eliyle kolayca yakaladı. Ayağa kalktı, karısıyla birlikte minnettar bir ifadeyle eğildi.

Sanki bu soruyu sormak daha önce aklına hiç gelmemiş gibi, Dük sordu: "Sizce Mark şimdi nerededir? Belki başka bir köyde gitmiş olabileceği akrabalarınız vardır?"

"Treefall’da tanıdıklarımız var Ekselansları." Cevap veren kadındı. Yine o köyü garip ama kurnaz bir vurguyla belirtiyordu. Evet, bu kadını yalnız görmesi gerekiyordu.

Jord konuştu: "Efendim, adamlarınıza var olan tüm akrabalarımızı zaten anlattık... Ekselansları, ne zaman eve dönebiliriz? Yalnız bıraktığımız kızım için endişeleniyorum."

"Onu merak etme. Orada köydeki işlere bakan adamlarım var ... Kızınız ve Mark'tan başka yaşayan çocuğunuz yok, değil mi?"

"Hayır, efendim," dedi kadın. Çocuk ölümleri sık görülen bir şeydi. Ekledi: "Ekselansları, bize çok iyi davrandılar. Kocamın iyileştirilmesi ve şimdi de para."

"Evet, öyle. Ama neden olmasın? Sizler iyi, inançlı uyruklarsınız ve oğlunuz bulunduğunda, ona karşı da iyi davranacağımı bilmelisiniz. Komşularınızdan biri, kuzenimi vuran okun Mark’a ait olduğunu söylüyor.

Öyle bile olsaydı Mark bu yüzden cezalandırılmazdı - beni anlıyor musunuz? Öyle olduysa, bu bir kaza - ya da düşmanın kötü bir büyüsü sonucu olmuştur. Büyücülerim bunu kimin yaptığını bulacaklardır." Ve Ekselansları arkasında boş görünen koltuğa baktı. "Ama içtenlikle umarım ki sizin genç delikanlı o kılıçla aptalca bir şeyler yapmaz. O kılıçta asla kontrol etmeyi, hatta anlamayı bile düşünemeyeceği güçler saklı. Elimden gelebilseydi onu bir felaketten koruyabilirdim. Ama yerini bilmezsem bu mümkün olamaz tabii ki."

Dük, ikisinin de yüzlerinin, bir sırrı açıklayıp açıklamama konusunda kararsız kalmış insanlarınkinden çok sadece, umutsuzca acı çeken insanlarınkine benzediğine karar verdi. Bir kez daha iç geçirip gidebileceklerini işaret etti. "Jord, gidip benim için o kılıcın üzerindeki figürleri çiz. Yan odadaki adamlara ne yapmanı istediğimi söyle, onlar sana gerekenleri verir. Mala, burada kal, öykünü bir kez daha duymak istiyorum."

Mızraklı nöbetçi tekrar görünmüştü. Ve bir an sonra, Dük'e doğru acemice eğilmiş olan Jord gitmişti.

Kadın siyah saçlarının altından bakarak bekledi.

"Şimdi, tatlım, bana başka bir şeyler anlatmaya çalışıyordun."

Öyle değilmiş gibi davranmayacaktı. Ama yine de söze nasıl başlayacağını bilemiyordu. "O köyden, Treefall'dan söz etmiştim efendim. Kocamın geldiği yerden."

"Evet?"

"Sanırım, orada bir gece size rastlamıştım. On üç yıl önce. Bir cenazede. Vulcan'ın katlettiği beş kişi için tören yapılan ve Jord'un korkunç yarasının iyileşmesi için dua edilen gece - gerçi iki günden önce benim kocam olamayacaktı - iyileşmesi için büyüler yapılmıştı-"

"Ah." Dük parmağını uzattı. "Bana rastladığını sanıyorsun. Beni tanımıyor muydun? Yoksa hatırlayamıyor musun?"

"Gördüğüm adam efendim, bir maske takıyordu. Bildiğim kadarıyla, yöneticiler hakimiyetleri altındaki yerlere bazen bu tür ziyaretler yapar ve bu yöntemi de o zamanlarda kullanırlar."

"Peki. Ama neden o maskeli adamın ben olduğumu düşünüyorsun? Beni daha önce görmüş müydün?"

"Hayır efendim. Ben sadece duymuştum ki - böyle öyküler insanlar arasında nasıl yayılır bilirsiniz - siz bazen siyah deri bir maske takarak

halkınızın arasına karışıyormuşsunuz... Mala birden sözlerinin ikna edici olmadığını fark etti. "Pek uzun boylu olmadığınızı ve saçınızın siyah olduğunu duymuştum." Durakladı. "Bu o gece hissettiğimdi." Yeniden durdu. "O gece cenaze ayinleri vardı. Maskeli adamla birlikte tarlalara gittim. Dokuz ay sonra ise oğlum Mark doğdu."

"Ah." Dük Mala'yı dikkatle süzdü, bir şeyler hatırlamaya çalışıyormuş gibi baştan aşağı inceledi. "Demek köylerdeki insanlar bazen kılık değiştirip ortalıkta dolaştığımı söylüyorlar."

"Evet, Ekselansları, çoğu söylüyor bunu. Eminim kötü bir niyetleri yoktur, sadece-"

"Ama bu kez yanıldılar. Anlıyor musun?"

Mala siyah gözlerini yere indirdi. "Anlıyorum Ekselansları."

"Kocan, o-"

"Ah, hayır efendim. Ona ya da başkasına maskeli adamdan hiç bahsetmedim."

"Bırakalım öyle kalsın," dedi Dük Fraktin. Ve yeniden gidebileceğini belirten bir işaret yaptı.

Kadın biraz duraksadı. Ardından gitmişti.

Dük yeniden görünebilir hale gelen büyücünün oturduğu koltuğa döndü. Büyücünün yorum yapmasını bekledi.

Mavi cüppelinin ilk söylediği şuydu: "İşkence yapmayı düşünmediniz mi, Ekselansları?"

"İşkence, bu aşamada aptalca olurdu. Şu anda ne oğullarından ne de kılıcın yerinden haberleri olmadığına topraklarımın üstüne bahse girerim. En azından kadın, elinde olsaydı kılıcı hemen verirdi. Eğer karar vermesi gerekse adam da öyle davranırdı. Bir iki gün sonra, kendilerini ellerinde verdiğim altınla, güvenlik içinde otururken bulacak - ve daha çoğunu isteyecekler. Oğullarının geri dönmesi gerektiği ağızdan ağıza yayılacak. Köylerde haberler hızlı yayılır, Mavi Cüppeli - oralarda, aralarında bulundum, bilirim. Çocuğun, anne babasının evde, güvende olduğunu ve benim tarafımdan ödüllendirildiklerini duyduğunda - kılıcı geri getirme olasılığı çok yüksek. Eğer o zamana kadar biz bulamamışsak tabii. Ama işkence yolunu kullanırsak, bunu da duyacaktır. O zaman kendi isteğiyle geri gelmesi olasılığı nedir sence?"

"Ekselansları, en iyisi bilirler, tabii ki. Ama o adam, yumuşak görünüşünün altında dikbaşlı biri. Bana bir şeyler saklıyormuş gibi geldi."

"İyi bir gözlemcisin Mavi Cüppeli. Evet, katılıyorum, saklıyordu. Ama amacımızı doğrudan etkileyecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Daha çok yıllar önce, onunla Tanrı arasında geçmiş bir şey."

"O zaman, haşmetmeap?"

"O zaman neden bunu ondan öğrenmeyeyim." Dük Fraktin kibar bir tavırla iç geçirdi. "Ama, bunu anlatmak ona bağlı olmayabilir. Bu olasılığı aklına getirdin mi?"

"Ekselansları?"

"*Emin miyiz*, Mavi Cüppeli, bir tanrının gizli kalmasını istediği şeyleri bilmek istediğimize - gerçekten emin miyiz?"

"İtiraf etmeliyim ki, haşmetmeap, ince zekânızla çoğu zaman benden çok ileridesiniz."

"Yanlış yaptığımı düşünüyorsun. Neyse, belki daha sonra bütün aileyi gergi aletine yatırırım ya da." Dük birkaç saniye sessiz kalarak düşündü. "Ne de olsa o bir mülk sahibi - değirmeni bırakıp dağlara çıkmaz. Eğer onu acemice korkutmazsak."

"Ya kadın haşmetmeap?"

"Ne olmuş ona?"

"Bahsettiği zamanlarda, on üç yıl önce, sizin hizmetinizde değildim. Söyledikleri gerçeğe dayanmıyordu, değil mi? Soruyorum çünkü mahremiyet bazen büyü yoluyla etki altına almak için kullanılır."

"Ona söylediklerimi duydun." Dük kabaydı.

Büyücü hafifçe eğildi. "Çocuk ne olacak haşmetmeap? Bulunduğu zaman?"

Dük danışmanına baktı. "Kılıcı ondan alacağız tabii ki veya nerede olduğunu öğreneceğiz ya da en son nerede gördüğünü."

"Şüphesiz efendim. Peki sana çocuğu ne yapacağız?"

"Sonra mı? Ne demek istiyorsun, sonra? O benim kuzenimi öldürdü, yapmadı mı?"

Büyücü koltuğundan kalkmadan yeniden hafifçe eğildi. "Ve bir de köy var, efendim - böyle bir vahşetin yaşanmasına izin verilen yer?"

"Köyler, Mavi Cüppeli, çok değerli mülklerdir. Yazık ki onlardan elimizde sonsuz sayıda yok. Onlar bize çok şey sağlayan kaynaklardır. İntikam, yalnızca gerektiğinde ortaya çıkarılıp kullanılan bir araçtan fazlası olmamalıdır. Bir çocuk örnek oluşturabilir, hatta böyle daha da işimize yarar. Ama bütün bir köy-" Ve Dük Fraktin başım olumsuzca salladı.

"Bir araç. Evet haşmetmeap."

"Ve en güçlü araç bilgidir. O kılıcın nerede olduğunu bul. Sadece, kuzenimi kaçırmaya çalışanların kimlerin adamı olduğunu bulmak bile kuru bir intikamdan daha iyidir."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Volkanik dumanlar, yükseklik, tanrılarla yüzleşme ve açlık yüzünden başınız dönüp yorgunluktan ayaklarınız titrerken yüksek dağlardan aşağıya inmek zordur. Yine de çıkmak kadar zor değildir.

Artık kılıcı taşımak bile daha kolaydı, Mark her nasılsa kılıca alışmış gibiydi. Hayır, daha da fazlası, sanki bir şekilde kılıç onun bir parçası olmuştu. Artık bir yerini keseceğinden korkmadan sırtında ya da garip ağırlığının adımlarını bozacağından endişe etmeden belinde sallanarak taşıyabiliyordu.

Hatta, artık sakinliğini yitirmeden, baba ve ağabeyinin öldüğü gerçeğini, annesine, ablasına ve evine belki de sonsuza dek erişemeyeceğini bile kafasından geçirebiliyordu. Eski yaşantısı yok olmuştu, Tanrılar en azından o kadarında anlaşmışlardı. Ama hâlâ onu yeni hayatına ve Dük'ün intikamından uzağa taşıyacak olan uzun bir yol önünde uzanıyordu. Bir de kılıca.

Dağdan aşağı inmek için, Mark en basit, en kolay görünen yolu seçti, bu yol onu zorunlu olarak daha da güneye götürüyordu. Güney Mark için uygundu çünkü Dük Fraktin’in topraklarından en kısa çıkış yolunun muhtemelen bu yönde olduğunu düşünmüştü.

Öykülerin ona taktığı isimle, İyi Yürekli Sör Andrew'un topraklarının da bu yönde olduğunu hatırlar gibiydi. Sör Andrew hakkında anlatılan birkaç öykü vardı ve hepsi Dük için anlatılanlardan çok farklıydı. Mark zaten her

durumda güneye gitmeyi tercih edeceğini düşündü, merhametli bir efendinin topraklarına girebilmek ümidi, evini, bir daha dönmemek üzere geride bırakmayı kabullenmesini kolaylaştırıyordu.

Neyse, şu andaki sorunları, Mark'ı geleceği hakkında endişelenmekten alıkoyuyordu. Şu anda hayatta kalmak demek, Dük Franklin'in arama ekiplerinden sakınmak - ki onların kendisini aradıklarını kabul etmek zorundaydı - ve yiyecek bulmak demekti. En azından ikinci problemi için şansı dönmüştü. Dağdan aşağı inerken karşılaştığı neredeyse kendi vadisinin içinde gizlenmiş küçük pırıl pırıl bir dere, cep oltası ve tek çelik iğnesiyle daha ilk denemesinde ona bir balık teslim ederek Mark'a hoş bir sürpriz yapmıştı. Suyun yatağı boyunca kenarlarında uzanan kurumuş çalı çırpı, küçük bir ateş için yeterli yakacağı sağlamıştı ve Mark, ilki pişerken iki balık daha yakaladı. Avlarını kabaca temizlenmiş ve yarı pişmiş halde yedikten sonra gücü bir parça yenilenmiş olarak yoluna devam etti.

Şimdiden günün çoğu geçmişti. Arkasına baktığında dağların büyük bölümünün tamamen bulutlar tarafından yutulduğunu gördü. Şüphesiz fırtına ve soğuktan korunmak için tam zamanında aşağıya inmişti. Karanlık hızla çöküyordu, suyun kıyısında üstü kapalı bir yer bulduğunda geceyi orada geçirmeye karar verdi. Yeniden balık tutmayı denediyse de başarılı olamadı. Birkaç küçük meyve buldu, karanlık çökerken kendine küçük bir ateş yaktı.

Ateşinin sönmesine de neden olan yağmur gece boyunca devam etti, üstelik dere kıyısı da havaya karşı tam bir koruma sağlayamadı. Yine de, yükseklerin sert ve keskin soğukları burada biraz daha yumuşamıştı; Mark tir tir titredi ama yaşadı. Gökyüzü yavaş yavaş ağardı ve bu kapalı bir havanın dolaylı şekilde aydınlanması şeklinde oldu. Mark için bulutlar güven vericiydi, çünkü Dük'ün hayvanat bahçesinde zaman zaman casusluk görevlerine yolladığı akıllı uçan canavarlar olduğu söylenirdi. Sabah Mark yeniden balık avlamaya çalıştı ama bir şey yakalayamadı. Daha sonra, sağda solda birkaç küçük meyve toplayıp yiyerek yoluna devam etti. Yol iyice zorlaşana kadar çağıldayıp, gürüldeyerek akan suyun kıyısı boyunca ilerlemeyi sürdürdü. Ardından nehir kıyısından ayrılarak daha kolay bir yokuşu azimle geçmeye başladı.

Seçtiği yol yavaş yavaş gerçek bir patikaya dönüştü. . . İlk başta belli belirsiz bir keçiyolu şeklindeydi ama yarım saat kadar bunu izledikten sonra yolun varlığı inkâr edilemeyecek hale geldi. Etrafa büyük kayalar saçılmış

bir alanda bir saat kadar zigzaglar çizerek ilerledikten sonra, güneye ve aşağıya doğru yönelen ilkel bir yola ulaştı.

Yoldaki ikiz tekerlek izleri, yolun bir zamanlar taşıtlar tarafından kullanıldığını gösteriyordu. Ama şu andaki her türlü trafikten arınmış görüntüsü güven vericiydi ve Mark kaya blokları arasında sağa sola kıvrılan yolu izlemeyi sürdürdü. Birkaç kilometre sonra, kuzeyden güneye uzanan daha geniş, bir zamanlar yapımı için uğraşılmış bir yola ulaştı.

Hâlâ güneye devam eden Mark bu yola saptı. Kısa süre içinde yolun yeni kullanılmış olduğuna dair izlere rastladı; yeni oluşmuş tekerlek izleri ve bir günden eski olmayan hayvan pislikleri vardı. Dikkat duygusu bir anda yükseldi. Dük'ün adamları ve yaratıklarının, eğer gerçekten de onu arıyorlarsa, yakınlarda olma ihtimalleri yüksekti.

Kolay göze çarpmamak için yolu terk edip elli metre kadar uzaktan yola paralel şekilde güçlükle ilerlemeye devam etti. Ama kayalık arazi onu yavaşlatmakla kalmayıp, aynı zamanda, zaten yumuşak tabanları dağa tırmanmaktan kötü şekilde aşınmış olan avcı çizmelerinin tamamen parçalanmasına sebeb oldu. Ayaklarını korumak için, kısa bir süre sonra yolun göreceli düzlüğüne dönmek zorunda kalacaktı.

Yarım saat kadar daha, yiyecek gibi görünen ve kokan her şeye dikkat ederek yürümeye devam etti, bir yandan da yağdım yağacağım diyen yağmurun ne zaman boşalacağını merak ediyordu. Dük'ün devriyelerinden endişe ederek sık sık omzunun üzerinden gerilere baktı.

Sonra bir anda gerçekten de binekli iki kişinin kendine yaklaşmakta olduğunu fark etti. Mark’ı gördükleri açıktı ama en azından asker değillerdi. Binek hayvanları tırıs gidiyor, gerçek bir takip izlenimi vermiyorlardı. Yine de hızla yaklaşıyorlardı. Adamlar yerli halk gibi giyinmişti, Mark'ın giysilerinden çok az farklıydılar. İkisi de genç, hafif zayıf ve sırım gibiydi. Ve ikisi de bellerindeki kınlarında bıçak taşıyordu ki bu dünyada oldukça normal bir ayrıntı gibi geldi Mark’a. Adamlar yaklaştıkça yüzlerinin güven verici, açık ve dostane olduğunu düşündü.

"Nereye delikanlı?" Konuşan, bineğini diğerinden biraz daha önde sürüyordu. Diğerinden daha iriydi, bıçağı da daha büyüktü. İkisi de Mark’a gülümseyerek bakıyorlardı; bu sayede arkadakinin çok sayıda dişinin dökülmüş olduğunu gördü.

Mark yürürken bir yandan da böyle bir soruya, belki gerek olur diye, cevabını hazırlamıştı. "Sör Andrew'un topraklarına" dedi. "Bir panayır

olacağını duydum." Askeri ve iktisadi şartların elverdiği ölçüde, Sör Andrew'un yılda bir kez panayır düzenlediğini biliyordu.

Adamlar birbirlerine baktılar. Şimdi, Mark'ın yürüyüşüne ayak uydurmak için bineklerini yavaşlatmışlardı. "Panayırlar eğlenceli olur," dedi, daha iri olan adam. "Ve bu karışıklık zamanında, Sör Andrew'un kapısında olmak iyidir." Mark’ı şöyle bir süzdü. "Orada bir tanıdığın var sanırım."

"Evet, var. Amcam kalede zırhçı." Bu cevap da önceden düşünülmüştü şüphesiz. Mark bunun kendisini uzaktaki SörAndrew'un korumasının gölgesine sokacağını umuyordu - ne kadar değeri varsa.

Konuşmayı yapan hâlâ aynı adamdı. "Kolunun altındaki bohça oldukça garip görünüyor delikanlı. Amcanın üzerinde çalışması için ona bir kılıç götürüyor olabilir misin acaba?"

"Evet öyle." Adamın, bohçaya sadece bakarak, içinde ne olduğunu tahmin etmesi acaba mantıklı mıydı? Veya kılıç taşıyan kaçak bir çocuk için genel bir arama emri verilmiş, ödüller mi konulmuştu? Mark önüne döndü ve yürümeye başladı.

Konuşan adam bineğini Mark'ın ilerisine sürdü, sonra Mark'ın önünü kesti ve bineği dizginleyip durdurdu. "Kılıcına bir bakacağım," dedi; sesi önceki gibi sakin ve dostcaydı.

Bu adamlarla sözcük oyunları yapmanın Mark'ın amacına yarayacağı zaman varsa bile, bu an açıkça geçmişti. Durmasını söyleyen bağırışlarına aldırmadan fırlayıp koşmaya başladı. Eğilip liderin bineğinin altından koşarak geçti ve bu da hayvanın kişneyip şaha kalkmasına sebep oldu. Bineği süren adam eyerinden düşmemek için çabalarken bir hayli zaman kaybetti. Bu arada ikinci adam, bineğini ileri sürerken dengesini sağlamaya çalışan arkadaşı yolunu kesti. İkisi birbirinden ayrılamadan Mark çoktan fırlamış, yoldan oldukça uzaklaşmıştı.

Biçimsiz ağırlığı Mark'ın dengesini bozup yavaşlatmasına rağmen, kılıcı atarsa daha hızlı koşabileceği fikri aklına bile gelmedi. Kılıcı kolunun altına iyice sıkıştırıp bütün hızıyla koştu. İlerde iki büyük kaya parçası göründü - sıçrayıp aralarından geçebilirse adamlar onu binekleriyle izleyemezlerdi. Ama kayaların hemen arkasında açık arazi alabildiğince uzanıp gidiyordu. Kolayca kayaların etrafından dolanıp Mark daha nefes nefese kalacak kadar bile koşmadan açık alanda onu yakalayabilirlerdi.

Mark, kayaların arasına fırlarmış gibi yapıp bir anda kılıcını daha yüksek olan kaya bloğunun üstüne fırlatıp kayanın üzerindeki ufak çıkıntılara

çeviklikle tutunup, tırmandı. Kaya iki metreden daha yüksekti ve kılıcın düştüğü düz bir tepesi vardı. Yukarıda Mark çok geniş olmasa da ayağını sağlam basıp kılıcı sallayacak kadar yere sahip olacaktı. Takipçileri eşkin hızda öfkeyle kayalara doğru gelirken, ilk edindiği izlenimi teyit etmekten mutlu oldu; adamlar yay veya sapan gibi silahlar taşımıyorlardı. Kayaya tırmandığı tarafın, her ne kadar dik de olsa, tırmanması en kolay olan taraf olduğunu gördü; onu iki yönden sıkıştırmaları kolay olmayacaktı.

Adamların ikisi de avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı. Bineklerinin sırtında olmalarına rağmen başları Mark'ın ayak hizasına ancak geliyordu. Gürültülerine aldırmadan, çıkınını saran ipi açtı. Kılıç, sanki kullanılmaya iştahlıymış gibi sargılarından fırladı. Yine de ses çıkarmadı, bir güç hissi fışkırmadı; Mark'ın iki eliyle tutuşuna tam oturdu ama ağır ve hareketsiz kaldı.

O kılıcı kaldırınca aşağıdaki adamlar sustular. Mecbur kalırsa onu kullanmaya hazırdı ve midesi, açlıktan daha berbat sancılarla yumruk gibi kasılıyordu..Adamlar şimdi bineklerini geri çekiyor, ufaktan bir ricat gösteriyorlardı. Yüzleri kılıçtan etkilendiklerini gösteriyordu; Mark bunun onlar için bir sürpriz olmadığını düşündü.

"Bırak onu evlat" diye sıkıştırdı daha iri olan adam. Diğeri de anırmayı andıran bir ses çıkararak sanki onayladı ve Mark bu adamın bir şekilde dilini kaybettiğini anladı. Mark aynı çirkin sesi daha önce de, şimdiki Dük'ün babasının ölümü hakkında tatsız öyküler anlatan bir adamdan daha duymuştu.

"Onu bize ver, genç adam," dedi, cesaret verici bir tonla. "Onu alıp yolumuza gideceğiz, sen de kendi yoluna gidersin." Konuşan adam gülümsedi. Sanki söylediklerine kendisi bile inanmıyormuş gibi geliyordu sesi, en azından söylediği anda.

Mark hiçbir şey söylemedi. Sadece kılıca yapışıp gelebilecek herhangi bir şeye karşı hazır olmaya çalıştı. Dağda, kılıcı fırlattığı andaki korku şu anda yoktu, elindeki kılıç halen güçten yoksun duruyordu.

İki tane düşmanı vardı ve ikisi de tamamen yetişkin insanlardı. İkisi de artık bıçaklarını çekmişlerdi, bileylenmek ve kullanılmaktan eskimiş ama fonksiyonel görünen bıçaklarını. İki adam da henüz kayaya tırmanmaya çalışmamışlardı. Bunun yerine hâlâ kılıcı süzüyorlardı. Hafif uzakta duruyor, kendi aralarında işaret ve fısıltılarla bir şeyler konuşuyorlardı.

Konuşabiliyor olan, atını tekrar kayaya sürdü. "Hemen şimdi aşağı in, çocuk." Sesi çok değişmişti; şimdi sert ve haşindi. "Eğer yukarı gelmek zorunda kalırsam seni öldürürüm."

Mark bekledi.

Adam, kararlı görünerek, kıvrak bir hareketle eyerinden, kayanın Mark'ın tırmandığı tarafına sıçradı. Ama Mark kılıcını kaldırıp ona doğru bir adım atınca telaşla yere inip geri çekildi.

Elimde nasıl bir kılıç olduğunun farkındalar, diye düşündü Mark. Neler yapabileceğini biliyorlar. Dük haberi yaymış ve bir de ödül koymuş. Fakat elindeki kılıç hâlâ cansız duruyordu. Acaba söylemesi gereken büyülü sözler mi vardı, büyüyü başlatmak için yapması gereken bir şeyler? Kenn dövüşmeden önce ne söylemiş, ne yapmıştı? Mark, kardeşinden daha az büyüye yatkın birisinin belki de hiç yaşamadığını düşündü.

Adamlar cesurca saldırmayacaklarsa da vazgeçecek gibi de görünmüyorlardı. İkisi de bineklerinin üzerinde, Mark'ın pozisyon alıp avantajlı tarafını aradığı kayaların etrafını yan yana dolandılar. Kayaların etrafında tam bir daire çizerken hiç acele etmediler. Arada bir durup, fısıldaşıp baş salladılar.

Mark onları izledi. Aklına yapacak başka bir şey gelmiyordu. Yayı hâlâ sırtına asılmış duruyordu ve birkaç da oku kalmıştı. Ama adamların yüzüne bakınca, gözlerinin sürekli kılıca gidip geldiğine dikkat edince, onu bırakmanın büyük bir hata olacağını hissetti. Onları geride tutan kılıçtan korkularıydı.

Sanki düşüncelerini okurmuş gibi, konuşan adam birden Mark'a seslendi: "Onu yere bırak ve konuşalım evlat. Sana bir zarar vermeyi düşünmüyoruz."

"Öyleyse bıçaklarınızı bırakın ve uzaklaşın. Bu kılıç benim."

O anda, ikili gerçekten bıçaklarını kınlarına soktular ve yola doğru bineklerini sürdüler. Mark umutlandı. Ama işitme mesafesinden çıkar çıkmaz konuşmak için durdular. Bu defa birkaç dakika sürdü. Mark dilsiz olanın hareket ve işaretlerini görebiliyor ama anlamlarını çıkartamıyordu. Adamlar bineklerinden inip uzun süre kalacakmış gibi bir çalılığa bağlayıp Mark'a doğru ağır ağır yürümeye başladıkları anda Mark'ın umutları söndü. Şimdi, dilsiz olanı, Mark'ın yarı yaşındaki bir çocuğu bile aldatamayacak bir doğallıkla rahat ve yavaş yavaş kayaların yanından yürüyüp geçti.

Birkaç metre uzakta durup döndüğünde kayayı, arkadaşı ve yolla kendi arasına almış oldu.

Bu arada, konuşan adam Mark'ın dikkatini üzerinde tutmaya çalışıyordu. "Delikanlı, elindeki kılıç için konulmuş bir ödül var. Bunu seninle paylaşmayı düşünebiliriz. Bilirsin, yarısı senin yarısı bizim. Elbette sen de özgürce yoluna gidebilirsin."

Dilsiz adamın fırlattığı ilk taş, Mark'ı geniş bir açıyla ıskaladı. Garip görülebilir ama, yol tarafındaki adam, taştan kaçmak zorunda kaldı. Mark, konuşanın suratından arkadaşının beceriksizliği yüzünden nasıl sıkıldığını okudu. Mark yarı geriye döndü, böylece fırlatılan ikinci taştan eğilerek kaçabildi. Daha sonra tekrar yola dönmek zorunda kaldı, çünkü konuşan adam bir kez daha bıçağını çekmiş hevesle kayaya tırmanmaya çalışıyordu.

Mark, adamın ön taraftan gelen saldırısına karşı koymak için harekete geçerken üçüncü bir taş önceki ikisinden daha yakın başının yanından geçti. Tırmanan adam, tepesinde yeniden

Köykurtaran'ı görünce, daha önce olduğu gibi birkez daha kayanın yanma düştü. Mark diğer taştan kaçmak için tam zamanında döndü.

Bir süre önce başlamış olan bir ses, şimdi daha da belirginleşerek Mark'ın dikkatini iyice çekmeye başlamıştı. Bu iyi bir süratle yaklaşan araba tekerlerinin gürültüsüydü. Şimdi araba görüntü menziline girmişti, yolda güneye doğru ilerliyordu. Arabayı iki yük hayvanı çekiyordu ve zinde adımlarla yaklaşıyorlardı. Arabanın yanlarındaki tentenin üzerindeki büyük semboller oldukça kaba boyanmıştı. Mark daha önce, reklam ve büyü amaçlı boyanmış olan tenekeci, seyyar satıcı ve rahip arabaları görmüştü ama bu tip işaretler olanını ilk kez görüyordu. Kayanın üzerinde sağa sola dönüp durmaktayken bu işaretlerin anlamları hakkında düşünmek için hiç vakti yoktu; avazı çıktığı kadar imdat isteyerek bağırdı.

Arabanın önündeki koltukta ortadaki genç bir kadın olmak üzere üç kişi oturuyordu. Her üçünün yüzü de kavgaya dönüktü ama bir an araba sanki yanlarından durmadan geçip gidecekmiş gibi göründü. Öyle olmadı. Bunun yerine, arabanın sürücüsü, Mark'a saldıranlar gibi adaleli ve ince yapılı bir adam, yük hayvanlarına bağırdı ve gemlere aniden asılarak geri çekti. Araç kayaları yeni geçmişti ki ani bir dönüş yapıp geri geldi ve keskin bir dönüşle yoldan ayrıldı.

Kayanın dibindeki adam bunu görünce, kendi yardım çağrışım haykırdı. "Yardım edin! Burada kaçak bir hırsızı sıkıştırdık. Bir de ödül var, o

elindeki çalıntı bir kılıç!"

Adamın sessiz arkadaşı, kayaların uzak tarafından koşup gelerek homurdandı ve ellerini salladı. Kısa bir an dikkat çekmekten başka bir şey de başaramadı. Bu arada Mark, o an korkusundan da büyük bir öfkeyle bağırdı: "Hiç de değil! O benim!"

Araba, Mark'ın durduğu yerden bir çakıl taşı atımı uzaklıkta kaldırdığı toz bulutu içinde durmuştu. Gemleri elinde tutan ince yapılı kaslı adam şimdi gözlerini Mark'a dikmiş, bir harekette bulunmadan önce durumu tartıyordu. Koltuğun ortasındaki kız, kısa kesilmiş düz siyah saçlı, küçük hokka burunlu, biraz küstah görünüşlü bir yüze sahipti ve güzel olmasa da hayat dolu görünüyordu. Kızın diğer tarafındaki koltuk, kuş tüyü bir ozan şapkası giymiş ve çocuksu suratında neredeyse hiç zekâ göstergesi olmayan tıknaz bir gencin altında çökmüştü. Kalın parmakları arasında bir kopuz tutuyordu ama onu yavaşça ve dikkatle arabanın arkasındaki kapalı bölmeye koydu.

Bir anlık sessizlikte, ince zırıldayan bir ses yükseldi ama sadece başladığı gibi beklenmedik şekilde sönüp gitti. Mark'ın umutları bir an yükseldi; ama ses, her neyse, kılıcından çıkmamıştı.

Konuşabilen düşmanı, hâlâ arabanın sürücüsünü sıkıştırıyordu: "Onu aşağı indirmemize yardımcı ol, ödülü paylaşalım."

Mark yüksek sesle yalvardı: "Ben kaçak değilim, onlar beni soymaya çalışıyor. Kılıç benimdir."

"Ödül?" diye sordu arabanın sürücüsü. Ayaktaki iki adama birer bakış fırlattı.

Konuşmacı başını salladı. 'Tam ikiye böleceğiz onu."

"Ödül kimden?"

"Dük Franklin'in kendisinden."

Sürücü yavaşça başını sallayarak kararım yerdi. Acı içindeki Mark'a bir kez daha bakıp kafasını salladı. "Arbaleti çıkar Ben - fırla, dediğimi yap."

Arabanın içindeki iri delikanlı tarafından getirilen arbalet, Mark'ın sınırlı tecrübesine göre gördüğü benzer silahların hepsinden daha büyüktü. Onu sadece görünce bile içinin sıkıldığını hissetti. Ben, gözle görülür bir zorlanma göstermeden, doğrudan çekerek, herhangi bir kol veya çekecek kullanmadan silahı tetiğe aldı. Sonra yuvasına bir ok takarak sürücüye uzattı.

"Şimdi," dedi sürücü, o ana kadar ki en makul sesiyle. Ve belli belirsiz bir gülümsemeyle, arabasına en yakın duran adama nişan aldı. "Sen ve arkadaşın, bineklerinize binin ve uzaklaşın.

Arbaletin ters tarafına bakmakta olan adamın rengi attı. Bıçağıyla bir hareket yapar gibi oldu, sonra kınına soktu. Kekeleyerek biraz tartıştı sonra küfürler ederek vazgeçti. Bu arada dilsiz yoldaşı da süngüsü düşmüş gibi hareketsiz duruyordu.

Ben’in ellerinde şimdi ürkütücü bir sopa vardı ve çocuksu yüzü, hüzünlü ama kararlı bir ifade takınmıştı. Anlamlı hatları artık acımasız bir ifade alan genç kadın, bir yerlerden küçük bir balta çıkarmıştı.

"Elbette," diye belirtti sürücü, "bineklerinizi istemiyorsanız, onları biz kullanabiliriz."

Karşı koyduğu ikili aralarında bakıştılar. Daha sonra hayvanlarını bıraktıkları yere yürüyüp bindiler. Geriye bir bakış ve küfürler mırıldanarak, yoldan kuzeydoğuya doğru gittiler.

Ben diye çağrılan yapılı genç, gergin bir iç geçirmeyle rahatlama puflaması salıp sopasını geri koydu. Sürücü, hasımları gözden kayboluncaya kadar dikkatle izledi; sonra arbaletini Ben’e geri verdi. O da silahı gergin ipleri salarak dikkatle boşalttı.

Mark şimdi sürücüye daha dikkatle bakınca, bir keresinde Kenn’e ve yüzlerce kişiye emirler yağdıran silahlı birliğin eğitmenini, belli belirsiz hatırladı. Ama konuşurken sürücünün sesinde bir şefkat hissi vardı: "Kılıcı artık indirebilirsin, oğlum."

"O benim."

"Tabu ki buna itiraz etmiyoruz." Hafif şaşılığa kaçan mavi gözleri, bir zamanlar kırılmış bir burun ve önüne dökülen kum rengi sık saçları vardı. Fazla gelişmiş, adaleli, dostane ifadeli genç Mark’a sempatiyle bakıyordu. Baltasını ortadan kaldıran şımarık kız da aynı şekilde. Mark dikkatle, kılıcı ayaklarının dibine, kayanın üstüne koydu ve ellerini ovaladı. Elleri kabzayı tutuşunun şiddetinden kasılmıştı. "Teşekkür ederim" dedi.

Sürücü resmiyetle onaylayarak kafasını salladı. "Önemli değil. Benim adım Nestor, hayatımı ejder avlayarak kazanırım. Bu yanımda oturan Barbara ve bu da çırağım, Ben. Seni bir yere bırakmamıza hayır demezmişsin gibi görünüyor."

Yeniden o keskin, inleyen ses zayıfça yükseldi. Mark, şimdi sesin arabanın içinden geldiğini kestirdi; belki de bir evcil hayvandır diye

düşündü.

"Benim adım Einar," dedi Mark. Bu gerçek bir isimdi, amcalarından birinin ismi ve bu sözler de daha önceden düşündüğü cevaplardan biriydi. O anda, dizleri öncekinden çok daha beter titremeye başlayınca, kayanın üstüne çöktü. Ve ancak o zaman ağzının ne kadar kuruduğunu fark etti.

Ve ancak oturduktan sonra kafasına dank etti: *Ben ejder avlarım* ...

"Seni götürebiliriz, eğer kabul edersen," diyordu Nestor. "giderken de bir şeyler atıştırırsın, ha? Bir arabanın avantajlarından biri: Hareket halindeyken başka işler de yapabilirsin."

Mark kendini toparlayıp kılıcı tekrar sardı. Sonra çıkını elinde kayanın tepesinden aşağı kaydı.

Nestor yüksek oturağından aşağı uzanarak, "Alabilir miyim?" diye sordu. Mark kararını vermişti, kılıcı yukarı uzattı; Nestor onu arabanın içine koydu. Sonra Ben'in kalın parmaklı ellerinden biri Mark'ın kolunu kavradı ve Mark'ı bir bebek gibi arabaya çıkardı.

Barbara, nispeten loş olan arabanın içine geçerek Mark'a oturacak yer açmıştı. Kap, balya ve kutularla dolu bir yerde, bir şeyle telaşla konuşuyordu.

Nestor atları hareket ettirmişti. "Güneye inmek sana uyar mı, Einar?"

"Ben de o yöne gidiyordum." Mark gözlerini kapadı, sonra bıçakların hayali yüzünden yine açtı. Kalbinin atışını duyabiliyordu. Sonra her şeyi boş verdi, onu götürmelerine izin verdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Arabanın hoplayıp zıplayan oturağında giderken, Mark, yeni başlayan sersemliğinden cıyaklamaya benzer bir çığlıkla sıyrıldı. Bu sefer ses hemen arkasından geliyordu. Çabucak arkasına baktı. Barbara, arabanın arkasında çömelmiş vaziyette, küçük ama sağlam bir ahşap kafesin bez örtüsünü yeni kaldırmıştı. Kafesin içinde - Vulcan'ın çekici ve Ardneh'in kemikleri adına! - gelincik boyutlarında, ancak bir ejder olabilecek bir yaratık duruyordu. Mark daha önce hiç ejder görmemişti ama daha başka ne bir yılan gibi pullu ve kanatlı olabilirdi ki?

Mark'ın baktığını fark eden Barbara, ona gülümsedi. Ejder ile her ne yapıyorsa, işine Mark'a bir kap su ve içmeyi bitirdikten sonra bir parça meyve verecek kadar ara verdi. Mark yerken Barbara yeniden ejder besleme işine döndü. Ona büyükçe toprak bir çanaktan çıkardığı bir şeyler verdi. Mark ağzındakini çiğneyerek tekrar önüne döndü.

Ben'in elinde küçük bir testi vardı. "Brandi?"

"Hayır teşekkürler." Mark daha önce güçlü bir içki içmemişti ve üzerinde nasıl bir etki yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sürekli ve aşırı içkiden bir iki köylünün öldüğünü görmüştü. Nestor'dan bir kaş çatışı gören Ben, testiyi uzağa koydu.

"O gömleğindeki kan mı, Einar?" diye sordu arkadan Barbara. "Sen iyi misin?"

"Hayır, bayan. Yani, evet, kan lekesi ama eski bir leke. Ben iyiyim."

Ben’in merakı neredeyse gözle görülür şekilde artıyordu. "Sahip olduğun kılıç iyi bir kılıç."

"Evet," diye katıldı Nestor. Şimdi, artık daha hızlı sürüyor, dikkatini yola vermekle beraber sık sık da arkasına bakıyordu. "Gerçekten hoş bir kılıç oradaki."

"Babamdan kaldı." Mark söylediğinin bir yanlış anlamaya sebeb olacağım düşündü. Yoksulluk içinde yollarda sürünen, yanında pratikte hiçbir fayda sağlamayan bir hediye veya miras taşıyan bir soylu piçini yolda bulmak pek sık rastlanılan bir şey değildi. Mark, İyi Yürekli Sör Andrew'un emrinde çalışan zırhçı amcası öyküsünü tekrarladı. Gerçi kibarlıkla başlarını salladılar ama ona ne kadar inandıklarını bilemezdi.

Ben sempatiyle kafasını salladı. "Ben de yetimim. Bu artık beni endişelendirmiyor." Koltuğun arkasından, daha önce tuttuğu lavtayı çıkartıp bir iki tıngırdattı. Mark lavtanın biraz akortsuz olduğunu düşündü. Ben devam etti: "Ben aslında bir ozanım. Burada Nestor'un yanında çıraklık yapıyorum ta ki gerçekten istediğim işe iyi bir başlangıç yapabilecek hale gelene dek. Hazır olduğumda işi bırakabileceğime dair bir anlaşmamız var."

Nestor bunu doğrular gibi başını salladı. "İyi çalışıyorsun," diye belirtti. "Ayrılman beni çok üzecek."

Ben tekrar tıngırdattı ve şarkısına başladı:

Bu şarkısıydı...
Hayır, bu şarkı ki
Cesur genç Einar’ın türküsüdür
O ki olabildiğince özgür yürüyen ...

Sonra durakladı. "Bu isim için kafiye bulmak zor." Bir an için düşünüp yeniden denedi:

Genç Einar yollarda yürüyordu,
Bir tarlakuşu kadar özgür
Bir gün iki adamla karşılaştı
Onların istedikleri...

"Aslında pek iyi olmadı," diyerek, bir an düşündükten sonra alçakgönüllülükle kabul etti.

"Hoplayıp zıplarken çalmak zor olmalı," dedi anlayışla Barbara. Aslında bir veya iki tane bariz yanlış nota çıkmıştı.

Mark, Ben'in sesinin, bugüne dek şarkı söylerken dinlediği birçok insandan daha iyi olmadığını düşündü. Ama kimse bu konuda bir yorum yapmadı ve elbette Mark da bundan bahseden ilk kişi olmak istemedi.

Günün geri kalanı boyunca, Nestor arabayı oldukça hızlı sürdü. Görünmeyi pek istemiyordu ve bunu da, yol bir kilometre boyunca bir sis kuşağı içinde kalınca memnuniyetini dile getirerek belirtti. Her an dikkatle izlemedeydi ve Barbara ile Mark'ın sırayla, ejderin kafesinin yanından arabanın arkasını kontrol etmelerini istedi. Nestor hiçbir şey söylemese de Mark bunu Dük'ün askerlerine karşı yaptıklarını tahmin etti. Ejder sağa sola sallanan, üstü kapalı kafesin içinde kesik kesik cıyaklamasına devam ediyordu. Bu Mark'a bir tavşanın okla vurulduğu zaman çıkardığı garip sesi anımsattı. Kafesin yanında, içinde canlı kurbağalar olan, üstü ağır bir tülle örtülmüş toprak çanak duruyordu. Mark'a bunların ejderin yemeği olduğunu söylemişlerdi, o da bunları ejdere birer ikişer yediriyordu. Ejderin minik nefesi alevlenmek için daha çok gençti, Mark'ın elinde buharlaşıyordu. Oyuncak bir bebeği andıran gözleri kara kara parlıyordu.

"Ne zaman Dük Franktin'in topraklarından çıkacağız?" diye sordu Mark bir ara. Tepelerin etekleri şimdiden geride kalmıştı ve yol bulutlu gökyüzünün altında, ard arda işlenmiş topraklardan geçiyordu. Biçilmeye neredeyse hazır tarlalar yerlerini ağaçlıklara ve kırlara bırakmıştı. Daha yeni küçük bir köyün içinden geçmişlerdi.

"Yarın, " dedi Nestor kısaca. "Belki daha önce." Sis şimdi tamamen kalkmıştı ve artık her zamankinden daha keskin bakışlarla etrafı gözlüyordu. Mark ejderle ilgili birkaç soru sorduğunda, aldığı cevap onu Sör Andrew'un panayırında sergileyip birkaç kuruş kazanmak için götürdükleri oldu. Mark'ın anladığı kadarıyla, bu aynı zamanda Nestor'un ejder avlamaktaki ustalığının da reklamı olacaktı. Sör Andrew Bataklık bölgesindeki topraklan kontrol eden bir uç beyiydi. O ve ona bağlı kasabaların, Mark'a söylendiğine göre, kronik ejder problemleri vardı.

Mark çok uğraştı ama ne kadar güçlü olursa olsun, bir adamın tavşan avlar gibi ejder avlamasını beyninde canlandıranındı. Duyduklarına göre, gerçek ejder avları, çok sayıda eğitilmiş hayvan ve insanı içeren büyük girişimlerdi. Nestor cesur ve usta olabilirdi fakat hiç o kadar güçlü görünmüyordu. Ben, elbette en azından ikisine yetecek kadar güçlü görünüyordu.

İkindiye doğru Nestor daha yavaş sürmeye başladı; önünde kıvrılan yolun ilerisinde ne olduğunu görmek için daha da tedirginleşmiş görünüyordu. Karşı yönden gelen, denkler taşıyan bir seyyar satıcıya soru sormak için iyice yavaşladı: "Askerler?"

Bir göz kırpma ve hafifçe kafa sallama Nestor'un ihtiyacı olan cevaptı. Bir sonraki en uygun yerde yoldan çıkıp çitsiz bir tarladan yan yola geçti.

"Dük'ün askerleriyle karşılaşmak için çok erken," diye mırıldandı, sanki birisi ondan açıklama beklermiş gibi. "Bu yolun aşağısında bir yerlerde bir çay var. Belki su arabayı geçirebilecek kadar sığdır. Diğer yakada Mavi Tapınak toprakları var, eğer doğru hatırlıyorsam.

Çayı bulmak zor olmadı, unutulmuş topraklarda kıvrıla kıvrıla akıyordu. Arabayı geçirecek uygun bir yer tespit etmek biraz daha zordu. Nestor, Ben ve Barbara'yı yürüyerek dere boyunca uygun bir yer aramaları için gönderdi ve başarılı oldular. Derenin diğer tarafına geçer geçmez rahat bir nefes verdi ve arabayı çayın Dük Franklin tarafından bakınca görülmeyeceği biçimde bir korunun içine sürdü. Sonra kamp zamanı geldiğini söyledi. Ben ve Barbara vakit kaybetmeden, iyi bildikleri rutin işlere başladılar; yük hayvanlarının bakımını yaptılar ve ateş için odun toplamaya çıktılar.

Mark yardım edecekken Nestor onu kenara çağırdı. "Einar sen benimle gel. Ejder için biraz kurbağaya ihtiyacımız var ve sana göstermek istediğim özel bir yakalama yöntemim var."

"Tamam, ben yayımı getireyim, belki bir tavşan görürüz."

"Atış için karanlık olacak ama getir."

Nestor arabanın arkasından Mark'a sıradan bir balık ağı gibi görünen bir şey çıkardı. Tahta kenarlarında, Mark'ın büyülü olduğunu düşündüğü semboller vardı. Gerçi çoğu zaman bu dekoratif emeklerin arkasında hiçbir güç olmazdı. Nestor ağı taşırken, Mark da yayında bir ok sürülü olarak ağaçların arasına doğru yürüdü. Bayır aşağı tekrar nehir kıyısına indiler.

Yürürlerken Nestor sordu: "Einar, amcanın ismi ne? Sör Andrew'un yaranda zırhçı olanın. Belki onu tanıyorumdur."

"Adı Mark." Bu cevap Mark'ın önceden planlamadığı bir cevaptı ama en azından çabuk söylemişti.

"Hayır, onu tanımıyorum." Puslu bir alacakaranlık yerden sızarcasına ortalığı kaplıyordu. Nehir kıyısına bir tavşan veya hayvana rastlamadan varmışlardı; Mark ok ve yayını kaldırdı.

"Her neyse," dedi Nestor, "şu kılıcın, pek bakıma ihtiyacı varmış gibi durmuyordu." Konuşurken akıntıyı inceliyordu ve sesinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Bir taştan diğerine atlayarak akıntının ortasına kadar ilerledi. Burada ağını suyun güçlü aktığı bir bölgeye yerleştirdi, tahta çerçevesini de kayalara sıkıştırarak yerini sağlamlaştırdı. Sırtını gererek ayağa dikildi, hâlâ suyun akışını inceliyormuş gibi görünüyordu. "Amcanın onun bakımını yapacağını söylememiş miydin?"

Mark bir an durakladı ve bir iki desteksiz söz söyledi.

Bu sefer Nestor onun söylediklerine pek dikkat ediyormuş gibi değildi. "Veya belki kılıcını panayırda satmak gibi bir niyetin vardır. Satmak istersen orası tam yeri ve zamanı. Güvenilir alışverişler hiçbir yerde olmadığı kadar Sör Andrew'un gözü önünde yapılır. Böyle bir şeyi alacak bir iki kişi bulabilirsin."

"Nasıl satacağımı bilemem ve zaten istemezdim. O babamındı." Sözlerinin bu kısmı tamamen gerçekti ve bunları söylemek Mark’ı rahatlattı.

"Öyle bir kılıcın, sanırım, güzel olmasının yanında bazı özel güçleri de olmalı." Nestor hâlâ dereye bakıyordu.

Mark sessiz kaldı.

Sonunda Nestor doğrudan ona baktı. "Şimdi onu getirebilir miydin? Buraya getirip bakmama izin verir misin?"

Mark itiraz etmek için bir sebep bulamadı. Hiç ses çıkarmadan geri dönüp arabaya doğru ağır ağır yürüdü. Oraya varınca kılıcını alıp yine kaçabilirdi. Fakat er ya da geç, birisine güvenmesi gerekecekti.

Ben ve Barbara zorlu bir işle meşguldü. Ejder'in kafesini arabadan indirmişlerdi; içindeki cıyaklayıp, pençe atmaya ve onları ısırmaya uğraşırken kafesini temizlemeye çalışıyorlardı. Mark arabaya tırmanır ve sarılı kılıcıyla arabadan çıkarken ona merakla baktılar. Ama hiçbir şey söylemediler.

Mark kılıcı Nestor’a getirdiğinde korunun karanlığı artıyordu.

Nestor ise akıntının yanında bir kayaya oturup hayallere dalmış gibiydi. Ama kaslı ve ince yapılı Nestor çevikçe uyandı, kılıcı kucağına aldı ve sargılarını dikkatle açtı. Yakından incelemek için hâlâ yeterli ışık mevcuttu. Kılıcın keskin tarafı boyunca dikkatle göz gezdirdi ve bir yaprakla deneme yaptı. Kılıcın üste bakan keskin tarafına hafifçe sürtünen yaprak iki düzgün parça halinde aşağı düştü.

Nestor, bir parmağıyla, kabzadaki belli belirsiz şekli izledi. Sonra, bir karara varmış gibi davranarak kılıcı Mark’a verdi ve ayağa kalktı. Ağını sudan çıkararak, gözlerini yakaladığı çırpınan küçük yaratıklara dikti. Ağ şaşırtıcı sayıda yüzen ve sürünen yaratıklarla doluydu. Belki de çerçevenin etrafındaki büyülü semboller gerçekten etkiliydi.

Nestor elini yaratıklar kütlesinin ortasına daldırdı, kıvrım kıvrım kıvrılan birini çekip aldı ve gerisini suyun içinde sallanmaya bıraktı. "Bebek ejder," dedi ve avuç büyüklüğünde gri renkli, kıvranan yaratığı Mark'ın incelemesi için yukarı kaldırdı. Kanatları yoktu ve kafesin içindekinden çok daha küçüktü. "Bu civardaki akıntılarda bunlardan çok bulursun. Avlanacak kadar büyüyebilecek her birisi için milyonlarca yumurta bırakılır."

Sonra Köykurtaran’ı geri alarak Mark’ı şaşırttı. Nestor kılıcı yatay olarak, düz kısmı yukarı bakacak şekilde uzattı. O düz kısmın üstüne de yumurtadan yeni çıkmış ejderi koydu. Özgür kalan yavru, tıslayarak küçücük bir meydan okuyuşta bulunup minnacık tırnağını savurdu. Nestor, kılıcı keskin kenarı üste gelecek şekilde çevirdi ama yaratık bir şekilde asılı kaldı. Pulları, bir bebeğin tırnağından daha küçük ve kâğıt kadar ince de olsa, keskin taraftan onu koruyordu. Kılıç yarım turunu devam ettirip ejdere yeniden üstünde durabileceği bir yer sağlayınca, yavru tekrar tısladı.

Nestor bu sonuç üzerinde biraz düşündü, sanki beklediği şey değilmiş gibi. Sonra bileğinin ufak bir dönüşüyle, minik yaratığı yere fırlattı, bir sonraki saniyede, kılıcın ağırlığıyla ucu tamamen toprağa gömülünceye dek yaratığı bastırdı. Mark, Nestor'un kılıcı sanki yıllardır kullanıyormuş gibi tuttuğunu düşündü.

"Bir tane daha azaldı," dedi, düşünceli bakışlarını Mark’a çevirerek. Ucu hâlâ ayaklarının dibinde toprağa gömülü olarak kabzasını Mark’a doğru eğdi ve kılıcı geri verdi. "Sence bu kılıcın öldürdüğü ilk ejder mi?"

"Sanırım," dedi Mark, sorunun ne anlama geldiğini bilmeden. Silahı yeniden sarmaya başladı.

"Öyleyse baban onları avlamıyordu. Bu kılıçla ne yapardı? Savaşta mı kullandı?"

"Ben..." Mark kendini konuşmaktan alıkoyamadı, kılıçla ilgili birisine bir şeyler söylemeliydi. "Ağabeyim kullandı bir keresinde. O öldürüldü."

"Üzüldüm. Uzun süre önce değil galiba? O zaman, kılıcı kullandığında pek ... pek işe yaramadı mı?"

"Oh, işe yaradı." Mark, aniden bastıran gözyaşlarını saklamak zorunda kaldı. "Hem de daha önce başka hiçbir kılıcın işe yaramadığı kadar. İnsanları, hatta savaş-yaratıkları biçti ama ağabeyimi ölmekten kurtaramadı."

Nestor bir süre bekledi. Sonra konuştu: "Bugün onu kendin kullanmaya çalışıyordun. En azından ben oraya vardıktan sonra, pek bir şey oluyormuş gibi görünmüyordu."

"Onun içinde bir güç hissedemedim. Neden bilmiyorum." Bir noktada Mârk'ın kafasında kılıcın büyüsünün sınırlarının belki de ismiyle bağlantılı olabileceği fikri doğdu. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Şu anda hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

"Boş ver," dedi Nestor. "Bu konuda daha sonra konuşabiliriz. Ama sapının bu tasarımı. Baban, ağabeyin veya herhangi biri sana bunun ne anlama geldiğini anlattı mı?"

Seni ilgilendirmez diye düşündü, Mark. "Hayır efendim".

"Bana Nestor de. Einar, Sör Andrew'un topraklarına vardığımızda, kılıçla ne yapacağına karar verinceye kadar onu gizli tutman konusunda seni uyarmama gerek yok sanırım."

"Hayır, efendim."

"İyi, onu sen taşı, ben ağı getireceğim."

Arabanın yanında, ağdan sadece ejder için birkaç kurbağa değil, Barbara'nın hazırladığı kuru meyve, ekmek ve fasulyeden oluşan akşam yemeklerini süsleyecek birkaç balık da çıktı. Ben de ateşte birkaç büyük patates kızartıyordu ve günlerdir ilk defa Mark tıka basa doydu.

Yemekten sonra, acil mutfak işleri halledilince, Ben lavtasını çıkardı ve yine şarkı söyledi. Her nedense Barbara ve Nestor ağaçların arasında yürüyüş yapmak için o anı seçtiler.

Nestor geri döndüğünde "Yarın zor bir gün olacak," diye söylendi. Aslında herkes esniyordu. Ejder çoktan arabanın arkasına konmuştu. Ejder avcısı da oraya çekildi. Kısa süre sonra da onu, Mark'ın botlarına bakıp onları ya tamir edeceğine ya da yenilerini vereceğine söz verdikten sonra Barbara takip etti. Dışarı bir miktar yatak malzemesi attıktan ve kafasını uzatıp Mark'ın bunlardan yeteri kadarını aldığını gördükten sonra içeri girip tentenin kapağını kapattı.

Önceleri toplanan tehtid edici yağmur bulutlarının çoğu uçup gitmişti ve şimdi birkaç yıldız görülebiliyordu. Ben ve Mark açıkta, sönmekte olan

ateşin biraz uzağında, uzun otların arasında yattılar. Barbara'nın verdiği fazladan battaniyeye sarılan Mark, evden ayrıldığından beri bu kadar rahat olmamıştı. Hem de daha iyi beslenmişti. Uykusu da çok gelmişti. Kılıcı arabada güvendeydi ve bir anlamda onun, yanındaki sürekli varlığından kurtulmuş olmanın tadını çıkarıyordu. Yine de uyku hemen bastırmadı.

Ben'in uyanık olarak hareket ettiğini duydu.

"Ben?"

"Evet."

"Ustan gerçekten ejder mi avlıyor? Hayatını kazanmak için?"

"Evet, işin de çok iyidir. Arabada çizili olan şeklin anlamı da budur. Yaşadıkları yerde ejder olan herkes bu işaretin anlamını bilir. Burası gerçek bir ejder ülkesi değil. Sadece derelerde ufaklarından birkaç tane var."

"Sanırdım ki ejder avlayan insanların sadece..."

"Kalelerde yaşayanlar olduğunu mu sanırdın? Sanırım Nestor bir zamanlar şövalyeymiş ama bu konuda konuşmaz. Bazen öyle davranır. Onları bazı asil doğmuş insanlar avlar ve diğerleri de sadece avlıyormuş gibi yapar. Ve her iki tip de mecbur olduklarında, ya avlaması ya da yardım etmesi için Nestor gibi profesyonelleri kiralarlar. Ejder avlamanın birçok hileleri vardır." Ben, hilelerin neler olduklarını bildiğinden oldukça emin görünüyordu.

"Ve sen de ona yardım ediyorsun," diyerek Ben'i konuşmaya teşvik etti Mark.

"Öyle. Şimdilik iki avda. En sonuncuda, büyüğünü öldürmenin yanında o küçük olanı da canlı yakalamayı başardık. Her iki seferde ben arbalet ile durdum ama pek atış yapmadım. İkisini de Nestor öldürdü. İkisi de büyük değildi ama bacaklı evredeydiler elbette. Yük hayvanlarından daha büyüktüler. Bilir misin?"

"Evet, sanırım." Mark'ın ejderler hakkında bildiği ya da bildiğini sandığı şeylerin hepsi söylentilerdendi. Ejderler yumurtadan çıktıktan sonra, bir yıl kadar yüzer ya da basit ayaklarının üzerinde sürünürlerdi, bu evrede büyük kuşlar, büyük balıklar ve kara yırtıcıları bunların büyük kısmını tıpkı Nestor'un ağıyla yakaladığı gibi, yok eder. Sağ kalanlar, zamanla sudan çıkarlar, etkili büyüklükte kanatlara ulaşınca uçmaya başlarlar. Dört beş yaşlarına gelinceye kadar ki o zaman kümes hayvanlarından çok daha büyük hale gelmişlerdir, uçan yırtıcılar olarak hayatlarına devam ederler. Biraz daha büyür ve uçamayacak kadar irileşmiş olurlar.

Kanatları kullanılmaz hale gelince, kuruyup yok olur. Ejderler, hayatlarına yılan türü yaratıklar gibi sürünerek devam ederler çünkü bacakları bedenlerinin geri kalan kısımlarının gelişimine ayak uyduramaz. Yılan evresi adı verilen bu evrede, en büyük yılanlara yaşam yeri ve yiyecek bakımından rakip olurlar.

Bir sonraki evre için hazır olduklarında, Mark bu sürenin ne kadar olduğundan emin değildi, ejderler ya yeni bacak büyütür ya da bacaklarını geliştirirler, daha çok devasa kurbağalar gibidirler. İnsanlık açısından, bu bacaklı evre bir ejderin hayatının en tehlikeli dönemidir. Artık, sürekli olarak cüsseleri ve açlıkları artan etoburlar olarak çoğunlukla seçtikleri bataklık bölgelerde avlanırlar. Ürünleri tahrip edip, koyunları yerler, bazen bir insan alıp götürdükleri bile olur. Mark bacaklı evreden sonra bir evre daha olduğunu belli belirsiz hatırlar gibi oldu. Bu evrede, canavarlar bacaklarının ulaşabileceği gelişmenin ötesinde büyüdüklerinden dev solucanlar diye isimlendirildikleri evreye ulaşır ve tekrar suda yaşamaya başlarlar. Ama Mark, bu en son evre hakkında, diğerlerinde olduğundan çok daha az emindi.

"Şüphesiz" diye ekledi, ilgisiz görünmek istemeyerek.

"Ya," Ben esnedi. "Ve her iki seferde, Nestor ejderleri sık bir çalılılığın içine kadar izleyip orada kılıcıyla öldürdü." Ben kendine rağmen etkilenmiş gibi görünmüştü. "Senin baban da ejder mi avlardı?"

Neden herkesin böyle düşündüğünü merak ederek, "Hayır," dedi Mark. "Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Ben. "Sadece, şimdi düşünüyorum da, senin kılıcın Nestor'un kullandığına çok benziyor."

ALTINCI BÖLÜM

Dük Fraktin, mavi beyaz bir duvar örtüsünü iterek, mavi cüppeli büyücüye onu izlemesini işaret etti ve kalenin güçlü büyülerle korunan penceresiz, gizli bir odasına girdiler. Odaya girdiklerinde, duvarda asılı garip bir aletin düz panellerinden yayılan, herhangi bir mum alevinden daha düzenli, ürkütücü bir Eski Dünya ışığı yandı. Işık odanın neredeyse tamamı kocaman bir haritayla kaplı arka duvarını aydınlatıyordu. Değişik renklerde özenle boyanmış, birçok isimle donatılmış bu harita, bütün kıtayı kapsıyordu. Dük'ün topraklan bu kıtanın onda birinden büyük değildi. Haritanın bazı kısımları boştu ama çoğunluğu, hem yer şekillerini gösteren çizgiler hem de politik bölünmeleri gösteren tonlarla birlikte kesin şekilde çizilmişti. Bütün bu güvenilir hatların arkasında yatan, on yıllar boyunca bazıları sürüngen, bazıları kuş, bazıları da herhangi bir türe sokulamayacak ama hepsi yarı-zeki uçan yaratıklarca yapılan keşif uçuşlarıydı.

Haritanın yanında, bir duvarda, koyu renkli deri bir maske ve yanındaki kancada asılı başlıklı bir ceket duruyordu.

Ama Dük Fraktin’in o an kafasını meşgul eden bunlardan biri değildi. Bunun yerine, üzerinde küçük bir tabut büyüklüğündeki kakma ahşap bir sandığın bulunduğu büyük bir masanın önünde durdu. Büyücüsüne açılmasını istediğini işaret etti.

Bunun üzerine, büyücü ellerini kapağın üzerine koydu. Sandıktan, bir sürü böcekten geliyormuşçasına bir vızıldama sesi yükseldi. Bu sese

karşılık büyücü bazı sözcükler mırıldandı. Görünen oydu ki biraz beklemek gerekiyordu, çünkü iki adam arasındaki konuşma, sandık kapalı ve büyücünün elleri sandığın üzerinde sessizce beklerken devam etti.

"Ekselansları, adamların sıradan haydutlar olduğuna mı inanıyorsunuz? Böyleleri yanlarında savaş-yaratığı bulundurmaz."

"Hayır," diyerek ona katıldı Dük. Şimdi, gerçekten dikkat etmeden haritaya bakıyordu. "Normal olarak benim akrabalarımdan birini kaçırmaya da çalışmazlar."

"O zaman efendim, bunlar sıradan haydutlar değillerdi."

"Bana da öyle geliyor."

"Belki de Grandük'ün ajanlarıdırlar?"

"Basil beni sevmez, buna eminim. Şüphesiz o da kılıçların varlığından haberdar ve onları kendinde toplamak istiyor olabilir, tıpkı benim de hepsini istediğim gibi...Mavi Cüppeli, şu kıta üzerinde kaç kişinin aynı oyunu oynadığını bilmeyi ne çok isterdim. En son kehanetlerine göre büyülü kılıçların bütün yeryüzüne dağılmış olmadığını varsayabilir miyim?"

"Kılıçlar hâlâ bu kıtada, Ekselansları. Bu konuda oldukça eminim. Fakat kesin olarak nerede, kimin ellerinde olduğu..."

Dük'ün tersleşen tavırları sesine de yansıdı. "Evet kesin olarak. Ve şu ana dek kaç kişinin bildiği konusunda da bir fikir yok. Hıh. Krallar, prensesler, kraliçeler, haydutlar, rahipler, hergeleler ve her çeşit maceracılar... pöh, ne de iyi bir topluluk."

"En azından Ekselanslarının oyuna katılmak için bir şansı oldu. Oyunun varlığından habersiz kalmadınız."

"Bu bir oyun mu?" Dük homurdandı. "Oyunlara pek hoşgörüyle yaklaşmadığımı bilirsin. Ama oynamalıyım, ya da diğerleri kılıçlarla güçlenirken ben arada yutulup yok olmalıyım. Ve bana bu konuya dikkatimi çekenin senin kehanet gücün olduğunu hatırlatmana gerek yok; geç de olsa bunu yaptım. Tanrılar adına, o adamların kimin emrinde olduklarını çok merak ediyorum. Sence Margrave'in[1] olabilirler mi? Kılıç hakkında hiçbir bilgileri yokmuş ya da ilgilenmiyorlarmış gibi görünüyorlardı, en azından olayların bizim bildiğimiz akışına göre."

Büyücü, ellerini tahta sandığın oyulmuş kapağına vurarak öksürdü. Çıkardığı ses, Dük'ün alışılagelmiş iç çekişi kadar kibar ve diplomatikti.

"Margrave[2]'in adamları olduklarını sanmıyorum, haşmetmeap. Belki de Kraliçe Yambu'nun adamlarıydılar?"

Endişelenmekten çok sinirlenen Dük, bir anda parladı ama kendini topladı. "Bu konuda konuşmamanı söylememiş miydim?... boş ver. Haklısın, Yambu'yu da hesaba katmalıyız. Ama onun olduğunu düşünmüyorum, hayır, böyle düşünmüyorum."

"Belki değildir ... o zaman Ekselansları, bunların Kara Kral'ın adamları oldukları ihtimaliyle de yüzleşmeliyiz. Basit bir değirmencinin böyle yüce ve saygın bir isimden bahsetmesini biraz garip buldum."

"Aklıma bu tek kollu Jord'un sıradan bir değirmenci olmadığı konusundaki şüphen geliyor. Gerçi, genel olarak yerli halk, hükümdarlarının sandığı kadar hükümdarlarına ve onların işlerine karşı ilgisiz değiller."

"Aynen öyle efendim." Büyücü başını salladı."Şu halde, ilk olarak Grandük Basil, Kraliçe Yambu ve Vilkata'yı ele almalıyız. Bu arada da, Ekselanslarının akıllıca belirttiği gibi, başka ihtimallerin de olduğunu akılda tutmalıyız.

"Evet." Ama şimdi, devasa haritayla ilgili bir düşünce Dük'ün dikkati dağılıyordu. Bakışlarını haritaya yoğunlaştırmış, Ludus Dağları denen kıyıdaki sıradağların iç taraftaki eteklerinde, kendi topraklarının ve kıtanın doğu sınırının yakınında, işaretlenmemiş bir noktaya gözünü dikmişti. Tam oralarda bir yerlerde, o yüksek köyün olması gerekiyordu - kadın ne demişti? Treefall, evet oydu - Tanrının çalışma, ölüm ve kötürüm bırakma günü ve gecesi için emrine çağırdığı insan yardımcılarının köyü. Dük Fraktin, böylesine esrarengiz ve inanılmaz bir olayın yer aldığı köyün haritasında işaretlenmiş bile olmamasını çok saçma buldu.

Kadının ona sorduğuna ... hayır dediğine göre, Dük, orada bulunmuş ve Jord'un sakatlanmasından sonraki gece, şu kırda yapılan cenaze törenlerinden birinde kadınla yatmış ve ona bir piç bırakmıştı. Dük bu törenler hakkında birkaç şey biliyordu.

Bir kadın için hiç yoktan uydurulmuş cesur bir öyküydü. Gerçek şuydu ki Dük böyle bir olay hatırlamıyordu ve iyi bir hafızası vardı. Diğer bütün şeylerin yanında kadın mevzularında daha iyi bir hafızam vardır, diye düşündü. Elbette on üç yıl öncesindeki her şeyi hatırlayamazdı. O sıralar, tam olarak ne yapıyordu?

Böcek vızıldaması gibi olan ses kesilmişti. Büyücü koca sandığın kapağını itip açtı. Her iki adam da, sandıkta nadir bulunan ve fantastik bir güzelliğe sahip mavi bir kürkün içinde gözüken kılıca baktılar. Kılıç Dük'ün eline böyle ihtişamlı bir kılıfın içinde gelmemişti; aslında gizlilik için bir Kızıl Tapmak fahişesinin en sevdiği ikinci cüppesinin içine sarılı olarak gelmişti.

Eski Dünya duvar panellerinden gelen ışık, kılıcın ayna gibi çeliğinde parıldadı. Dük, kılıcın yüzeyinin altında, kılıcın hiçbir yerinde bir santim bile kalın olmamasına rağmen, sanki metalin derinliklerine dek inen, ustaca işlenmiş şekilleri görebiliyordu.

Her iki eliyle kabzasından tutarak kılıcı sandığın büyülü korumasından çıkardı. Gözlerini kılıçtan ayırmadan, "Adamlar terasta hazırlar mı?" diye sordu.

"Öyle söylediler, Ekselansları."

Dük, kılıcı bir törendeymiş gibi önünde havada tutarak duvar örtüsünün arkasındaki gizli odadan dışarı çıktı. Daha geniş bir başka oda ve perdeleri dıştan gelen esintiyle kıpırdayan bir kapı aralığından geçtiler. Ulaştığı teras açık havada ama yine de gizli bir yerdi. Yüksek duvarlar ve yüksek çalılıklarla gözlerden gizlenmişti. Gri gökyüzünün altındaki taş zeminde yanlarında bir mahkûmla beraber, mavi beyaz üniformalı askerler bekliyordu. Orta yaşlarda, yapılı bir mahkûm üzerinde basit bir giysiyle zincirlenmemiş olarak bekliyordu. Buna rağmen, bol bol terliyor ve sanki başına her an bir belanın gelmesini bekliyordu.

Dük, büyücüye kılıcı tutması için, kısa bir süre için, güvendi. Bu sürede hızla üstüne bir zırh gömlek geçirip kafasına hafif bir miğfer giydi. Sonra kılıcı geri aldı ve bir kılıç ustası gibi, ki öyleydi, kılıcı tutarak bekledi.

Dük mahkûma işaret etti. "Ona silah verin ve geri çekilin."

Askerlerin çoğu, silahları hazır olarak bir iki adım geri çekildi. Bir tanesi mahkûmun ayaklarına uzun bir bıçak fırlattı.

"Nedir bu?" diye sordu adam, sesi çatlıyordu.

"Gel dövüş benimle," dedi Dük. "Veya reddet ve daha yavaş bir ölüm seç. Hepsi benim için bir."

Adam bir süre daha çekingen kaldı ve ardından bıçağı aldı.

Dük ileri yürüyerek saldırdı. Silah ve zırhlardaki eşitsizlik göz önünde bulundurulduğunda, adam kendini savunmak için elinden geleni yaptı ama bu yeterli olmadı.

Bir dakika sonra her şey bittiğinde, Dük kılıcını elleriyle temizledi ve bir hareketiyle askerlerini yolladı. Askerler de mahkûmun cesedini taşıyarak gittiler.

"İçinde hiçbir güç hissetmedim, Mavi Cüppeli. Öldürdü ama herhangi bir kılıç da aynı işi yapardı. Eğer gücü savaşa girerek harekete geçirilemiyorsa, nasıl kontrol ediliyor? Ve ne yapar?"

Büyücü acizane bilemediğini işaret etti.

Dük kılıcı yeniden duvar örtüsünün arkasındaki gizli odaya götürüp büyüyle korunan sandığın içine yerleştirdi. Eli hâlâ siyah kabzasındaydı, bir parmağıyla ince beyaz süsleme hatlarını izledi. "Adam, kılıcında kale duvarı gibi bir şey var, demişti."

"Öyle söyledi, Ekselansları."

"Ama ben burada herhangi bir kale duvarı göremiyorum. O kadın bana kılıcı bir ay önce getirdiğinde şeklin içinde gördüğümüzden farklı bir şey görünmüyor. Bu bir çift zar gösteriyor."

"Gerçekten öyle, Ekselansları."

"Zar. Ve bana bunu Kızıl Tapınak'tan getiren kadın, kılıcı ona bırakan askerin zar atmayı ve kazanmayı alışkanlık haline getirdiğini söyledi." İşin sinir bozan tarafı, o askerin ölmüş olmasıydı. Kadının söylediğine göre, kılıcı ellerinden bıraktıktan birkaç saniye sonra arkasından bıçaklanarak öldürülmüştü. Ona pusu kuranlar, besbelli askerin hile yaptığına kanaat getiren kumar arkadaşlarıydı. Dük Fraktin, en güvendiği şövalyelerinden biri olan Sör Sharfa’yı araştırma yapması için göndermişti.

"Dünya için zar mı atmalıyım, Mavi Cüppeli?"

Büyücü kendisine soruyu kelime oyunu kabul edip cevapsız bıraktı. "Hiçbir sıradan asker böyle bir kılıcı yanında uzun süre taşıyamazdı, Ekselansları. Mutlaka subaylarından birinin dikkatini çeker ve sonra ..."

"Elinden alınırdı, evet. Ama büyük ihtimalle buraya bana getirilmezdi. Ah neyse, artık burada." Dük iç çekerek elini kabzadan çekti. "Söyle Mavi Cüppeli, bu da bizim lambalarımız gibi Eski Dünya'dan kalan bir büyücülük kırıntısı mı? Ve değirmencinin ona nasıl rastladığının öyküsü bir zamanlar gördüğü bir kâbus mu, belki kolu kesildiğinde, belki de kolunu sakarca kendi değirmen taşlarına kaptırdıktan sonra gördüğü bir rüya?"

"Eminimki Ekselansları, bu fikirlerin hiçbirinin gerçekten mümkün olmadığını biliyordur. Değirmencinin öyküsü başkalarınca doğrulandı ve biliyoruz ki Eski Dünya bilim adamları kılıç yapmazdı; onların öldürmek

için daha fevkalade yöntemleri vardı. Bunlar bize Ardneh'in Değişimi tarafından hâlâ yasaklanmış durumda. Aslında, sahip oldukları ateşli silahlar, bombalar..."

"Oh biliyorum, biliyorum... ama şu an gerçek ve pratik olana sarıl, efsanevi günlerde neler olmuş olabileceğine değil. . . Mavi Cüppeli, sence Eski Dünya, teknolojik saçmalıklarının yanında tanrılara da dayanmak zorunda mıydı? Ardneh, sanırım gerçekten o zaman da vardı."

"Bu oldukça kesin görünüyor, Ekselansları. Sadece Ardneh değil, birçok tanrı. Eski kayıtlarda sayısız referans var. Vulcan ve birçok diğerlerinin adının geçtiğine rastladım."

Dük bu sefer gerçekten iç çekti ve tekrar kafasını olumsuzca salladı. Tecrübeleri karşı çıkmasına rağmen, sanki şu an bile, hiç tanrı yoktur ya da olmamalıdır demek ister gibiydi.

Ama kılıç önündeydi, içinde bulunduğu çağın insanlarının yeteneklerinin çok ötesinde, büyü ve metalden yapılmış bir kalıt. Ve bu Eski Dünya'da yapılmamıştı. Elindeki en iyi bilgiye göre, on üç yıl önce kendi topraklarının sınırında, neredeyse ıssız olan dağlarda yapılmıştı. Vulcan tarafından değilse o zaman kim?

Tanrılar çok nadiren görülür ve duyulurlardı. Yine de, kudretli bir soylu bile var olmadıklarını söyleyemezdi. Üstelik toprakları Ludus Dağları'na bitişikse, asla.

YEDİNCİ BÖLÜM

Mark, bir önceki gün gibi gri ve yağmur tehdidi içeren bir gökyüzünün altında nemli toprağın üzerinde uyandı. Hâlâ battaniyeye sarılıydı ve karnı toktu, o kadar rahattı ki bir an için değirmendeki yatak odasında olduğunu ve her an babasının sesini duyabileceğini düşledi. Daha fazla acı verici olmadan bu düşten sıyrıldı. İşte, sönük ateşin diğer tarafında horlayan bir yığın halinde Ben ve işte araba. Arabanın içindeki küçük ejder neredeyse küçük bir bebek gibi ses çıkararak kafa şişirici bir yaygara koparıyordu. Acıktığına hiç şüphe yoktu.

Araba, içinde insan kıpırdanmalarıyla hafifçe sallanıyordu; ardından Ben kalkıp esnedi. Kısa bir süre sonra herkes kalkıp harekete geçmişti. Barbara kahvaltı için bayat ekmek ve kurutulmuş meyve çıkardı. Sağa sola gezinip yola çıkmak için eşyaları toplarken ellerindekini yediler. Hazırlıklar çabucak yapılmıştı, harekete hazır olduklarında sis yoğunlaşıyordu. Siste görüş mesafesi o kadar azaldı ki Nestor gemleri Ben’e teslim etti ve kendisi önden gözcülük etmek için ilerledi.

"Sınırın yakınlarındayız." Nestor devam etmeden önce hepsini uyardı. "Gözlerinizi açık tutun."

Nestor, güvenilir görüş uzaklığında, yaklaşık otuz metre önde yürüyerek arabayı ara yollardan ve tarlaların aralarından götürüyordu. Fazla ilerlemeden, eski püskü giysilerinden köylü oldukları anlaşılan ve ellerinde aletleriyle çalışmaya giden bir grup tarım işçisine rastladılar. Köylülere

selam verdiklerinde sadece ufak el ve baş sallamalarıyla karşılık aldılar, bazıları karşılık bile vermedi.

Bu karşılaşmanın kısa bir süre sonrasında Nestor hayvanları durdurdu. Açıkça kaybolduklarını kabul etti. Dün gece belki sınırı geçememiş olduklarını, hatta bugün sınırdan Dük Fraktin'in tarafına dönmüş bile olabileceklerini düşündüğünü söyledi. Mark bütün bunlardan, buralarda sınırın zigzag çizdiğini, doğru dürüst işaretlenmediğini ve yer yer tartışılır bile olduğunu çıkardı. Ne olursa olsun, şu anda yapabilecekleri tek şey güneye doğru ısrarla ilerlemekti.

Arabanın içindeki ve etrafındaki dört insan gittikçe kalınlaşan sisin arasından etrafı görmeye çalışıyordu. Güneşin yerini bulmak için ellerinden geleni yaptılar ve sonunda fikir birliğine varır gibi oldular.

"Şu taraf doğu oluyor o zaman. Şimdi doğru yoldayız."

Yine arabanın biraz önünde yürüyen Nestor, arabayı süren Ben ile bir tarladan geçip başka bir ara yolun tekerlek izlerinde sarsılarak ilerlemeye başladılar. Zaman geçti. Artık görüş uzaklığı yirmi metreyi geçmez durumdaydı, kasvetli arazi yanlarından akıp gitti. Nestor, arabanın önünde yürüyen hayal meyal bir siluet gibiydi.

Zaman ilerledi. Aniden, başlarının üzerinden, sanki dev kanatlardan çıkıyormuş gibi çabucak geçen yumuşak bir ses geldi. Herkes yukarı baktı. Bir gölgesi vardıysa da, gelip geçmiş ve sisin parlak griliğinin içinde hiçbir şey belli olmamıştı. Mark, kendisi gibi aklı karışmış olan Ben ve Barbara ile bakıştı. Kimse tek söz etmedi. Mark'ın ilk izlenimi bunun uçan dev bir şey olduğu idi. Daha önce kesinlikle böyle bir şey duymamıştı.

Sesi Nestor da duymuştu, başka bir toplantı için yine durdular. Uçan şeyin ne olduğunu o da bilmiyordu; daha önce sevindiği sise şimdi küfretmeye hazırdı. "Sis ülkenin bu bölgesinde, yılın bu dönemine göre normal değil. Ama ilerlemeye devam edersek dışına çıkacağız."

Bu sefer Nestor arabada kalıp sürme işini üstlendi. Diğerleri de, siste mümkün olduğu kadar, her yönde etrafı gözetlemeye başladılar.

Üzerinde ilerledikleri yol sığ ama hızlı akan küçük bir nehre çıkıyor, çakıl taşlarından sığ bir geçidi kesiyordu. Nestor hiç duraklamadan nehri geçti. Mark bunun, dün gece yanında kamp yaptıkları ırmağın başka bir kıvrımı olduğunu, bu geçişlerinin de yeni bir bölge değiştirme anlamına gelebileceğini düşündü. Ama kimse bir şey söylemedi ve Mark onların da kimin topraklarında oldukları konusunda akıllarının karıştığını tahmin etti.

Yoğun sisin içinde el yordamıyla yavaş yavaş ilerlediler. Şimdi hayvanlar kadar ejder de sinirli görünüyordu. Sanki, diye düşündü Mark, onları sisten başka bir şey tedirgin ediyor.

Nehir sağlarında yine göründü. Burada yolun kendisi ovadaki bir ırmak gibi kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Birden, arabanın yanlarından binek hayvanlarının ayaklarını sert bir yere vurduğunda çıkardıkları tok çarpma ve sürtünme sesleri duyuldu. Sesler, bir arada dolaşan yarım düzine hayvan olduğunu işaret ediyordu. Bir süvari devriyesi olmalıydı.

Ejder yüksek sesle ağıt yakar gibi seslendi.

"Araba, orada dur!"

Birden Nestor'un elinde bir kırbaç belirmişti, onu yük hayvanlarının sırtlarında kırılan buz sesi çıkararak havada şaklattı. İki hayvan da bir anda ileri fırlayıp dört nala koşmaya başladı. Bugüne dek fazla zorlanmamışlardı ve o an ki panikleri yeteri kadar enerji sağlıyordu.

"Durun!"

Emir umursanmadı. Sadece bir saniye sonra, içinde bulunulan durum göz önüne alındığında oldukça iyi nişanlanmış ilk oklar uçuştu. Biri hemen Mark'ın başının üstünde arabanın tentesini yırttı, bir diğeri de tenteyi tutan desteklerden birini ikiye böldü.

"Savaşın!" diye kükredi Nestor. Arkadaşlarına bundan başka söyleyeceği söz yoktu. Bunun yerine tüm dikkatini ve sözlerini, yük hayvanlarını küfrederek canlandırmaya yöneltti. Yük hayvanları zaten Mark'ın daha önce görmediği kadar hızlı koşuyorlardı. Bu esnada, arabanın içinde çılgınca bir kargaşa sürüyordu. Ben arbalete, Mark da kendi yay ve sadağına uzandı. Mark, Barbara'nın deri bir sapanın kayışını sağ elinin bir parmağına geçirip eline yumurta biçimli kurşun bir mermi aldığını gördü.

Elinde yayla arabanın sol önünden bakan Mark, bir adamın bineğinin üstünde hızla sisin içinde belirdiğini fark etti. Beyaz ve mavi renkte bir yeleğin altında zırh ve miğfer giyiyordu. Yarışırcasına koşan hayvanların yanında giderken en yakındakine vurmak üzere kılıcını kaldırdı. Mark hızla nişan alıp okunu attı, kargaşanın ortasında kendi atışının sonucundan emin olamıyordu, arbalet yanında tınladı ve binici atından yuvarlandı.

Merhametsizce zıplayan kafesteki ejder çığlık attı. Korkan yük hayvanları, sanki Nestor'un yaylım ateşine tuttuğu küfürlerden kaçmak istercesine, sisin içinde en yüksek hızlarında koşuyorlardı. Mark'a sanki

oklar her taraftan vınlayarak uçuşuyor gibi geliyor ve çoğu arabanın tentesini yırtıp geçiyordu. Arabanın dışından birisi sürekli olarak durun diye bağırıyordu. Ben, arbaletini yeniden kurmakla uğraşırken korkunç bir zıplamayla neredeyse arabadan dışarı fırlayacaktı.

Mark Barbara'nın dışarıya eğildiğini gördü. Sağ elinin görüntüsü bir an bozuldu ve alttan yarım yay çizerek bilyeyi fırlattı. Peşlerindeki süvarilerin bineklerinden biri tökezleyip düştü.

Devriyeler arabayı ilk olarak yolun kıvrılan kısmında görmüşlerdi. Yolunu kesmek için kestirmeden gitmeye çalışmış ama kötü arazi sonucu başarılı olamamışlardı. Bu arabanın arayı açması için gerekli zamanı sağlamıştı. Ama şimdi daha hızlı olan biniciler yetişiyorlardı.

"Sınır yakında!" diye bağırdı Nestor. "Dayanın!"

Mark, yakın olduğunu biliyoruz ama hangi yönde diye düşündü. Belki de şimdi Nestor gerçekten biliyordu. Mark bir ok daha salladı ama önce nereye gittiğini göremedi. Ama biraz sonra binicilerden biri hayvanı topallamış gibi durdu.

Başka bir zıplamayla araba yeniden yana yattı; önceki zıplama ve yatmalardan daha sertti. Bu sefer ki çok daha etkiliydi. Mark arabanın yan yatışını ve fırıl fırıl dönüşünü hissetti. Araba devrilip enlemesine ardı ardına toprağa çarptı. Kafasının üzerinden battaniyeler ve çarşaflarla karmakarışık halde hâlâ tek parça halinde uçan ejder kafesini ve çanaklarından yağan kurbağaları gördüğünü sandı. Yere çarptı ve donup kalmayı ya da öldürülmeyi bekledi ama yumuşak toprak darbeyi hafifletmişti.

Ciddi bir yarasının olmadığının farkındaydı, kum ve otların üzerinde yuvarlandı, altındaki zemin vıcık vıcık ıslaktı. Araba biraz geride yan yatmış, iki tekeri havada dönerek duruyor ve hayvanlar hâlâ umutsuzca arabayı çekmeye çalışıyorlardı. Bu arada süvarilerin kalan kısmı yarımdan gürültüyle geçerek hemen ileride yol kenarındaki çalılıkların arasına daldılar. Orada koşarak kaçmaya çalışan iki kişi Mark'ın gözüne ilişti. Bunlar Ben ve Barbara'ya benziyorlardı.

Arabanın yaranda, kırılmamış ama tepetaklak olan kasasının içinde ejder, hâlâ ağıt yakar gibi sesler çıkarıyordu.

Mark emekleyerek arabanın saçılmış yüklerinin arasına doğru ilerledi. El yordamıyla telaş içinde kılıcını aramaya koyuldu.

Köykurtaran'ın kabzasını tanıyınca küçük bir zafer nidası atarak elini dökülmüş patates yığınının içine daldırdı. Tam kılıcı çekmeye başlamıştı ki

birkaç ayağın kendisine yaklaştığını duydu. Kafasını çevirdiğinde Dük'ün renklerini taşıyan yarı zırhlı adamların kendisini çevirmek için bineklerinden indiklerini gördü. Mızrak tutan biri silahını Mark’ın boğazına yöneltti. Mark’ın eli hâlâ kılıcın üzerindeydi ama içinde bir güç hissedemiyordu.

Askerlerden biri "Bırak onu uşak!" diye emretti.

- *ve tepelerinde, sisin içinden çıkan devasa kanatlar inişe geçmişti. Kafesteki ejderin ağıtları yukarıdan gelen ve kırık bir yeldeğirmeni kanadından çıkıyormuşa benzeyen bir gıcırdamayla cevaplandı* -

Yine insani olmayan başka bir ses araya girdi. Yer seviyesinden, sislerin içinden gelen kalın bir gürlemeydi bu. Mark’ın dizleri hâlâ yerdeydi ve bacaklarıyla, güm güm yaklaşan dev ayakların yere basışını hissedebiliyordu. Ağaç gövdesi kalınlığında ve eskilerin evi kadar uzun iki bacağın üzerinde hareket eden bir yaratık, iki ön kolu yaba gibi uzatılmış biçimde sisin içinden sallana sallana çıktı. Binek hayvanının koşabileceğinden daha hızlı bir ejder, binicilerden birine yaklaştı. Güzel, kırmızı bir mağara gibi görünen bir ağızdan alevler püskürdü ve alevlerin parıltısı çevreleyen sisin içinde yansıdı. Ejderden beş metre uzakta bineğinin üzerindeki adam, havai fişek gibi patladı, mızrağı elinden uçtu, zırhı yanan bir kâğıt gibi kıvrıldı. Mark ısıyı otuz metre mesafeden bile hissetti.

Ejder duraksamadan saldırısının yönünü değiştirdi. Hırıldayarak metal bir zil gibi neredeyse müzikal bir ses çıkardı. Bir kez daha ağzından ve burnundan ateş püskürttü. Bu sefer bineğinin üzerindeki hedef, eğilerek alevlerden kaçtı ama gövdesini yalayan alevler yüzünden bineği yanlış tarafa yöneldi. Yaba gibi kollardan biri hayvanı tek bacağından yakalayıp binicisiyle beraber havada döne döne bir ağaca fırlattı.

Mark'ın dört bir tarafındaki insanlar çığlık çığlığaydı. Dük'ün adamlarının binekleriyle beraber umutsuzca geri çekildiklerini gördü.

Ejder saldırısının yönünü yine değiştirdi. Bu sefer doğrudan Mark'ın üzerine geliyordu.

Araba yan yattığında, Nestor, kendini kurtarmak için arabanın koltuğundan sıçrayabildiği kadar kadar uzağa sıçramıştı. Gerçekten de çarpmanın etkisinden uzaklaşabilmiş, bir bacağının ve kolunun üzerine düşmüş ve düşüşünü kontrollü bir akrobat yuvarlanmasına çevirebilmişti.

Bir yandan da yere çarparken toprak bu kadar yumuşak olduğu için tanrılara şükrediyordu.

Yumuşak mı değil mi belli olmayan bir şey kafasının kenarına çarparak onu bir an sersemletti. Gözlerinin önüne inen karanlık perdeyle amansızca savaştı ve dizleriyle ellerinin üzerine çökmekle kurtardı. Yanından - Ben olduğunu tahmin ettiği birinin - yakındaki çalılığa doğru saklanmak için koşarak geçtiğini hayal meyal fark etti. Ve arkasından daha hafif ve çevik bir çift ayak geçti, belki de Barbara'nınkilerdi.

Kalın sis içinde süvariler ayakları yeri döven binekleriyle yaklaştı. Nestor'un yanında bataklık çamuruna kısmen gömülü bir kütük vardı. Nestor kütüğe yaklaşarak kütükle tek vücut olmaya çalıştı.

Süvariler yanından gürültüyle geçip gittiler ve bir süre için yok oldular. Nestor yeniden devrik arabaya doğru ilerledi. Kılıcı almalıydı. Ne olursa olsun, onu Dük'e bırakmaya niyeti yoktu.

Saçılan eşyaların yanına vardığında, yarı sersem halde bile sanki nerede olması gerektiğini biliyormuş gibi, Ejderdoğrayan'ı anında buldu. Kulaklarında geri dönen süvarilerin sesi, elinde kabzanın tanıdık şekli, Nestor çömelerek çalılıklara koştu. Diğerlerinin de bir şekilde uzaklaşmakta olduklarını umdu.

Nestor çalıların arasına dalınca çömelip hareketsiz bekledi. Süvariler bir kez daha sisin içinde onu fark etmeden gürültüyle yanından geçip arabaya doğru gittiler. Ayağa fırlayıp tekrar koşmaya başladı. Bir an sonra arkasından gelen korkunç, canavarsı bir böğürtü kulaklarını doldurdu. Ses, sanki bütün ejderlerin büyükbabasıymış gibiydi ve çıkardığı gürültüyü insan çığlıkları izledi.

Nestor koşmaya devam etti. Elinde ejder öldüren kılıç vardı ama düşmanlarını kurtarmak için kendi canını tehlikeye atmayacaktı. O an, ejder bu kadar dikkat dağıtmışken kaçma şansının oldukça yüksek olduğu açıktı. Arkasında panik ve dövüşme sesleri ısrarla devam ediyordu. Muhtemelen Dük'ün devriyesi bir ejderi püskürtecek güce ve azme sahip olabilirdi. Ben ve Barbara'nın izlediğini tahmin ettiği yönden başka yöne saparak yoluna devam etti - daha sonra elemanlarını toparlamak için, tabii hayatta kalırlarsa, yeterli zaman olacaktı.

Sisin içinde, derenin kıyısı o kadar ani bitti ki az daha içine düşecekti. Suyla burada karşılaşmayı beklemiyordu ama işte buradaydı, yolunun

üzerindeydi ve belki de kendisi dönüp duruyordu, her şey çorbaya döndüğünden artık şaşırmadı.

Nestor, yavaşça baldırlarına dek yükselen suya girip ilerlemeye başladı. Dövüşle arasına biraz mesafe koymak istiyordu. Askerler ejderi püskürtür veya öldürürlerse, hâlâ bu yönde gelmeye devam edebilirlerdi. Uzaklaştıkça kargaşanın gürültüsü azaldı. Tuhaf, çünkü burası büyük ejderlerin bulunmasının umulmayacağı bir bölgeydi... tıpkı bu mevsimde böyle bir sisin umulmayacağı gibi...

- *ışığı geçirecek kadar ince ama tekne yelkenleri kadar geniş kanatlar alçak, inci gibi sisi yararak yukarıdan ona doğru geliyordu - tüm tanrılar adına, bu da neydi?* -

Nestor bir an için, hâlâ dizine kadar suyun içinde yukarı bakarken donup kaldı. O ana kadar hiç kimsenin, şu anda tepesine inmekte olan şey gibisini görmediğini düşündü. O inanılmaz kanatlar bir sürüngene ait olmalıydı ve bu da taşıdıkları yaratığın ejder türünden olduğu anlamına geliyordu. Böyle geniş kanatlar için küçük kalan baş, açıkça beyin yönünden yoksun olmalıydı. Ağzı ve dişleri kafasına göre çok oransız ve bir ısırışla insanda ölümcül yaralar açabilecek kadar büyük görünüyordu. Kanatların ortasındaki gövde buruşuk ama sert görünüşlü pullarla kaplıydı, sallanan iki bacak tamamen pul ve kastan oluşmuştu ve pençe şekilli ayaklar o anda bacaklardan açılıyordu.

Doğrudan Nestor’a saldırmaya geliyordu. Yerinden - ya da şu anda içinde olduğu çamurlu su karışımından - ayrılmadı ve kılıcı alçalan şekle karşı yukarı doğru sapladı. Elinde başka bir silahla kendine pek şans tanımazdı ama yanında Ejderdoğrayan olunca kaybetmesi çok zordu.

Sadece son anda, başka bir şey denemeye vakti kalmadığı anda fark etti ki kılıcı kullandığında duyduğu ses, koluna battığını hissettiği güç duygusu o an yoktu.

Büyüsünden yoksun olsa bile kılıç çok keskin, Nestor'un kolu da güçlü ve dengeliydi. Darbesi bir pulun üzerinden kaydı ama başka bir iki pulun arasına, tam bedenle bacakların birleşme yerine gömüldü. Nestor ancak o anda uçan yaratığın gerçekten ne kadar büyük olduğunu kavradı. Hemen ardından ejderin bir ayağı, insan parmağı kadar esnek ve halattan daha sağlam deri parmaklarından çıkan tırnaklarıyla Nestor'u sol kol ve omzundan yakaladı. Diğer bacağı da adamın sağ kolunu tutup bedenine yasladı, böylece kılıç elinden kurtulup yaratığın zırhlı pullarının arasında

sıkışmış olarak kaldı. Ejderin onu yakalayıp kaldırması kafasını şiddetle ejderin pullu göğsüne çarpmasına sebep oldu ve bu darbe yeniden sersemlemesine yetecek kadar sertti.

Bayılmadan önce ayaklarının sudan çekildiğini ve artık bedeninin hava ve ejder pullarından başka bir şeyle temasta olmadığını fark etti. Dev kanatların çarpma ritmini hissetti ve başka hiçbir şey hatırlamadı.

Devasa yerde-yürüyenin saldırmasıyla Mark'ın sağ elindeki kılıçtan tiz bir ses patladı. Kılıçtan gelen ses, ejderin kızgın boğazından çıkan kükreme ve ayak darbelerinin sesi arasında neredeyse kaybolmuştu. Ama kılıcın gücü duyulabildiği gibi hissedilebiliyordu da. Mark artık onu iki eliyle tutuyordu ve kılıçtan yükselen enerji el ve kollarına doluyordu, aynı enerji kılıcı ejderin saldırısını karşılamak üzere doğrulttu.

Kılıç Mark'ın kollarını yukarı kaldırdı ve düşmesine veya eğilip savunmaya geçmesine, hatta kenara çekilmek için bir adım atmasına bile izin vermedi. Hızla düşündü: *Bu Kenn'in de hissettiği dehşetin aynısı olmalıydı.* Çaresizce koca kafanın yakınına eğilmesini izledi. Zincir zırh kadar sağlam görünen dudaklardan ve alevle parlayan burun deliklerinden ateş zerrecikleri damlıyordu. Parıldayan zehir süvarilerin üzerinde kullanılınca bitmiş olan bir kaynaktan zayıfça fışkırdı. Yaklaşan dev ejderin her adımında, Mark yerin titreyişini hissedebiliyordu. Ve o yaba gibi ön kolların bir kez daha savurup parçalamak için yükseldiğini gördü.

Kafa, Mark'a doğru alçaldı. Neredeyse, o alevli gözler, metal yüzeyinden sanki görünmez bir çakmak taşıyla çıkarılan kıvılcımlara meydan okumaya zorlanmış gibiydiler. Kılıç, yan bir vuruş için hızla yükseldi. Öylesi güçle hareket etmişti ki Mark'ın kollan sanki kukla ipleriyle bağlıymış gibi sadece takip edebildi.

Tek bir vuruş ejderin alt çenesinin ön çeyreğini götürdü. Ejder, yarasından alacalı kan fışkırarak geriye doğru ağır bir adım attı. Mark küçük damlacıkların tenine çarptığım hissetti. Sol kolunda ve sol yanağında iğne batması gibi acı duydu. Ejderin boğazından fırlayan ses Mark'ın yaşamında ya da kâbuslarında bile duymadığı cinstendi.

Bir an sonra ejder tekrar saldırmak için ileri fırladı. Mark gövdesini ezici kütlenin yolundan kaçırmak istediyse de elindeki kılıç, düzgün olarak saplanmaya hazır durdu. Mark'ın elleri kılıca kenetlenmiş gibi durarak kaçmasını engelledi.

Ejderin düşerek yaptığı saldırının altında sırtüstü yıkıldı. Pullu bedenin altında yumuşak çamurun içine gömüldü. Çamurun içinde kayarak ağırlığın büyük kısmından kurtuldu, en azından hâlâ nefes alabiliyordu. En sonunda kılıç ellerini serbest bıraktı ve ejderin bedeninin tümüyle titrediğini hissetti ve ardından ejder hareketsiz kaldı.

Kolundaki iğne batması gibi acılar zayıflamıştı ama sol yanağında bir nokta hâlâ sızlıyordu. Özgürlüğe doğru kıvranarak yol alırken yüzünün acısını çamurla dindirmeyi denedi. Yavaş yavaş farkına vardı ki tamamen sıkışmamış, aslında hemen hiç yaralanmamıştı. Düşen koca gövde neredeyse tümüyle ıskalamıştı. Ejderin ön kollarından biri Mark'ın gövdesinin üzerinde, bükülmüş ağaç gövdesi gibi, yay şeklinde bir kemer meydana getirmişti.

Hâlâ hayattaydı ve buna inanamıyordu. Beyninin derinliklerinde, büyülü bir kılıcın sahibine zafer kazandırsa bile onu aynı zamanda öldüreceğine de inanmıştı.

Mark'ın üstündeki pullu ağaç gövdesi seğirmeye başladı. Onun düzenli atışlarına göre zamanı ayarlayarak kendini ölmüş ya da ölmekte olan kütlenin altından her seferinde bir iki santimetre dışarı çekti. Kendisi de her organıyla titriyordu ve artık giderek zayıflayan yanık acısının yanında ezik yerlerinin de ağrılarını hissetmeye başladı. Ejderin cesedinden sürünerek ve sonra da topallayarak uzaklaşıp çalıların arasına dalarken bile kendinde hâlâ gerçekten ciddi bir yara bulamamıştı. Aklındaki tek düşünce saklanmaya ya da koşup kaçmaya devam etmesi gerektiğiydi ama o anda kaçamayacak kadar sersemlemiş- ti.

Bir çalının ardındaki çamurlu toprakta otururken en azından bir süre için başka tehlike kalmadığını gördü. Ejder süvarileri kaçırmıştı ve kılıç da ejderi öldürmüştü. Ejdere geri dönüp kılıcı almalıydı.

Öldürülmüş canavarın yanında dururken kılıcı göremedi. Hâlâ bıraktığı yerde gömülü olmalıydı. Bir tondan daha ağır, zırhlı bir et yığınının altında sapı çamura gömülmüş olmalıydı.

Yine yüzüstü çamura yatarak ölü kütlenin altına uzanabildiği kadar uzandı. Kılıcın kabzasına ancak değebiliyor ve oradan hâlâ ısrarcı zayıf bir güç atışım hissedebiliyordu. Kılıç kabzasına kadar ejderin içindeydi, Mark kabzasını tutabilse de ejderi hareket ettirmeden onu çekip çıkarması mümkün görünmüyordu.

Ben’in sakin ama şaşkın sesini tam arkasında duyduğunda hâlâ umutsuzca kılıcın kabzasını çekiştiriyordu.

"Gördüğüm tüm ejderlerden daha büyük... Nestor nerede?"

Mark başını yarım çevirdi. "Bilmiyorum. Kılıcı almama yardım et, ta aşağıya sıkıştı."

"Sen ne olduğunu gördün mü? Ben görmedim." Cevap beklemeksizin Ben, kalın bacaklarını canavarın gömülü göbeğinin yakınına yerleştirdi. Sonra iki elini de ejderin henüz sertleşmeye başlayan ön kollarından birini kaldıraç olarak kullanmak için kaldırdı. Puflayarak ayaklarının üzerinde yükseldi.

Mark aynı anda kılıcın kabzasını asıldı ve kendine doğru bir iki santimetre kaydığını hissetti. "Bir kere daha."

Bir daha beraber çabalayınca, kabza tamamen göz önüne çıktı. Ben onu görünce eğilip tek eliyle tuttu. Kabzada Ben’in ellerinin sadece biri için yeterli yer vardı ve o da yeterliydi. Sert bir asılmayla kılıcın et ve pulların arasından çıkması, kan fışkırmasına sebep oldu. Kanın rengi artık hızla matlaşıyordu.

Ben kılıcı kurtarır kurtarmaz yere, çamurun içine düşürdü ve onu tutan ellerini ovuşturmaya başladı. Oldukça endişeli görünerek "Onu hissettim," diye mırıldandı. Tam olarak ne hissettiğini belirtmedi.

"Merak etme," dedi Mark. Silahı yerden alıp etraftaki birkaç yaprakla sildi. Elleri hâlâ çamurluydu ama kılıç yine neredeyse hiç çaba sarf etmeden tertemiz olmuştu.

Mark, kabzaya bakarken dondu kaldı. Bir kale duvarı değil bir ejderin beyaz dış hatlarını gösteriyordu.

Ben kılıca değil, Mark’ın suratına bakıyordu. Yavaşça "Yanmışsın," dedi. "Yakındaydın herhalde. Nestor nerede?"

"Onu görmedim. Evet yandım. Kılıcı tutan bendim. Bu kılıcı. Ama bu benimki değil. Benimki nerede?" Konuşurken, yavaş yavaş ayağa kalktı. Sakin olan sesi neredeyse ağlamak üzereydi.

Ben ona baktı. Yakından gelen bir sese dönünce Barbara’yı gördüler. O da diğerleri kadar çamurlu ve üstü başı dağınık vaziyetteydi. Bir elinde küçük baltasını, diğerinde sapanımı tutuyordu. ,

Tahmin ettikleri gibi, "Nestor nerede?" diye sordu.

Mark arada bir duraklayarak, zihni hâlâ kılıcının kaybolduğu gerçeğiyle uyuşuk halde, araba devrildikten sonra kendi yaşadığı olayları anlattı. Ona

ve kılıca baktılar; sonra Barbara kılıcı ellerinden aldı ve ucunu ejderin en kalın pullarının ortasına hafifçe bastırdı. Çelikten bir kıvılcım çıktı, kılıç zayıf ve keskin bir sesle sanki tereyağına batar gibi saplandı.

"Bu tıpkı benim kılıcıma benziyor ama Nestor'unki olmalı," dedi Mark. "Benimki nerede?" Onu donduran şok etkisi geçmişti ve arabanın karmakarışık dağılmış yükleri arasında kılıcını aramaya koştu. Kılıcı orada veya yakınlarında bir yerde bulamadı. Diğerleri de onu izledi, Nestor'u aradılar ama ölüsünü veya dirisini bulamadılar. İsmini seslendiler, önce yavaşça sonra avazları çıktığı kadar. Etrafta bulabildikleri bedenler sadece yerde-yürüyenin ölmeden önce parçaladığı askerlerinkilerdi.

"Eğer gittiyse," dedi Mark, "Acaba benim kılıcımı mı aldı?"

Yanlışlıkla böyle yapmış olabileceğine karar verdiler - Nestor'un Mark'ın kılıcını alıp kendininkini bilerek geride bırakacağı hiçbirine anlamlı gelmiyordu.

"Ama nereye gitti?"

"Belki de askerler onu yakaladılar. Ve diğer kılıcı."

"Tam kör bir panik içindeydiler. Sadece buradan kaçmaya çalışıyorlardı. Hayatta kalanlar hâlâ kaçıyorlardır."

Etrafta ölü binekler vardı, bazdan da ağır yaralıydı. Ben bunları da sopasıyla öldürdü. Devrilen arabalarına bağlı olan yük hayvanları şükür ki yaralı görünmüyorlardı. Hep beraber arabayı tekrar düzelttiler ve tekerleklerinin dönebildiğini gördüler.

Mark hâlâ sonuçsuzca kılıcını ararken diğer ikisi önemli ve değerli eşyalarla döküntüleri tekrar arabaya yüklediler. Şimdi boş olan kurbağa çanağını ve en son da düşen ejder kafesini yüklediler. ,

Barbara elini hâlâ ağıt yakan ejderin devrilmiş kafesinin üzerine koyarak durakladı. "Sizce büyükleri bunun peşinden mi geldiler? Onun yakarışlarını duymuş olmalılar."

Ben kararlı bir şekilde başını salladı. "Ejderlerin böyle davrandıklarını hiç görmedim. Büyükler küçüklere dikkat etmez, tabii aç olduklarında karınlarını doyurmak dışında. Zaten genellikle açtırlar." Ben endişeliydi ama ejderler yüzünden değil. "Eğer Nestor gittiyse ne yapacağız?"

Barbara dedi ki: "Her yere baktık. Ya hâlâ kaçıyor ya da yaralandı veya öldürüldü ve nehirden aşağı sürüklendi. Aklıma başka bir ihtimal gelmiyor."

"Veya," dedi Mark, boşa geçen arayışından geri dönerek, "askerler kılıcımı ve onu yakaladılar."

Hep beraber bir kez daha Nestor ve kılıcı aradılar. Nehrin biraz aşağısına kadar bile uzandılar. Bu akıntıdan aşağı sürüklenen bir bedenin çok geçmeden bir sığlıkta duracağı veya kayaya takılacağı açıkça belliydi.

Hâlâ adamdan veya kılıçtan bir iz yoktu.

En sonunda Barbara karar verdi. "Eğer askerler gerçekten onu yakaladılarsa artık gitti. Eğer öldüyse ölmüştür. Eğer hâlâ kaçıyorsa ne yöne gittiğini bilmeden ona yetişemeyiz. En iyisi biz buradan uzaklaşalım. Daha fazla asker geri gelebilir. Einar, senin kılıcın da burada değil. Nestor onu aldıysa ve bizi bulursa onu geri alırsın."

Ben neredeyse çocuk gibi konuşarak, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Kız kendinden emin, cevap verdi: "Sör Andrew’e. Nestor'un bizi arayacağı tek yer orası olur."

"Ama oraya gidince ne diyeceğiz? Ne yapacağız? Sör Andrew Nestor'u bekliyor."

"Onun gecikeceğini söyleyeceğiz." Barbara yüreklendirmek için Ben’in koluna sertçe vurdu. "Neyse, hâlâ Nestor'un kılıcın: sahibiz. Eğer zorda kalırsan sen de ejder öldürebilirsin, yapamaz mısın? Küçük Einar yapabiliyorsa."

Ben, korkmasa da en azından şüpheyle baktı. "Sanırım bunu yolda konuşabiliriz."

SEKIZINCI BÖLÜM

İyi Yürekli Sör Andrew'un zindanlarında iki adam oturuyordu. Genç olanı ferah, badanalı bir hücrenin parmaklıkları içinde boyalı bir taburenin üzerine tünemişti. Diğeri daha yaşlı, daha iyi giyimliydi ve aynı parmaklıkların dışında ama fazla uzakta olmayan benzeri bir taburede oturuyor, çok eski bir kitaptan mahkûma yüksek sesle bir şeyler okuyordu. Sağ ve solda yarım düzine kadar daha hücre sıralanmışta ve göründüğü kadarıyla hepsi boş, temiz, badanalı, zindan denilebilmesi için çok aydınlık ve havadardı. Kalenin bu katı yarıya kadar yeraltında olmasına rağmen, uzak köşede, kiracısız bir hücrenin duvarında yüksekte pencereler mevcuttu.

Daha da uzakta, dallanıp budaklanan, taş tavanlı çapraz koridorlarda, içlerinde her ne kadar insanlar tarafından olmasa da, yerleşim belirtileri olan hücreler de vardı. Sör Andrew, zindanlarının bu daha uzak bölümlerinin bir tür hayvan barınağına dönüştürülmesini sağlamıştı. Buraları şimdi değişik tiplerde kuş ve hayvanları barındırıyordu. Bu iş hücre kapılarının ve pencerelerinin demir parmaklıklarının kordon tel örgülerle kaplanmasını gerektirmişti.

Evet, o kanatta daha çok pencere vardı. Koridorun o bölümlerindeki ışığa bakarak bunu anlamak mümkündü. Hücrenin içinde, tüm zindanın şu andaki tek misafiri olan genç adam, okunanları dinlemesi beklenirken etrafındaki pencerelere ve diğer ayrıntılara sürekli bir merak içinde bakınıp

duruyordu. Genç adamın ismi Kaparu'ydu - en azından kendi ismi olarak hatırlayabildiği tek isim oydu. İnce yüzlü ve ince kemikliydi, düz ve cansız siyah saçları vardı. Giysileri paçavra halindeydi, güneş yanığı teni uzun süredir içerde olmadığını gösteriyordu. Kıpır kıpır gözleri - kıpır kıpır gergin elleri vardı ve arada bir, sanki bağlı olmadıklarından emin olmak ister gibi elleriyle bileklerini ovuşturuyordu. Sık sık kafasını kaldırıp çeviriyordu; koridorun aşağısındaki hücre arkadaşlarından gelen küçük neşeli çığlıklar dikkatini çekiyordu.

Kaparu zindan ve hapishanelere yabancı değildi ama daha önce dolaştığı yerlerin hiçbirinde bunun gibi bir hapishaneyi ne görmüş ne de düşünmüştü. Her şeyden önce son derece aydınlık ve temiz havalıydı. Evet, sondaki hücrede gerçek pencereler vardı, kale duvarının kalınlığı boyunca uzanan insan büyüklüğünde yarıklardı bunlar ve parlak bir yaz günü akşam öncesi saatlerine açılan tüneller gibiydiler. Öyle bir görüntü vardı ki oraya koyulan en son mahkûm pencereden dışarı yürüyüp gitmiş olabilirdi. Bu yarıklardan sadece hava ve ışık değil aynı zamanda başka neşeli sesler de geliyordu. Dışarıda, Sör Andrew'un çayırlarında panayır sürüyordu.

Zindanın başka bir yerinden gelen bir su damlama sesi de vardı. Ama nedense, bu temiz, aydınlık yerde ses rutubet ve zamanın yavaşlığını değil dışarıda akan bir derenin şırıltısını hatırlatıyordu. Ya da daha doğru bir ifadeyle, göl suları şapırtısını. Kale yerden biraz yüksekte, çevredeki en yüksek mevkide yer alıyordu, ama sırtı büyükçe ve yüzey seviyesi bu zindanın zemininden yalnızca biraz aşağıda olan bir göle dayalıydı.

Mahkûmun hücresinin tabanında, taburesinin ayağının yalanında metal bir kâse vardı. Kâsenin içindeyse fırından bugün çıkmış taze ve böceksiz büyük bir parça ekmek duruyordu.

Kâsenin yanında küçük, toprak bir testinin içinde temiz içme suyu vardı. Ara ara mahkûm, ekmeğe isteksizce bir bakış atıyordu ve bunu yaptığı her seferinde sol ayağı sanki refleks gibi üzerinde durduğu tabureden biraz kalkıyordu ama bu tuhaf zindanda sürekli tekmelenip uzaklaştırılacak fareler besbelli ki yoktu.

Mahkûm kâseye bakmak için başını her çevirişinde, bakışları gözlerine inanamayarak su testisinin yanında duran ve içinde yeni toplanmış çiçekler bulunan vazoya kayıyordu.

Hücrenin dışında oturan ve büyük bir sabırla eski kitabını yüksek sesle okuyan adam pek genç sayılmazdı. Geniş yapılıydı, orta yaşlara demir

atmış, sanki ihtiyarlamak gibi bir niyeti yokmuş gibiydi. Giysisi elde dokunmuş pahalı bir kumaştan ama basit kesimli ve son derece sadeydi. Giysileri gibi, kumlu gri renkte sakalı ve bıyığı biraz önce bitirdiği öğle yemeğinden izler taşıyordu; öğle yemeğinin su ve ekmekten daha zengin bir çeşide sahip olduğu açıkça belliydi.

Kitabın sayfalarım kuvvetli, kaba parmaklarıyla düzenli aralıklarda çevirip yavaş ve güçlü sesiyle okumaya devam ediyordu. Bilgili bir sesi vardı ve okurken eski bir dilden yenisine çeviriyor olmasına rağmen hiç teklemedi. Yine de geri dönülmez bir telaffuzda bulunmadan önce sanki her sözcükten emin olmak istermiş gibi hafif duraksamalar oluyordu. Şunları okuyordu:

" 'Ve Tanrı Ardneh, Eski Dünya’nın kadın ve erkeklerine dedi ki; sizleri kendi aptalca hareketlerinizin sonuçlarından kurtarmak için kudretimi bir kere kullanacağım, sadece bir kere ve bir daha asla. Sadece bir kere, dünyayı değiştireceğim ki böylece gurur ve dikkatsizliğinizle maddenin derinliklerinden çağırdığınız kıyamet yaratıkları tarafından yok edilmesin. Ve sadece bir kere Değişim'imi dünyada vereceğim ve Değişim’in hakim olacağı yılların sayısı da kırk dokuz bin, dokuz yüz kırk dokuz olacak.

'Eski Dünya’nın kadın ve erkekleri Tanrı Ardneh’e dediler ki seni duyuyoruz ve kabul ediyoruz. Ve senin Değişim’in ile dünya artık Eski değil de Yeni diye çağrılsın. Ve biz yemin ederek seninle anlaşıyoruz ki artık kâr, intikam ve zevk isteğiyle birbirimizi öldürmeyecek, soymayacak ve tecavüz etmeyeceğiz. Ve bir daha asla birbirlerimizin şehirlerini bombalamayacağız, bir daha asla ..."

Burada okumayı bırakıp mahkûma sertçe baktı. "Seni bir şey mi rahatsız ediyor, be adam? Dikkatin dağılmış görünüyor."

Hücredeki adam gözle görülür şekilde irkildi. "Ben mi, Sör Andrew? Hayır, hayır. Beni hiçbir şey rahatsız etmiyor, Yani... demek istiyorum ki, yani şu var ki bir adam bir hücrenin dışında olduğu zaman içinde olduğundan daha mutlu olma eğilimindedir." İstediği zaman etkili bir tasdik ifadesi takınabilen yüzü hafif bir gülümseme takındı.

Sör Andrew'un az önce çatılan kaşları cevap olarak daha da çatıldı. "Dışarıda daha mutlu olacağını düşünüyorsan ben sana okurken dikkatinin dağılmasına izin verme. Pencerenin ardındaki günlük güneşlik ve mutlu dünyaya katılma şansın doğrudan buradaki davranışlarına dayanıyor. Geçmişteki hatalarını kabul edip gelişme, eğitim alma ve düzelme isteğine."

Kaparu hızla dedi ki: "Hatalarımı kabul ediyorum, efendim. Gerçekten. Ve eğitilebilirim de."

"Güzel. Şunu anla ki, masum yolcuları soyma alışkanlığına döneceğini düşündüğüm sürece seni asla serbest bırakmayacağım."

Mahkûm, şimdi ciddi bir okulda azarlanmış bir çocuk gibi dimdik oturup pürdikkat kesildi. "İyi davranmayı deniyorum, Sör Andrew." ardından da, bu sefer sözlerine zıt görünen bir belirti olup olmadığından emin olmak için hücresine hızla göz gezdirdi.

"Öyle mi? O zaman dikkatle dinle." Sör Andrew boğazını temizleyip bakışlarını önündeki sararmış sayfalara çevirdi. Okumaya kaldığı yerden devam ettikçe, çatık kaşları zamanla yumuşadı ve sağ eli, anahtar sözcükleri belirsiz ve kaba hareketlerle vurgulamak için farkında olmadan havaya kalktı.

" - ve Değişim yılları tamamlandığında, Orcus, Şeytanların Prensi gücünün zirvesine ulaşmıştа. Ve Orcus gördü ki, Ardneh adına erkek ve kadınları tüm şeytani yara ve hastalıklardan kurtaran tanrı Draffut, Yaratıkların ve bütün insan merhametinin Efendisi, tanrıların konseyinde Ardneh’in sağında oturuyordu. Ve Orcus, bunu gördüğünde gazaba geldi. Ve o-' "

"Özür dilerim, efendim?"

"Evet?"

"Şu kelime, efendim. 'Gazap'. Anlamını bilmiyorum."

"Ah. 'Gazap' basitçe, kızmak demektir. Öfkeli." Sör Andrew şimdi öncekinden daha yumuşak bir sesle konuştu. Aslında genelde sesi okuduğu tondan daha yumuşakta. Aynı zamanda yüz ifadesi de sevecenleşti.

Bir kez daha metne döndü. "Neredeydim? Evet burada . . . 'Değişim geçiren dünyada sadece Ardneh’in kendisi, Orcus’a karşı koyacak kadar güçlüydü. Açıkdeniz Adaları’nın Prensi Duncan’ın bayrağı altında, iyi yürekli erkek ve kadınlar, Ardneh’e yardıma ve destek olarak iyilik adına birleştiler. Ve kötü imparator John Ominor'un bayrağı altında da kötülüğü seven tüm erkek ve kadınlar dünyanın dört köşesinden gelerek birleşti-' "

"Efendim?"

"Evet, ne var?"

"Orada anlamadığım bir nokta daha var, efendim. Bu John Ominor'un bir imparator olduğunu mu söylediniz?"

"Hımm, evet. Şimdi dinliyorsun değil mi? Evet. O günlerdeki

İmparator, eğer hatırlarsan, yaklaşık iki bin yıl önceden bahsediyoruz, Ardneh'in Değişimi denilen dönemin sonunda ve Orcus'la Ardneh arasında yapılan savaştan, ikisinin de yok olduğu zamanlardan - o zamanlar kimse dünyada gerçek bir güce sahip değilse İmparator olarak çağrılamıyordu. Belki de en büyük güç olmak gerekiyordu. Oradan bugünkü taklit ve komedi figürüyle ilginç bir bağlantı çıkarabilmek mümkün olabilir

"Efendim?"

"Evet?"

"Kusura bakmazsanız efendim. Biraz önce Ardneh'in yok olduğunu mu söylediniz?"

Sör Andrew onaylayarak başını salladı. "Sen dinliyorsun. Ama şimdi o konuya girmek istemiyorum. Bu bölümün ana fikri, buradan bugün kapman gereken ... ama dur bırak bitireyim. Neredeydim? Hah. 'Değişim geçiren dünyada sadece Ardneh'in kendisi -' burayı geçmiştik. Hah. 'Bu en korkunç savaşta ikisi çekiştiler. Ve Orcus Ardneh'e dedi ki -' Hay lanet, niye sözümüz kesilmek zorunda?"

Mahkûm bunun üzerine düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Sör Andrew giderek yaklaşmakta olan yeni sesler tarafından rahatsız edilmişti. Ayak ve kapı açılma sesleri başka insanların yaklaştığının habercisiydi. Şu anda, yakındaki merdivenlerin başında çok yaşlı bir zindancının bacaklarının alt kısmı görünüyordu. İhtiyarlıktan titreyen koluyla meşale taşıyarak (karanlık merdivenlerin yukarısında burada olduğundan daha çok işe yaradığı kesindi) merdivenlerden aşağı indi. Mahkûm, zindancının kendisini izleyen bir kadın - hayır, leydi, için yolu aydınlattığını düşündü.

Kadın, Sör Andrew'un turuncu ye siyah renklerinde giyinmişti ve etrafına tanımlanamaz ama neredeyse elle tutulabilir büyülü bir güç aurası yayıyordu. Çok uzak olmayan bir süre öncesinde mükemmel bir güzelliğe sahip olmalıydı ve hâlâ çekiciydi, siyah saçlarındaki bir iki gri tel ve yüzünde belli belirsiz oluşmaya başlamış bir iki çizgi bunu hiç de azaltmıyordu.

Leydi, merdivenlerin başında tamamen görünür olduğunda durdu. "Sör Andrew," diye seslendi, görüntüsünün güzelliği kadar zengin ve hoş bir sesle. "Zamanınızın bir kısmını rica ediyorum, hemen. Önemli bir konu var."

Sör Andrew hafifçe homurdanarak taburesinden kalktı ve bunu yaparken de ziyaretçisine döndü. "Gerçekten önemli mi Yoldi?" diye homurdandı. Bir

saniye sonra sorusunu kendi cevapladı. "Peki, elbette öyle olmalı." En sevdiği uğraşı olan mahkûmların ıslahı sırasında rahatsız edilmekten hiç hoşlanmadığını kaledeki herkese çok önceden belirtmişti.

Sör Andrew merdivenlere gitti ve yaşlı zindancının elinden meşaleyi alarak ona gidebileceğini işaret etti. Şövalye bir elinde meşaleyi tutup, diğer kolunun altında değerli kitabım taşıyarak, gözde büyücüsüne merdivenlerin başına dek eşlik etti ki orada özel bir görüşme yapabilirlerdi.

İlk köşeyi döndüklerinde, Dame[(3)] Yoldi eski kitaba anlamlı anlandı baktı. "Olumlu sonuçlar elde edebiliyor musun?" diye sordu.

"Oh, sanırım, belki iyi bir başlangıç. Evet, biliyorum, sen onlara kitap okumamın faydasız olduğuna inanıyorsun. Ama görmüyor musun, en azından yaşamlarında biraz iyilikle karşılaşıyorlar. İstersen buna dünyadaki iyiliğin tarihi de diyebilirsin."

"Bunu takdir ettiklerinden şüpheliyim."

Merdiven sahanlığının etrafında dolanan dış duvarda uzun, dar yarıklar şeklinde pencereler sıralanıyordu. Sör Andrew meşaleyi yalanlarda bulunan bir kum kovasında söndürdü. Pencerelerin ışığına doğru ağır ağır yürüdükten sonra, Dame Yoldi’nin düşüncesine itiraz edercesine başını salladı. "Gerçekten çok korkunç, bilirsin, onların öykülerini dinlemek. Düşünüyorum da çoğu erdemlilik denen bir şeyden habersiz. Aşağıdaki zavallı delikanlıyı ele alalım şimdi, o iyi bir örnek. Bana şeytana tapanlar tarafından nasıl büyütüldüğünü anlatıyordu."

"Ve sen de ona inandın?" Nazik dame Yoldi canı sıkılmış gibi görünüyordu. Hem sorusunun doğru cevabının evet olma ihtimali yüzünden hem de bu cevabı Sör Andrew'dan asla işitemeyeceğine oldukça emin olduğu için.

Yürümeye devam eden şövalyenin aklı başka yerde gibiydi. Merdivenlerin yukarıda ilk dönüşünü yaptığı yerdeki dar pencereye ulaştığında durakladı. Açıklıktan bakıldığında güney muhafız kulesinin taştan yapılmış yan duvarlarını, kalenin hemen önünde yer alan küçük köyün ve ötesinde uzanan çayırların bir kısmını görmek mümkündü. Yün hayvanlarının yılın büyük çoğunluğunda otladığı bu çimenlerin üzerinde bir iki gündür yıllık panayır telaşı vardı.

"Ona biraz daha iyi bir yemek göndermeliydim, belki de. En azından biraz yulaf çorbası, belki biraz et." Sör Andrew açıkça mahkûmuyla ilgili

yüksek sesle düşünüyordu ama dikkatsiz ses tonu aynı açıklıkla düşüncelerinin başka yerlere dağılmaya hazır olduklarını gösteriyordu. "Bataklığın çevresindeki ürünler bu sene o kadar azdı ki panayırın olup olmayacağından bile şüpheliydim. Ama bak, oluyor. Her şey yoluna giriyor gibi."

Dame Yoldi yanına geldi, gerçi pencere o kadar dardı ki iki kişi aynı anda dışarı bakmakta zorluk çekiyordu. "İnşa ettiğiniz erzak depolan kötü yılların şokunu oldukça azalttı. Tek sorun iki kötü yılın arka arkaya gelmesi."

"Evet, bu yıkıcı olurdu. Benimle bu konuda mı görüşmek istedin? Başka bir köylü delegasyonu mu? Ekinler ya da ejderler mi, yoksa ikisi birden mi?"

"Bir delegasyon ama bu kez köylerden değil."

Sör Andrew pencereden döndü. "Nedir öyleyse?"

"Dük'ten geliyorlar. Fala baktım, belirtiler bugün senin yanında değil. Onlarla görüşmeden önce bunu bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Ve onlarla görüşmek zorundayım, sanırım. Yoldi, diğer birçok konuda olduğu gibi büyüde de çabalarını sürekli takdir ediyorum." Sör Andrew büyücüsüne doğru eğilip alnından öptü. "Tamam, uyarını yaptın."

Merdivenlere doğru ilerleyip yukarı çıktılar. Bir sonraki dönemeci dönmüşlerdi ki kafasını çevirip sordu: "Ne istiyorlar?"

"Söylemediler. Senden başka biriyle görüşmeyi kabul etmiyorlar."

"Ve sanırım her zamanki lanet tavırlarını sergiliyorlardı^"

"Andrew?"

Yukarı çıkan şövalye durakladı. "Evet?"

"Dün gece, kılıçların görüntüsü yine bana geldi. Bir piramit şeklinde, muhafız odasındaki mızraklar gibi uçları yukarı doğru yığılmışlardı. Henüz ne anlama geldiğini bilmiyorum ama söylediğim gibi bugünkü belirtiler iyi değil."

"Tamam." Merdiven onu daha yüksek bir pencereye getirdiğinde Sör Andrew nefeslenmek için yeniden durdu. Bir kez daha dışarıya bakıp, kalesinin önünde sanki büyüyle fırlamış gibi görünen hektarlarca genişlikteki panayır alanına göz attı. Güzel büyük çadırlar, ucuz derme çatma barınaklar, profesyonel eğlencecilerin çeşitli renklerle süslü çadırları karmaşa içinde bir aradaydı, kimisi hazır, kimisi de kurulma aşamasındaydı. Birkaç gün süren yağmurun ardından gelen iyi hava, çoğunluğu yakın köyler ve kasabalardan olmak üzere her zamankinden fazla kalabalık

çekiyordu. Alçalan güneş, satıcıların tezgâh ve tabelalarında parlıyordu. Tüccarlar ya iş yapmaya hazırlanıyorlardı ya da zaten başlamışlardı. Sör Andrew'un kuleleri dört önemli kasabaya giden anayolların kavşağına hükmediyordu ve hatırı sayılır bir nüfus ona bağlıydı. Keyifli akşamlarda, tıpkı bugünkü gibi, panayır gece geç saatlere dek meşale ışıkları altında devam edeceğe benzerdi. Hasat neredeyse bitmişti ve çiftçilerin büyük bölümü bu zamanı bir tatil olarak değerlendirecekti.

Çeşitli şans oyunları oynatan uyanıkların klübe ve masalarını görünce kalenin efendisinin kaşları çatıldı. Diğer tüccarların aksine, bunların dürüstlükleri bir yere kadardı.

"Hay, bu kumarbazlara." Şövalyenin suratı memnuniyetsizliğini belirtti. "Bana hatırlat Yoldi. Eğer bu sene de hile yaparken yakalanırlarsa onları benden sert bir uygulama beklemeleri konusunda uyarmalıyım."

"Sana yarın hatırlatırım. Gerçi şüphesiz yine de hile yapacaklar, senin de şu ana dek bunun farkına varmış olman gerekir. Şimdi, önemli işimizle ilgilenebilir miyiz?"

"Tamam, haydi gidip halledelim." Şövalye, sanki Dük'ün adamlarıyla toplantının gecikmesi onun suçuymuş gibi sert bir ifadeyle büyücüsüne baktı. Merdivenlere doğru çeviklikle hareket etti; bu sefer Yoldi önden ilerledi. "Dük, kabadayılık etmesi için bu sefer kimleri göndermiş?"

"İki kişi göndermiş; birini muhtemelen hatırlarsın. Semurlu Hugh. Dük'ün topraklarının bir bölgesinin vekilharcı-"

"Evet evet, onu hatırlıyorum, söylemen gereksiz. Atıp tutan ufak tefek biri. Fraktin her zaman iki kişi göndermeyi sever; böylece birbirlerini gözetleyip haklarında rapor verebilirler. Bu sefer diğeri kim?"

"Dük'ün kuzenlerinden biri. Leydi Marat."

"Doğrudan varisi olmayan birisi için çok sayıda kuzeni var - neyse, onu tanımıyorum. Nasıl biri?"

"İyi görünümlü. Senin hakkında iyi fikirler taşımadığı dışında nasıl biri olduğunu henüz bilmiyorum."

İkisi şimdi merdivenlerden kalenin üst katlarında, Sör Andrew'un en sevdiği genel amaçlı toplantı odasına doğru gidiyorlardı. Sör Andrew Dame Yoldi'ye yetişip kolunu tuttu. "Aksini hiç düşünmedim. Neyse, onları burada karşılayalım. Bacchus'ün Üzümleri, o iyi biradan hiç kaldı mı sence? Hayır, şimdi istetme. Onu kastetmedim. Sonra, Dük'ün sevgili elçileri ayrıldıktan sonra."

Elçiler kısa süre sonra içeri alındı. Leydi Marat fidan gibi uzundu, saçları ve ten rengi de koyuydu. Dame Yoldi’de olduğu gibi, bir zamanlar nefesleri kesmiş olması gereken güzelliği hâlâ hatırı sayılır derecedeydi - Sör Andrew, Leydi Marat'ın doğal güzelliğinin geçen yıllara karşı biraz büyü serpiştirilerek güçlendirildiğini düşündü.

Semurlu Hugh, resmi sosyal sınıflandırmada Hanımefendi'den bir adım düşük olarak, bodur, tıknaz ve çok daha fani görünümlüydü. Yine de giysilerinin kanıtladığı üzere o da züppeydi. Sör Andrew, Hugh'un kendini önemli sayan bir tip olduğunu hatırladı ama büyük olasılıkla bu karakterini şu anda bastırmaya çalışıyordu.

Resmi selamlaşmalar hızla aradan çıkarılıp ikramlar baştan savma teklif edilip reddedildi. Leydi Marat konuya girmekte hiç vakit kaybetmedi. Bunun için de sesine oldukça lütufkâr bir ton takınarak, "Sizin de duymuş olacağınız gibi kuzen, Dük'ün sevgili akrabası, kâhya Ibn Gauthier birkaç gün önce katledildi."

"Bu konuda haberler bize ulaştı, evet," diye kabul etti Sör Andrew. Çok kaba gelmeyecek doğru bir yorum arayarak duraksadı. İyi ve belirli bir amaç olmaksızın kaba olmamayı tercih ediyordu.

Leydi devam etti: "Katilin sizin bölgenizde ve buraya doğru yolda olduğuna inanmamız için elimizde çok iyi sebeplerimiz var. Bir köylü, adı Mark. Arin-on-Aldan köyünün değirmencisi Jord'un oğlu. Mark on iki yaşında ve yaşına göre oldukça iri olarak tarif edildi. Kumral, yuvarlak yüzlü, son derece hain bir yapıya sahip. Yanında, Dük'ten çalınmış çok değerli bir kılıç bulundurmaktadır. Kılıç için yüz altın, katil hırsız için de bir o kadar ödül teklif edilmektedir."

"On iki yaşında bir çocuk mu dediniz?" Görüşmenin başından beri Sör Andrew'un alnında beliren hoşnutsuzluk çizgisi şimdi daha da derinleşti. "Ne kadar üzücü. Hımm, ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız. Bu çocuk bir şekilde önüme getirilirse, onu elbette iyice sorguya çekeceğim."

Sör Andrew'un üstünde oturduğu makam, ev sahibi ve yönetici olarak burada Leydi Marat'ınkinden daha yukarıda olmasına rağmen, Leydi Marat bir şekilde yüksekten bakmayı beceriyordu. "Sevgili kuzen Andrew, sanıyorum ki Ekselansları size bundan daha aktif bir işbirliği düşeceğini umuyor. Sizin, bölgeniz dahilinde bu katil için toplu bir arama yapmanız gerekiyor. Ve katil bulunduğu anda da tez elden Dük'ün adaletine teslim etmeniz gerekiyor. Ve tabii çalınan kılıcı bulup getirmek de."

Sör Andrew kaşları çatılı şekilde gözlerini dikmiş bakıyordu. "Şu ana dek iki kere beni böyle çağırdınız. Gerçekten de kuzen miyiz?" diye yüksek sesle düşündü. Sesi bu düşünceyi rahatsız edici bulmuş gibi geliyordu.

Sör Andrew'un sağında oturan Dame Yoldi de rahatsız olmuş gözüküyordu ama bir o kadar da eğlenmişti. Bu arada Semurlu Hugh endişeden başka bir şey duymayarak aceleyle bir açıklama yapma ihtiyacı duydu. "Sör Andrew, Leydi resmiyeti aşıp dostça konuşmaya çalıştı."

"Öyle mi? Bir an için umutlanmıştım. Dük'ün geniş ailesine katılmak üzere olduğumu sanmıştım. Bana zarar verecek tüm insanlardan, en azından bir çocuktan, acımadan intikam alabilir. Söyleyin bana, ikiniz de panayıra kalacak mısınız?"

Leydi Marat'ın yüzü şimdi buz kesmişti ve koltuğundan kalkmak üzereydi. Dame Yoldi zaten ayağa kalkmış, belki de dışarıdan gelip kimsenin dikkatini çekmeyen ufak bir gürültü onun dikkatini çekmişti, çünkü pencereye gitmiş ve yaklaşan günbatımına doğru bakıyordu.

Arkasını döndü ve neredeyse en resmi sesiyle "İyi haber Sör Andrew," dedi. "Ejder avcılarınız geldi sanırım."

Yoldi’nin gözleri, Sör Andrew, kadının söylediklerinden daha fazlasını gördüğünü düşündü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kısa süre içinde ikinci kez başına sersemletici şiddette bir darbe yiyen Nestor, bayıldı. Ama bu uzun sürmedi. Bilincine kavuştuğunda, kendini sisle kaplı bataklığın bir veya iki metre üzerinde taşınırken buldu. Bedeni devasa kanat açıklığına sahip bir ejderin göğsüne umutsuzca kenetlenmiş durumdaydı. Hayvan tutuşunu değiştirmiş ve artık onu incinmiş uzvundan tutmuyor olsa da sol omuzu ve kolunun üst tarafı hâlâ acı içindeydi.

Ejderin onu her an düşürebileceğini düşündü. Yetişkin bir adamın, büyü gücü olmadan, sadece kanatlarıyla uçan bir yaratık için çok ağır bir yük olması gerektiğini biliyordu. Aslında beş dakika önce bunun imkânsız bir yük olduğunu söylerdi. Açıkça, onu yakalayan yaratık da Nestor'u taşırken yükseklik kazanmak için zorlu bir mücadele veriyordu. Şimdi aşağıdaki sis, yeri ve suyu gizleyecek kadar kalınlaşmıştı ama ilerde sisin üzerinde ağaçların üstleri görünüyordu. Uçan yaratık ağaçların arasında sağa sola saparak ilerliyordu. Koca kanatlarını ne kadar hızlı çırparsa çırpsın ağaçların üstlerine yükselemiyordu.

Nestor'un korkusu yaratığın kendini düşürmesinden yavaş yavaş düşürmemesine doğru kaydı. Sonra, apaçık aleyhine olan şartlara rağmen yükselmeye başlayınca yeniden düşüreceğinden korkmaya başladı. Her iki şekilde de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Her iki kolu da kendi vücuduyla ejderin pullu sert vücudu arasına yapışmıştı. Kafasını oynatabiliyordu ve başını sağa çevirdiği zaman kılıcın keskin kısmın yarısı dışarıda olmakla

beraber, hayvanın sol bacağıyla vücudunun bitiştiği yerde, sert pullarının arasında saplı olduğunu gördü. Yaradan hafif hafif alacalı renkte kan sızıyordu. Nestor sağ kolunu oynatabiliyor olsaydı kabzayı yakalamayı deneyebilirdi. Gerçi, bu gittikçe artan yükseklikte anlamsızdı.

Büyük kanatlar görkemle çırpılmaya devam etti; yükseklik için verdiği savaşı yavaş yavaş kazanıyordu. Yaratığın kanının rengine, pullarına ve onun hakkındaki diğer her şeye rağmen Nestor onun gerçekten bir ejder olup olmadığını merak etti. Onları avladığı onca yıldan sonra var olan bütün alt türlerini bildiğini düşündü... ve Ejderdoğrayan daha önce hiç öldürmemezlik etmemişti, en azından gerçek bir ejdere karşı kullanıldığında. Bu şey acaba bir tür melez yaratık olabilir miydi? Bir hükümdarın hayvanat bahçesinde özel bir amaç için yetiştirilmiş bir tür?

Ama kılıç hakkında hatırlaması gereken bir şey vardı... sersemlemiş vaziyette, zihni omzunun ağrısı ve içinde bulunduğu olağanüstü durumun karmaşasıyla dolu iken açık ve faydalı bir mantık zinciri kuramıyordu. Sürekli olarak bu şeyin onu taşıyamayacağını düşünüyor ve her an düşürülmeyi bekliyordu. Hiçbir uçan yaratık yetişkin bir adamı yerden kaldırıp uzaklara taşıyamazdı. Nestor yetişkin insanların en ağırı olmadığının farkındaydı ama yine de ...

Bir süre için aklı korkuyla doldu. Tırnaklarıyla onu taşıyan yaratığın pullarına yapıştı. Tıpkı deniz kuşlarının kabukları kırdıkları gibi, yeterli yüksekliğe geldiğinde kendisini bıraktığını zihninde canlandırdı. Kollarını kurtarmaya çalıştı ama yaratık Nestor'un çelimsiz çabalarını görmezden geldi.

Bir kez daha Nestor'un bilinci gidip geldi. Gözlerini açtığında, onu esir alan ejderle birlikte, öncekinden daha kalın bir sis dalgası tarafından sarmalanmakta olduklarını gördü. Sisten kurtulduklarında en sonunda gerçekten yükseldiklerini görebildi. Aşağıda hiç ağaç görünmüyordu, tahmin edilemez derinlikte bir sis ya da bulutlardan başka hiçbir şey yoktu. Başının üstünde göz kamaştırıcı beyaz ışınım sisten geriye ne kalmışsa onun arasından yolunu bulmaya çalışıyordu. Yaralı, çirkin lanet şey başardı, diye düşündü Nestor. Bir tür hayranlık ve takdir duygusu hissetti...

Tamamen kendine geldiğinde gaspçısı onu hâlâ aynı pozisyonda taşıyordu. İki yatay bulut katmanı arasında oldukça düzgün bir uçuştaydılar. Alttaki katman yeryüzünü saklamaya yetecek kadar sürekli ve yoğun, üsttekiyse mavi gökyüzü yamalarıyla bezeliydi. Rüya gibi bir deneyimdi ve

Nestor'un hafızasında buna en yakın anı bir dağın tepesinden aşağılardaki vadiye yığılmış bulutların üstünden bakmasıydı.

Yeterli yükseldik, her nasılsa düşürülme korkusunu azaltmaya yaradı. Kılıç yeniden Nestor'un gözüne ve aklına takıldı. Kafasını çevirerek biraz inceleyince, her kanat çırpışında saplı kılıcın kabzasının çok hafif aşağı ve yukarı oynadığını fark etti. Hâlâ biraz kan damlıyordu, Nestor ejderlerin inanılmaz dayanıklılığını, sıradan silah yaralarına karşı dirençlerini biliyordu. Ama bu ...

Sürekli olarak şuna geri dönüyordu: Bir ejder bir adamı taşıyamaz, uçan hiçbir şey bunu yapacak kadar büyük değildir. Elbette çok eskilerin hikayeleri vardı, büyücü efendilerini sırtlarında taşıyan iblis grifinlerden bahseden. Ve Eski Dünya öyküleri çok daha eskileri, uçtuğu söylenen bir attan bahseden ...

Bulut katmanları arasında uçuşları Nestor’a sonsuz kadar uzun gelen birkaç saat boyunca devam etti. Yavaş yavaş bulutları inceldi ve korkmak için bile çok yüksek olan bir irtifada, Büyük Bataklık'ın bir parçası olması gereken bir bölgenin üzerinde taşınmakta olduğunu gördü. Tepelerindeki bulut katmanı şimdi güneşi görüp de güneydoğuya doğru uçtuklarını belirlemesine yetecek kadar incelmişti.

En sonunda, aşağıdaki bataklıkta, eğri büğrü küçük bir ada belirdi. Tek tük ağaçların bulunduğu, kenarları kilden alçak uçurumlarla belirlenmiş bir adaydı. Bu noktada ejder aşağıya doğru yumuşak bir spiral çizerek alçalmaya başladı. Nestor aşağıdaki adadan başka, alçaklıklarını belli edecek bir şey göremiyordu. Ve yaratık o kilden alçak uçurumlardan birine kondu.

Nestor kabaca yere düşürülmüş ama serbest bırakılmamıştı. Tutulmuş eklemleri muhtemel özgürlüğe tepki gösteremeden tekrar yakalandı. Ejderin ayaklarından biri sağ bacağına sarıldı ve kaldırdı. Sağ ayak bileğini yerden beş metre yukarıda bir ağacın çatağına sıkıştırarak kurumaya terk edilmiş bir et parçası gibi asılı bıraktı. Orada baş aşağı asılı kaldı ve feryat etti.

Yeni acıyla ve taze kızgınlıkla yükselen çığlıkları gürültülü ama etkisizdi. Nestor'un gürültüsünü duymazdan gelen yaratık, kanatlarını açıp uçurumdan aşağı ağır ağır uçtu. Yaklaşık on beş yirmi metre aşağıya dek kayarak alçaldı ve bataklığın kenarına indi. Aşağıda dikkatle, salına salına yürüyüp küçük bir gölün kenarına yerleşti. Bir koyun kadar sakin, boynunu uzatarak diliyle su içti. Kalçasında saplı kılıcı hâlâ görmezden geliyordu.

Susuzluğunu giderdiği zaman akşam yemeğini de yemek ister miydi? Bu düşünce çaresizliği getirdi. Nestor kasıldı ve bacağını sıkıştıran dalları tutabilmek için kendini yukarı çekmeye çalıştı. Ama bütün bedeni gibi sağ kolu da tutulmuştu ve sol kolu hiç çalışmayacak haldeydi. Sağ elinin parmakları tepesindeki dalı sıyırdı ama daha fazlasını yapamadı ve inleyerek geri düştü. Her tarafını eğip bükerek bir şekilde ayağını kurtarsa bile, bu uçurumun tepesine kemiklerini kıran bir düşüş pahasına olabilirdi.

Su şapırtıları Nestor'un dikkatini yeniden bataklığa çekti. Ejder aşağıda pençeli ayaklarından birini suya daldırmıştı. Kısa süre sonra ayak geri çekildiğinde koca bir yılan tutuyordu. Baş aşağı bakışından görebildiği kadarıyla Nestor, çizgili yılanın bir adam bacağı kadar kalın olduğunu tahmin etti. Yılan dolanıp kıvrıldı, tısladı, dişlerini boş yere ejderin pullarına saplanmaya çalıştı. Ejder yılanın ortasından büyük bir parça ısırıp kuyruk kısmı kopup düştükten sonra bile yılanın baş tarafı saldırmaya devam etti.

Nestor, ejderin yılan etini insan etine tercih etmesinden biraz cesaret aldı. Bir kere daha, bu sefer daha metotlu bir şekilde kendini kurtarmayı denedi. Ama bu onu kudurtmaktan başka bir işe yaramadı.

Yeniden bayılmış olmalıydı çünkü bir sonraki kendine gelişinde onu esir eden ejder tarafından bir kez daha havalandırılıyordu. Ejderin göğsünde yine önceki pozisyonda tutuluyordu, kollan yine iyice sıkıştırılmıştı. Daha az korkutucu olmamasına rağmen, bu sefer kalkışları daha kolaydı. Ejder kendini uçurumun kenarından baş aşağı salarak bataklığı yalayan uzun bir hız kazanma dalışı yapmıştı. Nestor kirli suyun birkaç santimetre üstünden geçmişti. Mantar kaplı ağaçlar etraflarından hızla geçiyor, kuşlar gürültüyle ağaçlardan kaçışıyorlardı. Bir keşişkuşu çığlık attı ve gerilerde kaldı.

Nestor'un bilinci gidip geldi, yeniden kendinden geçiyordu. Ne kadar zaman geçtiğinin bilincinde değildi. Eğer bu lanet şey onu buraya kadar, yemek için taşımadıysa amacı neydi? Bir dev yuvasına, yavrulara yem olmaya götürülmüyordu - hayır, bütün tanırlar ve Benambra'nın Hâzineleri adına, bu olamazdı. Böyle bir şey düşünmesi onun çıldırmaya başladığım gösterirdi. Herkes bilir ki ejderler yuva yapmaz, yavrularım beslemezdi .. . hiçbir uçan ejder yetişkin bir insanı taşıyacak kadar büyük olamazdı...

Uçuş sona ermeden batı yönündeki bulutlar kızıla dönmeye başlamıştı. Yaratık sonunda güneybatıya doğru uçuşunu kesti ve bataklığın içindeki daha büyük sert zeminli başka bir adanın üstünde daireler çizmeye başladı.

Adanın ortalarında ağaçların ve bitkilerin bir kısmı temizlenerek bir tür açıklık oluşturulmuştu. Bu açıklığın ortasında ise Nestor'un tapınağa benzettiği dev bir yapı duruyordu. Tapmak ya tanrıların bilebileceği bir yerlerden bataklığın ortasına taşınmış taşlarla ya da büyülerle çürümesi engellenen ağaçlardan inşa edilmişti. Ejderin çizdiği daireler alçalmaya başlamıştı ama Nestor hâlâ tapınağın hangi tanrı ya da tanrıçalar adına yapıldığını tahmin edemiyordu; sayıları kimsenin bilemeyeceği kadar çoktu. Artık yapının büyük kısmının harabe halinde olduğunu ve bu harabelerin de sarmaşık ve otlarla kaplandığını görebiliyordu.

Bir zamanlar tapınağın ana girişi olan yerin önünde, taşları hâlâ tek parça kalabilmiş olan bir avlu vardı. Uçan yaratık bu alana inmek istiyor gibiydi ama nedense çok tedbirli bir şekilde yaklaşıyordu. Birkaç metre yüksekte daireler çizmeye devam ederken bunun olası nedenlerinden birinin yakınlardaki ağaçların arasından fırlayan dev bir yerde-yürüyen olduğu ortaya çıktı, aptallık ve coşkuyla böğürüyordu. Nestor'u taşıyan yaratık dönmeye devam ederken yerde-yürüyen garip sesler çıkararak kükrüyor ve üstünden geçen Nestor'un aşağı sallanan ayaklarını yakalamak ister gibi ön ayaklarını uzatıyordu. Bir an sıcak nefesini duyduğunu sandı ama neyse ki hayvanın o cüsseyle yerden havalanmasına imkân yoktu.

Sonra değişik ve yeni bir sesin haykırdığı uzun bir çığlık ejderinkini delip geçti. Bu yeni ses yerde-yürüyenin kükremesi kadar kalındı ama Nestor bir an için bunun insan sesi olduğunu sandı. Sonra fikrini değiştirdi. Ve ses kaybolduğu zaman, insan ya da değil, zeki bir yaratığa ait olup olmadığım merak etti. Sesin emredici bir tonu vardı. Sesteki değişimler konuşmaya çok yakın gibiydi.

Yerde-yürüyen için bu sesin bir anlamı olmalıydı ki koca hayvan kükremesini yanda kesti. Kuyruğunu savurarak geriye döndü ve etrafındaki küçük ağaçları devirerek ormana yöneldi.

Şimdi uçan ejder için yol açılmıştı ve hızla açıklığa doğru alçaldı. Sonra son bir çabayla, altındaki ağaçların arasından iki ayağının üzerinde uzun adımlarla gelen ve ne insana ne de ejdere benzeyen yaratığın üzerinde asılı kaldı.

Nestor baktı, sonra tekrar baktı. Bir türlü acıları yüzünden sanrı görüp görmediğine emin olamıyordu.

Altında duran iki ayaklı yaratık tepeden tırnağa uzun bir kürk ve fark edilemeyecek bir biçimde kendi enerjisiyle ışıldayan bir tabakayla kaplıydı.

Renkleri tarif edilemezdi. Gördüğü figür, Nestor’a uzanan insanınkine benzer kolu dışında altı metre boyundaydı. Yüzü insansı değildi - kesinlikle değildi - ama tamamen hayvansı olduğu da söylenemezdi.

Tüylerle kaplı olmasına rağmen Nestor'un gövdesine beklenmedik bir nezaketle dolanan el, beş parmaklı ve insan eli şeklindeydi. Ejderin kalçasında saplı duran kılıcı yavaşça çekip alan diğer el de öyleydi. Kılıçtan kurtulan uçucu hemen uzaklaşmaya başladı. Ayrılırken Nestor'un arabasını sislerin arasında sürerken duyduğunu hatırladığı yel değirmenlerinin çatırdamasına benzeyen bir çığlık attı.

İki ayaklı dev yaratık şimdi kılıcı ayaklarının dibine, yere bırakmıştı ve kürklü elleriyle Nestor'u kucaklar gibi tutuyordu. Nestor yeniden kendinden geçmek üzereydi...

Ama bayılmadı. O ellerden yaralı bedenine güç dolu iyileştiren bir enerji yayıldı. Yaralı omzuna bir dokunuş ve onu izleyen sıkma hareketi acı vermesi gerekirken kalan acıyı da alıp götürdü. Nestor'un tüm bedenine ürpertici bir sıcaklık yayılıyordu. Bir an sonra nazikçe yere konduğunda, kolayca ayakta durup hareket edebildiğini fark etti. Kendini dinlenmiş gibi zinde ve tetikte hissediyordu. Yaraları ve acısı tamamen yok olmuştu. Boğazını acıtmaya başlamış olan susuzluğu bile geçmişti. "Teşekkür ederim," dedi sakince ve kurtarıcısına bakmak için başını kaldırdı. Gün neredeyse sona ermiş olmasına rağmen gökyüzü hâlâ aydınlıktı. Gün ışığı, kollarını kavuşturmuş Nestor’a bakan ağaç yüksekliğinde devasa adamın ışıldayan kürkü üstünde değişik renklerde parlıyordu.

"Yaralandığın için üzgünüm." Ses şimdi bir insanınkine benziyordu. "Seni incitmek istemedim."

Nestor kollarını açtı. Patavatsızca sordu: "Sen bir tanrı mısın?"

"Değilim." Cevap çabuk ve kararlıydı. "Sen, tanrılar hakkında ne bilirsin?"

"Aslında pek az." Nestor artık acımayan omuzunu oğuşturdu, sonra bakışlarım ayaklarının dibinde, avlunun taşlan üstünde yatan kılıca çevirdi. "Ama bir keresinde biriyle karşılaştım. Bir yıldan az oldu ama tüm tanrılar adına, üzerinden en azından bir ömür geçmiş gibi geliyor. O güne dek tanrıların gerçekten var olduklarına hiç inanmazdım."

"Peki hangi tanrıyla ve nasıl karşılaştın?" Görkemli ses sabırlı ve ilgiliydi, sanki Nestor'un da istediği buysa, onunla tanrılar hakkında

dedikodu yapmak istiyordu. Kavuşturduğu kollarının üzerindeki geniş yüz, insani değildi. Nestor'un o yüzün ifadesini anlaması imkânsızdı.

Nestor bir an çekindi, düşündü ve ardından kendisini sorgulayan kişi bir insan olsaydı yapmayacağı şekilde, elinden geldiği kadar açıklık da cevap vermeye koyuldu. Kendini verdiği cevapların neye mal olacağını düşünemeyen bir çocuk gibi hissediyordu.

"Karşılaştığım Haberci Hermes'di. Yanında asası ve kanatlı çizmeleriyle geldi. O zamanlar insanlardan uzakta, küçük bir kulübede tek başına yaşıyordum ve bir sabah şafakta Hermes kapıma gelerek beni uyandırdı. Bir elinde daha önce hiç görmediğim türden bir kılıç taşıyordu, onu bana uzattı. Çünkü, dediğine göre onu kullanmasını biliyormuşum. Ben zaten ejder avlama işindeydim. O kılıcın çok uzun süredir başka insanların elinde olduğunu, gücü hakkında bazı şeyler bilmelerine rağmen kullanmaya korktuklarım söyledi. O yüzden Hermes kılıcı onlardan almış ve bana getirmişti. Ona Kahramanların Kılıcı dendiğini ve Ejderdoğrayan olarak da bilindiğini söyledi. Bana herhangi bir ejderi kolaylıkla öldürebileceğini söyledi. Bir süre sonra Ejderdoğrayan’ı deneme şansım oldu ve Hermes’in dediklerinin doğru olduğunu gördüm. Kılıç karşılaştığım ejderlerin pullarını bir kumaş parçasıymış gibi delip geçiyordu. Kemiklerini kolayca parçalıyor, doğruca kalplerini buluyordu. Hermes bana onu Vulcan'ın dövdüğünü söylemişti ve neler yapabildiğini görünce de ona inandım."

"Hermes sana başka ne söyledi?"

Sorgucusunun gözlerine bakmaya çalışmak Nestor'u zorluyordu. Devin bacaklarına gözü takılınca, kürkünün artık doğrudan üzerine gelen güneş ışığı olmamasına rağmen hâlâ parıldadığını gördü. Bataklıktan yükselen gecenin gölgeleri artık boş avlunun tamamı boyunca uzanan yıkık tapınağın ön duvarlarına tırmanıyordu.

"Başka ne mi dedi? Beni kılıçla bırakıp, arkasını dönüp gitmeye hazırlandığını sandığımda ona yeniden sordum: 'Bunu bana neden veriyorsun?' Ve Hermes de cevap verdi: 'Tanrılar büyük oyunlarının başlaması için sabırsızlanıyorlar.' "

"Büyük oyun mu?" Devin sesi Nestor'un üzerinde kükredi.

"Bununla neyi kastettiğini biliyor musun?"

"Hayır, üstünde çok düşünmüş olmama rağmen bulamadım." Nestor kendini zorlayıp başını kaldırdı ve karşısındakinin gözlerinin içine baktı. "Sen ne demek istediğini biliyor musun?"

"Söylediklerinden Tanrıların ne demek istediklerini anlamak çoğu zaman benim yeteneklerimi aşar. Ve bu kılıç, Hermes’in sana verdiği bu mu?"

"Uçan ejderi öldürmeye çalışırken öyle sanıyordum. Ama şimdi düşünüyorum da ..Nestor hızla eğilip kılıcı yerden aldı ve kabzasını incelemeye başladı. "Hayır, çok benziyor ama bu o değil. Bunu yolda rastladığım bir çocuk taşıyordu. Sonra bir çatışma oldu ve ortalık karıştı. Belki de kılıcım şu anda Dük Fraktin’in askerlerinin eline geçmiştir." Nestor, kısa öfkeli bir çığlık attı.

"Açıkla." Üzerinde kollarını kavuşturmuş dikilen devasa sorgucusunun koyu gözlerinden bir şey anlamak hâlâ olanaksızdı.

"Pekâlâ." Nestor'un kaybettiği kılıcı yüzünden bir an sinirlenmesi ürkekliğini ortadan kaldırmıştı. Devle konuşması uzadıkça korkusunun da azaldığını hissetti. Davranışlarını kısaca gözden geçirince, Nestor, olanları bir çocuk gibi dosdoğru anlatmasının nedeninin kendisini tamamen başkalarının yardımına muhtaç bir çocuk gibi hissetmesinden kaynaklandığına karar verdi. "Bildiğim her şeyi anlatacağım. Ama senin de bana bir iki şey açıklaman için herhangi bir engel var mı?"

"Cevap verebilirim de vermeyebilirim de. Nedir bu sorular?"

Devin cevabının yumuşaklığı Nestor'un cesaretini artırdı, zaten cesaret onun hayatı boyunca yanında taşıdığı, şimdiyse yeniden uyanan bir duyguydu. "Başlangıç olarak, adını söyler misin? Bu konudan hiç bahsetmedin. Ya da benimkini sormadın."

Cevabın bas gürlemesi aşağı süzülmeden önce bir sessizlik oldu. "Adını zaten biliyorum, ejder katledicisi. Ve sana şimdi adımı söylersem büyük olasılıkla yanlış anlarsın. Belki sonra."

Nestor başını salladı. "Sonra, beni buraya getiren yaratık hakkında birkaç soru. Biraz tecrübem olmasına rağmen daha önce onun gibi bir şey hiç görmedim. Senin kontrolün altında gibi doğrudan buraya uçtu. Gerçekten bir ejder mi yoksa bir tür büyü mü? Onu sen mi yarattın? Peşime sen mi taktın?"

"O bir ejder ve ben gönderdim. Yaralandığın için üzgünüm çünkü sana zarar vermek istememiştim. Ama birtakım bilgiler edinmem gerekiyordu ve bu yüzden sana zarar verme riskini göze aldım. Ejderler arasında, onları bir tür büyülü güce sahip bir kılıçla öldüren bir adam hakkında söylentiler dolaşıyordu. Ve başka kaynaklardan, böyle daha birçok kılıç olduğu haberi

de ulaştı... Bütün bunlar hakkında daha çok şey bilmek için iyi nedenlerim var."

Nestor artık o karanlık bakışların ağırlığına alıştığını düşündü. Şimdi o gözlerle bir kez daha karşılaşabilirdi. "Öyleyse sen ejderlerin dostusun ve onlarla konuşabiliyorsun."

Dev durakladı. " 'Dost' sözcüğü sanırım doğru sözcük değil. Ama, bir anlamda ben onlarla, onlar da benimle konuşurlar. Yaşayan her şeyle konuşurum. Şimdi karşılık olarak senden birkaç sorumu cevaplamanı istiyorum."

"Denerim."

"İyi. Eski bir kehanet vardır... Gri Güruh, hakkında ne biliyorsun?"

Nestor ifadesizce baktı. "Ne bilmeliyim ki? Bu kelimeleri daha önce hiç duymadım. Ne anlama geliyor?"

Sorgucusu düşündü. "Benimle gel, ne anlama geldiklerini göstereceğim." Dev yaratık dönüp tapınağa doğru yürümeye başladı. Nestor, kılıcı elinde onu izledi. Önünde yürüyen devin geniş sırtına balonca gülümsedi, karşısındaki elinde kılıç olan yabancı birine arkasını dönmekte tereddüt etmemişti. Bu, Nestor haince bir saldırı planladığı için değildi. Böyle bir saldırıdan elde edeceği bir şeyler olsaydı bile bir volkanı uyandırmadan önce uzun uzun düşünmesi gerekirdi.

Tapınağın önündeki giriş devin eğilmeden geçebileceği kadar yüksekti. İçeri girdikleri anda Nestor, tapınağın duvarlarının sert bir tür odundan yapıldığını fark etti - ağaçların halkaları hâlâ görülebiliyordu. Çok yaşlı olmalılar diye düşündü. Çatının çoğu çökmüştü ama bazı odalarınki hâlâ sağlam ve tek parçaydı. Nestor'un rehberinin şu anda durduğu yüksek odanın ki de öyleydi. İçerisi çoktan kararmıştı. Nestor'un gözleri karanlığa alışınca duvarlarda gördüğü oymaları karanlıktan çıkıp gelen hayaletlere benzetti.

Karanlıkta hafifçe parlayan kürküyle gözüken dev, salonun ortasında inşa edilmiş üstü açık büyük bir sarnıcın önünde durdu. Sarnıcın etrafı da duvarların inşa edildiği özel odunla kaplanmıştı ve Nestor bunun bir tür tören fıçısı ya da banyosu olduğunu düşündü.

Biraz daha yaklaşınca, bir sıvıyla tamamen dolu olduğunu gördü. Belki de sadece suydu ama loş ışık altında simsiyah görünüyordu.

Rehberi, rafların birinden, Nestor'un daha önce bir iki kez gördüğü, çok eski bir teknolojinin verdiği güçle yanan, alevsiz bir Eski Dünya feneri

çıkardı. Dev, aletin soğuk ve güçlü ışığını aşağı, karanlık fıçıya çevirdi. Oradaki mürekkebimsi yüzeyde kımıldanan bir şey vardı ve bir an sonra sarnıcın sığlığı açığa çıktı. Sıvı diz boyundan daha derin değildi ve küçük, insan görünümlü şekil şimdi ayağa kalkıyordu. Işığın altında parlayan karanlık sular şeklin çıplak ve gri gövdesinden akıp gidiyordu. Tüysüz ve cinsiyetsiz gövdesiyle Nestor'a devasa bir böceğin iskeletini hatırlattı. Tam bir insan şeklinde olmasına rağmen Nestor'a bir an bile insan gibi gelmemişti.

"Bu da nedir?" diye sordu Nestor. Bir adım geri gitmiş ve kılıcını kavramıştı.

"Ona bir larva diyebilirsin." Rehberinin sesi neredeyse kısık çıkmıştı. "Bu, hayalet, maske ya da tamamlanmamış böcek formu anlamına gelen eski bir sözcüktür. Buradaki şeydeyse hiçbiri tam karşılığı değil. Ama düşünüyorum da, bir yerde hepsinin yaklaştığı yanları var."

"Larva," diye tekrarladı Nestor. Sözcüğün en azından kulağa uygun geldiğine karar verdi. Larvayı dikkatle inceledi. Sarnıcın içinde tam olarak ayağa kalkınca, kıpırdamadan ayakta durmuş ve kollarını iki yana sarkıtmıştı. Nestor, biraz dahi yaklaşınca gri taşların altodaki kara gözlerin kendi üstüne sabitlendiğini sandı ama gözlerinin çevresinde bundan emin ola mamasına neden olacak kadar karanlık bir gölge vardı. Ağız ve kulaklar küçük, buruşuk deliklerden oluşuyordu, burnuysa, belli belirsizdi ve delikleri yoktu. Açıkçası bu şey nefes almaya gerek duymuyor gibi görünüyordu. Nestor, bir mumyaya benzediğini düşündü. "Ölü mü?" diye sordu.

"Hiçbir zaman canlı olmadı. Ama büyük bataklığın her yanında, dünyanın yaşam enerjisi bunun gibi başkalarının yapması için saptırılıyor. Dışarıda, bataklığın dibinde binlerce benim anlamadığım büyülerle şekillendirilip büyütüldü. Korkarım ki, bunların bir şekilde kılıçlar ve tanrıların oyunuyla ilgisi var. Ve bunların kötülük anlamına geldiğini biliyorum."

Yine tanrıların oyunu. Nestor ne diyeceğini bilemedi ve sessizliğini korudu. Önündeki yaratığa bir kez bakması bile, iyi amaçlar için yaratılmadığını anlamasına yetiyordu. Aslında mumyaya benzemiyordu, daha çok sadece cadıların lanetleri yapmaya yarayan insan kuklalarına benziyordu. Ama Nestor'un sınırlı deneyimlerine göre böyle kuklaların küçük bebeklerden daha büyük olmaması gerekirdi, bunlar en az onun

boyundaydılar. Daha yakından bakınca yapıldığı şeklin kabasabalığını gördü. Yürümeyi denerse kesinlikle toplayacaktı. Cansız eklemlerin ne kadar kötü birleştiğini görebiliyordu. Eklemler üstündeki deri, pul hatta meyva kabuğu bile olmayan düz tabakanın altında çok sakarca yığılmışlardı.

Devin eli yaratığı hazneden çıkarmak için uzandı. Nestor'un tam önünde, tapınağın ahşap zemini üstüne dikti. Onu tutan el ayrılırken, figür küçük bir kıpırdamayla dengesini sağladı. Sonra yeniden tamamen hareketsiz kaldı. Şimdi Nestor, gri kaşların altındaki gözlerin ölü kütük renginde, gri ama hiçbir kütüğün olamayacağı kadar cansız olduğunu görebiliyordu. Gözler artık belirgin bir biçimde Nestor'a dikilmişlerdi ve bu da kendini rahatsız hissetmesine yol açıyordu.

Ancak şimdi Nestor, figürün kollarının bitiminde ellerinin olmadığını, onun yerine dirseğinden başlayarak birtakım silahlara dönüştüğünü panik içinde fark etti; sağ elinde işkence aletine benzeyen iğrenç bir bıçak, sol elinde ise kaba, dikenli bir kanca vardı. Gerçek anlamda bilekleri yoktu ve silahları da kitin görünüşlü kollarıyla birleşmişti. Saçsız kafasının kıvrımlarıysa bir miğfer gibi şekillendirilmişti.

Nestor bir adım daha geriledi. Elinde kılıcı olmasaydı bu şeyden iyice uzaklaşabilirdi. Sesi kendinde olmayan bir cesaretle çıktı: "Vazgeçiyorum, adını söylemek istemeyen dev. Bu şey de ne? Bir 'larva' dedin ama bu hiçbir şeyi açıklamıyor. Ulu Solucan Yilgam adına yemin ederim ki daha önce hiç buna benzeyen bir şey görmedim."

"Daha önce bahsettiğim eski kehanette geçen Gri Güruh'un bir parçası. Eğer o kehaneti bilmiyorsan, inan bana, açıklaması çok zor."

"Ama bunun gibi binlercesinin bataklıkta yetiştirildiğini söyledin. Kimin tarafından? Ve ne zamana kadar?"

Dev, iki ayaklı şeyi bir oyuncak gibi alıp, tekrar sarnıca koydu. Nestor'a bataklık sıvısı gibi gelen şeyin içine iyice batırdı. Larva batarken hiç hava kabarcığı çıkmadı. Parıldayan kürkünün içindeki dev, feneri söndürüp raftaki yerine koydu. Sarnıcın yüzeyini yeniden karanlık bir ayna kadar pürüzsüz olana dek izledi. Sonra Nestor'a bir kez daha, "Gel benimle," dedi.

Nestor iri rehberinin peşinden tapınağın dışına çıktı. Bu kez adanın diğer ucuna doğru birkaç yüz adım gittiler ve bataklığın kıyısına geldiler. Yarım ay yükseliyordu. Işığının altında Nestor, devin durgun suya beline kadar

girdiğini ve bacaklarının yardımıyla dipte bir şey arayışını izledi. Gereksiz yere Nestor'a karada kalmasını işaret etti.

Tam bir dakika boyunca aramayı sürdürdü. Sonra aniden eğildi ve bir yerde-yürüyeni kavrayabilecek büyüklükteki kollarından birini sonuna dek suya soktu. Büyük bir şapırtıyla, bir larva daha çıkardı. Bu da tapınaktakine çok benziyordu ama iki kolu, enine düz gri bir sap gibi uzayıp sol eli diye kabul ettiğimiz şeyin sonunda mızrak ucuna dönüşmüş ve bir mızrak şeklinde birleşmişti.

Larva çamurdan çekilip alınınca garip, ince bir çığlık attı ve minik ağzından parıldayan bir su püskürttü. Sonra kürklü kocaman elin içinde kırık bir kukla kadar hareketsiz kaldı.

Dev, larvayı, varlığını iyice belirtmek istercesine Nestor'a doğru tutup salladı. Larva bu sallanmaya hiçbir tepki vermedi. "Bu şey nefes alamaz," dedi dev. "Yiyemez ya da içemez, çok az konuşup şarkı söyler. Senin de duyduğun gibi sadece uluyabilir ya da tıslayabilir. Yalnızca insanların korkularını arttıracak sesler çıkarabilir."

Nestor hâlâ elinde olan kılıçla çaresizliğini gösteren bir hareket yaptı. "Anlamıyorum."

"Henüz ben de anlamıyorum. Bir süre tanrıların kendilerinin ya da aralarından bazılarının bu şeylerin var olması için nedenleri olduğundan korktum. Tıpkı, bazı tanrıların kendilerine göre nedenler yüzünden sana ejder öldüren güçlere sahip bir kılıç vermeye karar vermesi gibi. Ama şimdilik bu iki hediye arasında bir bağlantı kuramıyorum. O nedenle bu larvaları uyandıranın bir tanrı mı yoksa çok güçlü bir büyücü mü olduğunu bilmiyorum. Bunu her kim yapıyorsa, durdurmanın bir yolunu bulmalıyım. Bataklığın etrafındaki toprakların yaşamı enerjisi iyi olmayan bir amaç için bitecek. Daha şimdiden, yakın tarlalarda ekinler yok olmaya ve insanlar açlıktan hastalanmaya başladı.

Larvaya bakan Nestor, düşünmeye çalıştı. "Sanırım sana bir şey söyleyebilirim. Tanrıların bunların yapımına karıştığından şüpheliyim. Çünkü arkalarında yatan amaç ne olursa olsun, tanrıların yaptığı bu kılıçlar kendi içlerinde çok güzeller." Nestor, sağ elindeki silahı havaya kaldırdı.

Kılıca bakan dev, bir alıntıya benzeyen birtakım sözler mırıldandı:

"Öfke Kılıcı uzun yollar kat eder
Yumuşağın etrafında sert duvarlar örer..."

Nestor daha fazlasını duymayı bekledi ama gerisi gelmedi. Sonra kılıcını indirip birden sordu: "Neden bir tanrı olduğunu inkar ediyorsun?"

Kürklü devasa avuç sıkıldı. Larvanın gri kabuğu buna bir an dayandıysa da çirkin bir sesle kırıldı. Parçalanan gövdeden çok miktarda biçimsiz gri pislikler fışkırdı. Nestor'un ayışığının altında görebildiği kadarıyla larvanın gövdesinden dökülenler, her şeyden çok gübreyi hatırlattı ona. Gri kol ve bacaklar titredi. Mızrak bir kez daha vahşice sallandı sonra hareketsiz kaldı.

Dev, leşi kendinden uzağa fırlatıp ellerini bataklığın karanlık sularında yıkadı. "İnsanlık için uygun bir tanrı olamayacak kadar küçük ve zayıfım," dedi.

Nestor neredeyse sinirlenmişti. "Sen Hermes'ten daha irisin ve ben Hermes’i gördüğümde tanrılığından hiç şüphe etmedim. Senin hakkında da etmiyorum. Bu beni denemek için sorduğun bir bilmece mi? Öyleyse şu anda bilmecelerle uğraşamayacak kadar yorgunum." Ve yardıma ihtiyacı vardı. Aslında devin ilk dokunuşuyla hissettiği güç şimdi yerini hızla yeniden yorgunluğa bırakıyordu.

Diğeri ona bir an sessizce baktı ve sessizlik içinde bataklıktan çıktı. Çamur, ucunda pırıl pırıl parlayan kürküne yapışmıyordu. Adanın ortasına, tapınağın olduğu yere doğru yürümeye koyuldu.

Onu izleyen Nestor, yetişebilmek için koşuşturuyordu. Devin ardından bağırdı: "Kesinlikle bir iblis değilsin, değil mi?"

Diğeri hızını kesmeden ve geriye dönmeden cevap verdi. "Kesinlikle değilim."

Nestor bunu yapabildiğine şaşırarak koştu. İnanılmaz bir çaba harcayarak devin önüne geçti ve onunla yüz yüze geldi. Yolu kapanan dev durdu. Nestor, savaşıyormuş ya da uzun bir koşudan geliyormuş gibi nefes nefeseydi. Kılıcına yaslanarak konuştu: "Hermes'le yüz yüze gelene dek tanrılara inanmıyordum. Ama onu gördüm ve inanıyorum. Şimdiyse seni görüyorum ve - istersen bunun için beni öldürebilirsin - "

Kendini yeniden şaşırtarak önce bir dizinin sonra diğerinin üzerine çöktü. Öyle hissediyordu ki kalbi ya da içindeki hayati bir şeyler, anlamadığı, anlayamadığı duygular yüzünden patlayacak gibiydi.

Dev kükredi: "Seni katletmeyeceğim. Hiçbir insanı bilerek öldürmeyeceğim."

"-ama sen tanrı olduğunu kabul etsen de etmesen de seni tanıyorum. Seni yüzlerce öyküden ve duadan biliyorum. Sen Yaratıktanrı'sın, İyileştirici

Tanrı, Draffut."

ONUNCU BÖLÜM

İyi Yürekli Sör Andrew'un kalesinin yüksek gri duvarları batan güneşle birlikte daha da uzayıp karanlığa gömülüyordu. Mark, arabanın oturağının ortasındaki yerinden, yavaş yavaş yaklaşmakta olan kaleyi izliyordu. Sağında, ilk kez yorgunluktan uykuya kalmış olan Barbara, solundaysa elinde dizginleri tutan Ben vardı.

Ormandan çıkıp kalenin görüntüsü önlerine serildiğinde Barbara kımıldanıp kısa bir süredir devam eden sessizliği bozdu. "Sanırım olabileceğimiz kadar hazırız. Haydi doğruca içeri girelim."

Kimse bir şey söylemedi. Ejder arabanın kalabalık arka tarafındaki kafesinde cıvıldadı. Ben, yakında varacakları için mutsuz görünüyordu, tartışmadan dizginleri şaklatıp topallayan yorgun yük hayvanlarım kendisinin de hissetmediği bir coşkuya sokmaya çalıştı. Ben, günün erken saatlerinde, çoktan geç kalmış olmalarına rağmen hızlarını azaltıp bir gün geç giderek, Nestor'a yetişebilmesi için bir şans daha tanımayı teklif etmiş ama bu fikri pek savunamamıştı. Mark, artık Barbara ve Ben'in Nestor'un onlara yetişeceğine gerçekten inanmadıklarını düşünüyordu.

Mark, kendi açısından Nestor'un elinde Köykurtaran'la bir şekilde kendilerine ulaşacağına inanmak durumundaydı. Aksi takdirde Mark'ın kılıcı tamamen kaybolmuş demekti.

Nestor'suz yolculuk yaptıkları son birkaç günde sorumluluğun artık Barbara'da olduğu kabul edilmişti. Kız, Ben'den biraz daha büyüktü - Mark

on yedisinde olduğunu tahmin etti - ve büyük bir ihtimalle Ben’in yarı ağırlığında bile değildi. Ama idareyi kimin ele alacağım belirlenirken bu tür ayrıntılar önemini kaybediyordu. Karar verilmesi gerektiğinde Barbara öne çıkıp kararları almış, küçük grubu ve müesseseyi bir arada tutmuştu.

Kız, arabalarının devrildiği yerden ayrılmadan, yeni ölmüş olan yerde-yürüyenin kulaklarını kestirip, avcılıklarının bir kanıtı olarak arabaya çiviletmişti. Ardından Ben ve Mark'ın arabanın gevşeyen parçalarını ellerinden geldiğince sıkılaştırmalarını, kumaş kaplamasını yıkayıp tamir etmesine yardım etmelerini sağlamıştı. Çamurdaki büyük çatışmadan sonra giysileri de yıkanıp onarılmıştı. Mark üstündekilerin şimdi onlara katıldığı zamandan daha iyi göründüğünü düşünüyordu.

Çatışmadan sonraki birkaç saat gidebildikleri kadar hızlı yol almışlardı. Nehir kıyısında gözden ırak bir noktaya ulaştıklarında Barbara bütün bir gün ve geceyi burada geçirmelerini emretmişti. Hayvanlara yiyip içmeleri ve dinlenmeleri, onlara da yaralarının bakımı için bir fırsat çıkmıştı. Mark'ın yüzüne iyi geleceği umuduyla büyülü birtakım ilaçlar sürülmüştü. Bunlar biraz işe yaramış gibiydi. O gece Ben ilk kez kendini göstermek için çaba harcamış ve arabada uyumak istediğine karar vermişti. Ama komutanın kimde olduğu çabuk kabul edilmişti. Ben gene geceyi toprağın üstünde horlayarak geçirmişti.

Araba oturağının altodaki gizli bir bölmede, hareket ederken sesleri duyulmasın diye bezlerle sıkıca bağlanmış bir miktar para vardı. Ben ve Barbara’nın bu gizli depodan haberleri vardı. O dinlenme gününde parayı ortaya çıkarıp Mark'la beraber saymışlardı. Ortaya çıkan bir hazine değildi, hatta Mark'ın çoğu zaman babasının elinde gördüğünden bile daha azdı.

Nestor'un ejder avlamadaki ustalığının karşılığı ona para olarak dönmemişti - ya da kazandığı paraları çar çur etmiş olabilirdi. Belki de onları ya da onlarla yaptığı yatırımlarını başka bir yerlerde saklıyordu. Ben'le Barbara’ya da önceden kararlaştırılmış küçük ücretler ödüyordu. İkiside daha sonra onunla para hakkında başka bir şey konuşmadıklarını söylediler.

Paralar sayılır sayılmaz Barbara keseyi yeniden sarıp sakladıkları yere koyup kapağı dikkatle kapattı. "Bunu sadece gerektiğinde kullanacağız," dedi. "Nestor geri gelirse, anlayacaktır."

Ben çok ciddi görünerek başıyla onayladı. Her şeyden önce ortak tehlikelere karşı birbirlerine güvenmek zorunda oldukları bir durumdaydılar

ya da Mark’a öyle göründü. Ne yapacağını adam akıllı düşünmeye fırsat bulamadan kendini Ben ve Barbara’ya kâhyayı öldürmesi ve gerçek adı dahil olmak üzere başından geçenleri eksiksiz olarak anlatırken buldu.

"Dük'ün askerleri aslında benim peşimdeydiler," diye ekledi. "Ve kılıcımın. Belki de ele geçirmişlerdir; ama hâlâ Nestor’da olduğunu ve bizimle bir yerlerde yeniden bir araya geleceğini umuyorum. Her neyse, şu anda sınırı geçmiş olsak bile Dük'ün adamları peşimizi bırakmayacaktır. Eğer sizinle yolculuk etmeye devam edeceksem bunları bilmeye hakkınız var. Başka nereye gidebilirim bilmiyorum."

İkisi de birbirlerine baktılar, hiçbiri Mark'ın açıklamalarına şaşırmış gözükmüyordu. Mark, Ben’in bir şekilde rahatlamış göründüğünü düşündü.

Barbara konuştu: "Biz aramızda, senin hakkında konuşuyorduk - Mark - ve ortada böyle bir şeylerin döndüğünü tahmin ettik. Zaten bizden ayrılmanın da bize bir yararı olmaz. Panayıra vardığımızda gösteri için yardım edecek birisine ihtiyacımız var. Ve bir av anlaşması ayarlamayı başarabilirsek her türden yardıma ihtiyacımız olacak."

Ben boğazını temizledi. "Şunu biliyordum ki, bir nedenden ötürü Dük, Nestor'u da yakalamak istiyordu. Niye olduğunu tam bilmiyordum ama Nestor bu yüzden endişeliydi. Dük'ün topraklarından geçiyor olmak onun sinirlerini germişti ama kuzeyden gelip de Sör Andrew'un panayırına ulaşmanın tek yolu buydu."

Artık Sör Andrew’a ulaşmışlardı ya da çok yakındılar. Biraz ileride, alacakaranlıkta, kalenin hakim olduğu önemli kavşak görülüyordu. Şu anda boş olan kavşağın ilerisinde, kaleye ve alacakaranlığın içinde büyüyle yerden yükselen bir şey gibi panayırın kurulduğu geniş çayıra doğru dönerek uzanan bir yan yol vardı. Panayır akşamın karanlığım yenmek için yakılan meşalelerle canlanıyordu. Uzaktan gelen kalabalığın sesi ve birbirleriyle yarışma halinde çalıp söyleyen müzisyenlerin ezgileriyle heyecanlandılar.

Araba, kavşağa doğru devam ederken Mark, oturduğu yerden kalkıp arka taraftaki tentenin altına girdi. Dük'ün adamlarının onu burada da arayıp aramadıkları anlaşılana dek ortalıkta gözükmemesine karar vermişlerdi. Mark, Ben’in anayola çıktığını tekerleklerin sesindeki değişimden hissetti. Sonra tentedeki küçük bir delikten bakarak, insanların onları karşılamak için daha kavşaktan dönen yan yolun birkaç yüz metre uzağındaki panayırdan arabaya doğru geldiklerini görebildi.

En önde gelenlerden biri, Sör Andrew'un turuncu siyah üniformasıyla panayırın güvenliğinden sorumlu subaydı. Sessizce işaret ederek arabanın kendisini onlar için ayrılmış bölüme kadar izlemesini sağladı. Arabanın içinde gözlerden uzak kalan Mark, her iki yandaki renkli görüntüleri izliyordu. Arabanın etrafı seslerle çevriliydi - müzik, hayvan ve alkış sesleri. Barbara alacakaranlığın panayırın o gün için sona ermesi anlamına geleceğini düşünmüştü ama yanıldığı ortadaydı.

Subay arabayı onlara ayrılan bölüme getirdiğinde eyerinin üzerinde doğrulup içeriye bir göz attı. Mark yapmakta olduğu şeye devam etti, kafesteki ejderi besliyordu - buradaki görevliler onu bulmak için arabayı arayacaklarsa saklanmaya çalışması işe yaramazdı. Ama subay Mark’a bir an için boş gözlerle baktıktan sonra başını diğer yana çevirdi.

Mark, subayın soru soran sesini duydu: "Nestor nerede?"

Ben planladıkları cevabı verdi: "Buralarda bir yerde değilse bile birkaç gün içinde gelecektir. Birkaç yeni hayvanla uğraşıyordu. Yani bir düzineyle demek istemiştim."

"Her neyse, Sör Andrew onu görmek istiyor, geldiğinde bunu ona söyleyin. Tartışılması gereken bir av sözleşmesi var."

Barbara: "Evet efendim, söylediklerinizi onu görür görmez ileteceğiz. Pek uzun sürmeyecektir."

Subay, birilerine temizlenmesi gereken çöpler hakkında bağırarak uzaklaştı. Arabaları yerine yerleşen üçlü hemen işe koyulup ejderi sergilemeyi düşündükleri çadırı kurmaya başladılar. Onlara ayrılan yer bir kenarı on metre olan kare şeklinde bir çimenlikti ve ön taraftaki çadıra yer açmak için arabayı arka tarafa yanaştırmaları gerekiyordu. Yan taraflarındaki komşu çadırın önünde bir göbek dansçısı birkaç dakikada bir, kalabalıkları kendine çeken bir gösteri sunuyordu - Ben’in devamlı olarak dikkati dağılıyordu, bir keresinde bir yük hayvanını kurbağayla beslemeye bile kalkıştı. Uzak taraftaki alandaysa büyülü bir ateş yiyenin reklam panoları vardı. Karenin kalan iki kenarıysa trafiği engellemesin ve müşteriler isterlerse yanaşabilsinler diye açık burakılmıştı. Bu kenarlarda ejderleri görmek isteyen birkaç kişi toplanmaya başlamıştı bile. Aslında, karanlık bastıktan sonra, kimse görmeden hazırlanmayı ummuşlardı ama artık bu imkânsızdı. Mark’ın gizli kalması da öyle, o da denemedi bile.

Ejderin sergileneceği çadır, Mark'ın daha önce hiç görmediği çok hafif ve dayanıklı bir kumaştan dokunmuştu. Üstünde ejder resimleri ve gizemli

semboller vardı. Ben, Mark’a kumaşın beş bin kilometre öteden, dünyanın diğer ucundaki Karmirblur'dan geldiğini söyledi.

Çadır kurulur kurulmaz üstündeki örtüyü kaldırmadan ejderin bulunduğu kafesi önüne bir meşale yerleştirilen çadırın içine taşıdılar; en küçük bir bakış bile para ödenmesini gerektirecekti. Üç mal sahibi, aralarından birini mümkün olduğunca arabanın yanında ya da içinde bulundurmayı da planlıyorlardı. Değerli olan her şeylerini arabadan almışlardı, bazılarını çantalarında taşıyorlardı, diğerleriyse çadırın içine, ejderin kafesinin tam altına gömülecekti. Ama Nestor'un kılıcı arabanın içinde, üstü çöplerle kaplanmış gizli bir bölmede duruyordu. Barbara, Nestor yeniden onlara katılmasa bile kılıcı kullanmakla ilgili umutlar besliyordu. Son birkaç gün boyunca Ben bu konuyu birçok kez onunla tartışmıştı.

Bir süre sessiz kalıyor, sonra o kaybolmuş küçük çocuk bakışlarıyla dönüyordu. "Barb, Nestor olmadan nasıl ejder avlayacağımızı bilemiyorum. Onunlayken bile yeterince zordu."

Barbara’nın değişken ifadeli yüzü, bu itiraza önem verdiğini gösterecek kadar düşünceliydi; bu soruyu birkaç saat önce cevaplamış olsa bile. "Avlanmayı en iyi sen bilirsin, Ben. Belki bize yardıma olacak birilerini bulabiliriz?"

"Güvenli olmaz. Bunu yaparsak kılıçtaki büyüyü fark edeceklerdir. O zaman da onu almaya çalışırlar." Bunu fark etmek Ben için uzun sürmüştü. Ama Mark, Ben’in göründüğü gibi yavaş çalışan bir kafası olmadığını düşünüyordu. Sadece, çoğu zaman aklının büyük kısmı uzaklarda bir yerlerde gibiydi, belki de şairleri ve şiirlerini düşünüyordu.

Sonunda, birkaç tartışmanın ardından Barbara, en azından bir süre için av işinden vazgeçmişti. "Peki o zaman, yapamazsak yapamayız. Eğer Nestor panayırda görünmezse tek yapabileceğimiz herkesten çok şaşırmış gibi davranmak ve yüksek sesle ona ne olmuş olabileceğini sormaktır. O zaman panayır bittikten sonra bir süre daha buralarda oyalanır ve Nestor hâlâ gelmezse eşyalarımızı toplayıp güneye, başka bir panayır bulmaya gideriz. Oraları en azından kışın daha sıcak olur. Zaten Sör Andrew'un Nestor olmadan bizle avcı olarak anlaşacağını sanmıyorum."

"Bence de," Ben rahatlayarak bu görüşe katıldı. Sonra aklına birden gelmiş gibi ekledi: "Ve eğer Sör Andrew bana ozan olarak iş verirse güneye bensiz gidersiniz."

Barbara bu görüşe bir yorum yapmadan ve itirazsız katılınca Ben, hayalkırıklığına uğramış göründü.

Mark'ın da yapacak bir yorumu yoktu. Eğer Nestor ortaya çıkmazsa kılıcı kullanmanın bir yolunu bulamayan Barbara'nın onu satışa çıkaracağından şüphelendi. Zamanı geldiğinde Mark, bu konuda ne yapması gerektiğine kendisi karar verecekti. Bu kılıç onun değildi. Ama onun kendi kılıcıyla arasındaki tek bağlantı olduğunu hissediyordu. Nestor dönecekse, diğer planları ne olursa olsun, kendi kılıcını geri almak için dönecekti.

Tabii ki ortaya çıktığında Mark'ın kılıcı yanında olmayabilirdi. Yanında olsa bile geri vermek istemeyebilirdi.

Mark, içinde bulunduğu durumu değerlendirdiğinde kılıcını geri alma şansının çok zayıf olduğunu gördü.

Ejder avcıları vardığından üç saat sonra, ortalık daha tam sessizleşmemiş olmasına rağmen, karnavalın coşkusu o gece için sönmeye başlamıştı. Barbara ejderi sergilemeye devam ediyordu ama işler Ben'in tüylü şapkasını alıp arkadaşlarına, ozanlığı denemek için dışarı çıkacağını söyleyecek kadar azalmıştı.

Şu an için gösteri çadırında Mark'ın yardımına ihtiyaç yoktu, o da bir şeyler yemek için arabaya gitmiş, bu sırada da saklanmış olan kılıcın üzerine oturarak ona bekçilik ediyordu.

İçindeki her şey dışarı çıkarıldığı için arabanın içi iki kat daha geniş görünüyordu. Oturduğu yerden Mark, arabaya dik açılarla kurulmuş olan çadır girişini görebiliyordu. Barbara, ejderi görmek için para veren küçük bir grubu henüz gezdirip dışarı çıkarmış ve şimdi sıradaki gruptan hevesli birileriyle sohbet ediyordu. Bu potansiyel müşteri sağlam yapılı küçük bir adamdı ve önemli biri olduğu anlaşılıyordu. Çünkü giysileri Mark'ın Dük'ün kuzeni olan kâhyanın ölümünden beri gördüğü en iyi giysilerdi.

Mark bir parça haşlanmış tavuk çiğniyor - Ben, bunu girdiği bir bahisten kazanmıştı - ve kaybolan kılıcı hakkında hayaller kuruyordu ki arkasında, tam arabanın içinde bir ses duydu. Dönüp baktığında, ayakları dışarıda, başı ve omuzlan içeriye uzanmış olan tanımadığı bir adamla göz göze geldi. Adamın giysisinin kolunda panayırdaki bir yardımcı subaya aitmiş gibi duran turuncu siyah işaret vardı ve gözlerindeki ifade Mark'ın elindeki budu yere düşürüp bir an tereddüt etmeden arabadan fırlamasına sebep

oldu. Ancak yerinden ayrıldıktan sonradır ki Mark, adamın sağ elinde geniş bir bıçak tutmakta olduğunun farkına varabildi.

Mark, arabanın hemen dışındaki çimlerin üzerine ellerinin ve dizlerinin üzerine atladı. Bir takla atıp hemen ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Çadırın kapısına ulaştığında imdat istemek için derin bir nefes aldı. Çadırın içindeyse küçük ejder durmaksızın çığlık atıyordu zaten ve bu belki bir tür uyarı oldu; Mark bağırmadı. İçeri baktığında tek meşalenin titrek ışığı altında Barbara'nın nasıl ikinci bir subay elbiseli adam tarafından etkisiz hale getirildiğini, ejderin kafesinin nasıl bir kenara yuvarlandığını ve bir saniye önce masum bir şekilde Barbara'yla konuşan iyi giyimli yabancının şimdi hançeriyle kafesin biraz önce durduğu yerin altını delice kazdığım ve değerli zırh parçalarıyla arbalet oklarını ortaya çıkardığını görüyordu.

Mark sesini çıkarmadı. Ama çadırın içindeki adamların ikisi de onu görünce bir çığlık attılar ve ona doğru hamle yaptılar. Onlara göre çok hızlıydı ve hemen fırlayıp yan taraftaki ateş yiyenin çadırının gevşek duvarının altından geçti.

Bu çadırın içi bir çizmenin burnu kadar karanlıktı; şu anda hiç alev çıkarılmıyordu. Ama karanlığın içinde ani bir kıpırdama ve yatak giysilerinin içinde homurdanan sesler duyuluyordu. Mark karanlıkta yolunu bulmaya çalışarak ileri atıldı, bir ara bir şeye takılıp boylu boyunca yere serildi. Karşı duvara ulaştığında girdiği gibi altından geçip gitti. Dışarıda onu yakalamak için bekleyen kimse yoktu. Şimdilik peşindekileri atlatmıştı. Ama sadece şimdilik; telaşlı bağırışlarını duyabiliyordu.

Yandaki çadırın altından içeri girmeye çalıştı ama yolunun kapalı olduğunu gördü, o da etrafından dolaştı. İlerde gördüğü derin bir hendek saklanması için uygun bir ortam oluşturuyordu, dizine kadar gelen suyun içine girdi. İçeri girdikten sonra bir dönüşe kadar hendeğin içinden ilerledi. Sonra durup arkasından gelen olup olmadığını anlamak için etrafı dinledi. Hiçbir şey duymadı ama yönünü bulamadığını fark etti. Bu panayır, Mark'ın şimdiye kadar gördükleri arasında en büyüğüydü. Burada kalenin birkaç penceresinde ışık görünen duvarları seçilebiliyordu. Ama Mark yön duygusunu tamamen kaybetmişti ve sanki kalenin orada olmaması gerekiyordu.

İnsanlar, uzaklardaki bir şeye bağırıyorlardı. Ama bu bağırışların kendisiyle bir ilgisi olup olmadığım bilemiyordu. Şimdi ne yapacaktı? Eğer Sör Andrew'un gerçeklerden haberi olması sağlanabilseydi diye düşündü...

Mark hendeğin içinde birkaç adım daha attı ve başka bir çadır kümesinin arkasındaki daha derin karanlığa doğru tırmandı. Neşeli bir müziğin ve ışıkların olduğu yere gidiyordu. Aslında bu, Ben'in yüz yıl uğraşsa yapamayacağı kadar iyi bir müzikti. Eğer, en azından Ben'i bulabilir ve onu uyarabilirse ...

Ben'in yerini tespit etmek amacıyla, kendini olabildiğince gölgelerin içinde kalmaya çalışarak panayırı araştırmaya koyuldu. Bir köşede palyaçolar ve hokkabazlar alkışlar ve kahkahalar arasında küçük bir kalabalıkla çevrelenmişti. Mark, Ben'in bu grubun arasında olup olmadığını görmeye çalıştı ama emin olamadı. Yeniden açıklığa doğru ilerledi, ta ki turuncu siyah bir üniforma onu terk edilmiş görünen bir kulübenin yarı açık kapısına, yeniden saklanmak zorunda bırakıncaya kadar. Bir kez daha yoğun karanlığın içinde uyuyan birini uyandırdı; uyanan adamın yarı sarhoş sesi birtakım ipe sapa gelmez tehditler savurdu.

Mark yeniden kulübeden dışarı fırlayıp yarı karanlık bir sokaktan hızla yürüyerek insanlardan uzaklaştı. Kalenin kaldırılabilir köprüsünün etrafında yanan meşalelerin, artık çok uzakta olmayan parlak ışıkları gözünü alıyordu. Birçok turuncu siyah üniforma, bir konferans varmış gibi bir araya toplanmıştı. Onlardan kaçınmak isteyen Mark yeniden yüksek sesli müziğin geldiği yöne doğru yöneldi. Bu sefer davullar ve şarkı söyleyen sesler de vardı. Bu kalabalık onu bir süre saklamak için uygundu. Ve orada, birkaç metre ötede tüylü şapkası geriye kaymış, flütünü kolunun altına sıkıştırmış olan Ben duruyordu. Göbek dansçısının çadırın dışındaki gösterisini izleyen bir kalabalığın arasındaydı. Mark, bir daire çizdiğini ve tekrar kaçmaya başladığı yere döndüğünü fark etti.

Ben'i uyarmak amacıyla ilerlemeye başladı. Ve aynı anda o tıknaz züppe yeniden göründü; ilerideki ejder çadırının yanından geliyordu. Mark'ı görüp hemen bir uyarı çığlığı attı. Mark dönüp hızla kaçmaya başladı. Ben'in kendisini fark edip etmediğini bile bilmiyordu.

Şimdi subayın birkaç adamı daha Mark'ın önünü kesmeye hazırlanıyordu. Bir topuğu üzerinde dönüp Kahkaha Labirenti tabelasının altından bir palyaçonun şaşkın bakışları arasında geçerek karanlıklara daldı. Kabaca inşa edilmiş bir şeytan figürü karanlığın içinden sendeleyerek karşısına çıktı ve hemen arkasından nereden geldiği belirsiz delice bir kahkaha duyuldu. Çadırın içi, aniden yanıp sönen lambalar, aynalar ve garip görünümlü

şekillerle döşenmişti. Mark'ın arkasında aniden açılan bir kapıdan içi doldurulmuş gerçek bir ejder kafası ortaya çıktı.

Mark yüzündeki yanığın zonkladığını hissedebiliyordu. Farkında olmadan yaslanınca başka bir kapı beklenmedik bir şekilde açılmıştı, o da karanlık kapıdan içeri girdi. Bir aynada peşindeki adamın çarpık bir görüntüsünü gördü, belki de iki ayna ötedeydi. Adam bağırmaya başlamak üzereydi.

Turuncu siyahlı bir kol başka bir yerlerden Mark'a doğru uzandı ama diğer kapı kapanınca geride kaldı. İlerledikçe duvarlar bağırıyor, çılgın kahkahalar atıyordu ...

Mark'ın önünde yeni bir şekil belirdi, bir saray hokkabazının görünümünde uzun boylu, güçlü bir palyaço. Palyaço bir elinde Mark'a doğru uzattığı bir şey tutarken aynı anda görünmeyen başka bir el hokkabazın boyalı yüzünü itti. Yüz oynadı. Yerinden kayan bir maskeye dönüştü ve ortaya ...

Maske, tek kollu palyaçonun yüzünden düştü. Ortaya çıkan geniş ve gülümseyen bir yüzdü. Mark'ın daha önce hiç görmediği bir şekilde hafif bir sakalı vardı ama kimin yüzü olduğu konusunda bir an bile tereddüt etmedi.

"Baba!"

Jord gülümseyerek başıyla onayladı. Mark'a doğru uzattığı şey tanıdıktı. Bu bir kılıcın kabzasıydı. Ama bu kez silah kaliteli deri bir kının içindeydi ve deriden bir kemere bağlıydı. Mark'ın iki eli sunulan kabzayı kavrayıp silahı kırımdan çekince babasının yüzü karanlıklarda uzaklaşıp gitti.

"Baba?"

Şimdi birilerinin elleri Mark'ın belinin çevresinde dolanarak bir kılıç kemeri bağlıyordu. "Mark, bunu Sör Andrew'a götür. Yapabilirsen." Belirsiz bir kaynaktan gelen fısıltı halindeki bu ses Mark'a babasının sesini hatırlattı.

"Baba..."

Mark, çekili kılıç hâlâ ellerinde, aynalarda birbirini kovalayan solgun görüntüleri takip etmek için döndü. Gördüğü, iki kolu da olan, tamamen yabancı bir panayır palyaçosunun uzaklaşması oldu. Mark bu şekli aynaların ötesindeki meşalelerin çılgın kısık ışıkların altında parıldayan aynalar ve kumaşların arasında izlemeye çalıştı. Bu kez elinde tuttuğu kılıçtan akan güçleri hissedebiliyordu. Ama gücün havası beklediğinden

farklıydı. Başka bir kılıç mı? Mark'ın ellerini içten gelen gizli bir titremeyle sarsıyordu.

Korkunç bir şiddetle bir şey yanındaki ince duvarları yıkıp parçaladı. Bu bir baltaydı, hayır, aşırı gücüne rağmen sadece sıradan bir kılıçtı. Büyü yok olmuş gibiydi, kılıçlar çekildiğinde hep olduğu gibi. Yakındaki bir ayna kendisiyle birlikte uzaklaşan palyaçonun son görüntülerini de parçalayarak duvardan düştü.

Şimdi katı gerçekler karşısına bodur adamın şekliyle çıkıyordu. Onu yakalamak için harcadığı çabayla kendinden geçmişti. Yüzü, Mark'a yaklaştıkça, zaferinin ifadesiyle aydınlanıyordu. Mark'a doğru bir meşale tuttu - ve sonra bıçaklanmış gibi kalakaldı. Şaşkınlıkla Mark'a bakarak beceriksizce dizinin üstüne eğildi. Arkasından gelen turuncu siyah pazubantlılar da aynı şekilde aptallaşmalardı.

Mark şimdi, nasıl anladığını pek bilemese de, bu insanların pazubantlarının belirttiği adamlar olmadıklarını görebiliyordu.

Liderleri Mark'a döndü: "Ekselansları. . . Özür dilerim . . . Sizin burada olacağınızı... Ne tarafa gitti o?"

Mark kılıcı elinde tutarak ve alışık olmadığı kemerinin ağırlığını belinde hissederek ayakta kıpırdamadan duruyordu. Şimdi ne olacak diye aptalca beklemekten başka bir şey yapamayacağım hissediyordu. Cevap verdi: "O mu?"

"O çocuk, Ekselansları. Eminim, peşinde olduğumuz oydu. Tam burada duruyordu."

"Şimdilik bırakın gitsin." Büyünün çılgın mantığı Mark'ı etkisine almıştı, bir rüyanın içindeymiş gibi kendinden bahsettiğini biliyordu.

"Ben . . . Evet efendim." Aldığı emir karşısında şaşıran adam itaatsizliği düşünmedi bile. "Uçan kurye diğer kılıcı birazdan alıp bir an önce buradan uzaklaşacak. Tabii ki Ekselansları burada olduğuna göre planlarda bir değişiklik yapmayacaksa-"

"Diğer kılıç mı?"

"Ejderdoğrayan adındaki kılıç efendim. Buralarda bir yerde, çadırda ya da arabanın içinde olmalı. Adamlarımız birazdan bulurlar onu. Kurye hazır." Adam terliyordu, bütün bunları açıklamak zorunda olmak onu rahatsız etmişti.

Mark adama arkasını döndü. Bu hırsızlara karşı içinde büyük bir kızgınlık doğuyordu. Yeni eline geçirdiği kılıcı önünde bir meşale gibi tutup

yolu yararak, Kahkaha Labirenti'ne yeni bir çözüm getiren parçalanmış duvardan çıkışa yöneldi. Bileklerinde silahın gücünü hissederek çimenliğe çıktı ve yol açmak için birbirini ezen turuncu siyah üniformalı adamların arasından koşarak geçti. Adamların şaşkın tepkilerini duydu.

"Ekselanslarının kendisi!"

"Dük!"

Mark, ejder avcılarının çadır ve arabalarının olduğu yöne koştu. Araba bir yanına devrilmiş ve adamlar arama yaparken kanatları açılmış büyük gri bir şekil de yalanlarda onları izliyordu. Mark daha fazla yaklaşmadan geniş kanatlı ejder havaya yükseldi. Mark hayvanın değirmen çatırtısına benzeyen sesini duydu ve pençelerinin birinde bir kılıç taşıdığını gördü.

Bir kez daha bir kılıç ondan alınıyordu. O anda öfkeden başka bir şey hissedemeyen Mark, yaratığın altına koşup aşağı inmesini ve çaldığı silahı geri getirmesini haykırdı. Panayırın yanıp sönen ışıkları altında, Mark şaşkınlıkla ejderin başını nasıl eğdiğini gördü. Uzun boynu eğilerek gözleri kendisine emir veren sesin sahibini aradı. Mark’ı tespit etti. Ve sonra aşağı inmeye başladı.

Mark'ın etrafında duranlar ejderin inebilmesi için yer açtılar. Mark, son anda, yaratığın ona saldırma niyetinde olmadığını fark etti. Daha çok verdiği emirlere itaat eder gibiydi.

Elindeki kılıcın gücünü hissederek, ejderi karşılamak için bir adım attı. Biraz önceki çaresizliği yüzünden daha da artan öfkesiyle biraz üstünde kanat çırpan ejdere kılıcını soktu. Saldırı yaratığı gafil avlamıştı. Taşıdığı kılıcı düşürdü ve Mark hiç düşünmeden onu almak için eğildi.

Bir an iki kabzaya da aynı anda dokundu, sağ eli hâlâ sapladığı kılıcı tutuyordu, sol elinin parmaklarıysa yere düşen kılıcın üstündeydi.

Bir anda, güçlü bir rüzgâr çıkıp ayaklarını yerden kesecekmiş gibi geldi. İkisine de dokunduğu bir kalp atımlık sürede etrafındaki dünya dönüyor, ondan uzaklaştırılıyormuş gibiydi...

Uçucunun yükselen gövdesi Mark’ın uzattığı elini saplanan kılıçtan çekmesine neden oldu. Ejder üstündeki kılıçla birlikte havalanıyordu. Şimdi dizlerinin üstündeki Mark ejderle birlikte yukarı giden kılıcın görüntüsünü kaybetti. Ama önce ejderin gövdesinin şekil değiştirdiğini gördü. Önce uçan bir kümes hayvanı, sonra da koca bir şahin ve en sonunda da beyazlar giymiş kanatlı bir kadın gördü. Sonra görüntü, panayır ışıklarının erişemeyeceği kadar uzaklara uçarak gözden kayboldu.

Mark ejderin düşürdüğü kılıcı tutarak ayağa kalktı. Kabzaya bakmadan elinde tuttuğu kılıcın Ejderdoğrayan olduğunu hissedebiliyordu.

Etrafındaki kalabalık yeniden üstüne gelmeye başlıyordu. Ama bu, ne olduğunu anlamaya çalışan insanların şaşkınlığı yüzünden yavaş gelişiyordu.

Barbara'ya saldıran ve Mark'ı kovalayan yapılı adam şimdi bir kez daha yetişmişti ona. Ama adam Mark'ın önünde tam bir şaşkınlıkla durup önce Mark'a sonra da ortadan kaybolan kuryenin ardından gökyüzüne baktı.

Toplanmaya başlayan kalabalığın içinden Barbara sendeleyerek ve anlaşılmaz birtakım suçlamaları yüksek sesle sıralayarak çıkageldi. Züppe görünümlü adam, hançerini çekerek onu karşılamaya hazırlanıyordu. Mark bir şey yapamadan adamın arkasından iri bir el gelerek omuzunu kavrayıp kendine çevirerek yüzünü dağıtan bir yumruk attı.

Turuncu siyah üniformalı adamlar Ben'in etrafını çevirmişlerdi. Ama şimdi çekili köprünün olduğu yönden turuncu siyah renkli üniformalı adamlardan oluşan başka küçük bir grup bu tarafa doğru geliyordu. Miğferler ve kalkanlarla yarı zırhlanmışlardı, ellerinde kılıçlar vardı. Gri sakallı bir soylunun komutasında savaş çığlıkları atarak ilk gruba saldırdılar.

Mark kendi elinde de hâlâ bir kılıç olduğunu biliyordu ve bir şey yapması gerektiğini düşündü. Ama dünya üzerindeki yerinin değiştiği hissi hızla üzerine geldi. Bu daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Hâlâ iki elinde birer kabzayı hissedebildiğini düşünüyordu.

Ve sonra hiçbir şey hissedemedi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Evet, ben insanların bir zamanlar Yaratıkların Efendisi dedikleri Draffut'um. Şimdiyse bana tanrı diyorlar." Sesinde insanların aptallığım vurgulayan yorgun bir tını vardı. "Ayağa kalk. Hiçbir insan önümde eğilmemeli."

Her tarafta bataklığın gece yaşayan canlıları gündüz düşlerinden gürültülü bir hayata uyanıyorlardı. Nestor ayağa kalktı. Yaşadığı duygusal patlama, bir yanlış değerlendirmeye dayanıyor olsa da olmazsa da onu rahatlatmıştı ve şimdi daha sakindi. "Çok iyi," dedi. "O zaman sana ne diyeceğim?"

"Ben Drauffut'um. Bu yeterli. Ve sen de ejderleri öldüren Nestor'sun. Şimdi benimle gel, yiyeceğe ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"Sanırım önce dinlenmeliyim." Gözlerini oğuşturdu, yorgunluğu baskın çıkmaya başlıyordu. Kılıç, hangi elinde tutarsa tutsun, elini aşağı çekiyordu.

Draffut, kadim tapınağa geri giden yolu gösterdi. Binanın yanında oturup, Nestor'un güvenlik içinde dinlenebileceği yeri belirtmek için bir kolunu kaldırdı. Bu binanın üst tarafında yarı yıkıntı halde bir odaydı. Merdivenler neredeyse tamamen yok olmuştu ama Nestor çevikti ve yukarı çıkmanın bir yolunu buldu. Kendisine ayrılan dinlenme yerinin tavanı gökyüzüne açılıyordu ama en azından sürünen şeylere karşı bir derece yalıtım sağlıyordu. Kalacağı yere bir göz attıktan sonra Draffut'la konuşmak için

arkasına dönen Nestor, şaşkınlıkla devin gözden kaybolmuş olduğunu gördü.

Ne kaldığı yerin sert zemini ne de olası tehlikeler Nestor'u yatar yatmaz canlı bir rüyaya dönüşen derin uykuya dalmaktan alıkoymadı.

Rüyasında bir kısmı insanlardan bir kısmı da pek açık görülmeyen başka yaratıklardan oluşan bir tören alayının başındaydı. Parlak güneş altında, tören alayı tapınağa doğru yürüyüşe geçmişti ve tapınak bir zamanlar olduğu gibi eski görkemli haliyle karşılarındaydı. Rüyası başlarda çok rahatlatıcıydı. Sonra bir an geldi ki Nestor tören alayının ortasında kurban edilecek bir bakire olduğunu fark etti ve o kurban Barbara'ydı.

Gördüğü rüyada Barbara kendisini saran bağlardan kurtulmaya çalışarak yardım için onu çağırıyordu. Ama Nestor ondan uzaklaştı. Eli, ne olursa olsun kaybetmemesi gereken kılıcının kabzasında, tapınağı çevreleyen ormana daldı. Gördüğü renkler adayı çevreleyen ormanlarda gördüklerinden çok farklı, çok canlıydı. Ama Nestor ormana ulaşır ulaşmaz elindeki kılıcın kabzası başka bir şeye dönüştü ve ne olduğunu anlayamadan, korkudan nefesi kesilerek uyandı.

Gece yaratıkları biraz ilerisinde gürültü yapıyorlardı, yine de etrafındaki karanlık yeterince güvenliydi ama o savaşıyormuşcasına derin ve sık nefes alıyordu. Ay şimdi; bulutlarla kaplı gökyüzünde tam başının üstündeydi; vakit geceyarısına yakın olmalıydı.

Barbara’nın görüntüsü, uyandıktan sonra da bir süre Nestor'un gözünün önünden gitmedi. Devrilen arabanın yanında kalıp, elinde kılıcı o ve diğerleri için savaşmak mıydı?

Saçmalık. Eline bir kılıç geçirene kadar, hepsi kaçıp, olabildiğince iyi bir yere saklanırlardı. Kendisi öldürülürdü ve bunun da kimseye yaran olmazdı.

Diğerleri kaçmasalardı bile kendisinin kaçacağını biliyordu.

Ama böyle teoriler üretip endişelenmek saçmaydı.

Rüyanın huzursuzluğu sürmesine rağmen Nestor yeniden uykuya daldı. Uyandığında güneşin başının üstünde parlıyor olmasına ve keşişkuşlarının çığlıklarına rağmen, ona hiç zaman geçmemiş gibi geldi.

Nestor doğruldu ve ne kadar iyi dinlenmiş olduğunu fark etti. Dün kırılmış olan - bundan emindi - omzunu yokladı. Diğer omzu kadar iyi hissediyordu.

Kötü bir rüya gördüğünü zorlukla hatırladı ama artık ne hakkında olduğunu hatırlayamıyordu.

Kılıç yanında, bıraktığı yerdeydi. Draffut şiir gibi bir şeyler söylemişti? Öfke kılıcı uzun yollar kat eder, yumuşağın etrafına sert duvarlar örer... Nestor gerisini duyabilmek için çok şey verirdi.

Kılıcın yanında, daha önce orada olmayan bir öbek taze meyve vardı. Nestor yuvarlak ve sarı olan birini koklayıp ardından dikkatle ısırdı. Sonra birden atmaca gibi yiyeceklere saldırdı. Kılıcı, dilimlemek ve soymak için iyi bir yardımcıydı.

Nestor karnını tam doyuramadan önce ağaç kadar uzun Draffut ağaçların arasından göründü. Dev, Nestor'la olağan selamlaşmasını yaptı ve Nestor'un teşekkür ettiği kahvaltıyı kendisinin getirdiğini belirtti. Parlak sabah güneşi altında Draffut'un kürkü, alacakaranlıkta olduğu gibi parlıyordu. Tapınağın tam yanında oturan Draffut'un yüzü, ikinci kattaki Nestor'la aynı hizadaydı.

Bu sabah Nestor diz çökme gereği duymadı. Draffut'a olan saygı ve korku karışımı hislerin bir tür yakınlığa dönüştüğünü fark ediyor ve garip bir şekilde bundan üzüntü duyuyordu. Kısa bir konuşmanın ardından sordu: "Draffut, bana tanrıları anlatır mısın? Ve kendini. Onlardan biri olmadığını söylüyorsan seninle tartışacak değilim. Ama belki de neden böyle düşündüğümü anlayabilirsin."

Draffut düşünceli bir şekilde cevap verdi. "Anlıyorum ki insanlar çoğu zaman kendilerinden üstün bir varlığa ihtiyaç duyuyorlar. Ama tekrar söylüyorum, sana tanrılar hakkında çok az şey anlatabilirim. Onların varlığı çoğu zaman benim anlayışımın ötesindedir. Kendi hikâyeme gelince, çok uzun ve şimdi onu anlatmanın sırası değil. Şu anda kılıcın hakkında daha fazla bilgi gerek."

"Pekâlâ." Nestor biraz önce meyve soyduğu, kendisine ait olmayan kılıca baktı. Kaybettiği kılıcı düşünerek içini çekti ve başım salladı. Sonra elinden geldiği kadar, arabasının nasıl izlenip devrildiğini ve sonra kendi başına gelenleri ve arkadaşlarının başlarına gelmiş olabilecekleri anlattı. "Ve böylece, yerde- yürüyen ki sanırım o da senin bir yaratığındı, Dük Fraktin'in adamlarına saldırdı - ya da en azından bana öyle geldi. Kavgayı kimin kazandığını görmek için bekleyemedim çünkü habercin beni konuğun olmam için davet etmeye gelmişti. Şimdi kılıcım o çocukta olabilir. Belki de Dük ya da askerlerinden birindedir. Buradaki kılıçsa,

çocuğun anlattıklarına göre savaşan adamları büyük bir etkinlikle yok edebiliyormuş. Bense hiç denemedim."

Draffut önemli bir konu açılmış gibi dikkatle sordu: "Geçmişte başka adamlarla savaştan ve bazılarını da öldürdün değil mi?"

Nestor cevap vermeden önce bir an durdu, "Evet, savaşmak kaçınılmaz olduğunda. Askerlik pek seçtiğim bir iş değildir."

"Ejder avlamaktan daha tehlikeli olmasa gerek."

"Çoğu zaman daha tehlikesiz, belki de. Yine de onu seçmezdim." Ve aynı zamanda da, Nestor kalıp Dük'ün devriyelerini karşılasaydı ne olacağını merak etmekten kendini alamadı. Bir şekilde, büyüyle kurtulsa bile ejderle de savaşmak zorunda kalacaktı. Büyük ihtimalle şimdi ölüydü, büyülü kılıçlar olsun olmasın tıpkı genç Einar’ın - gerçek adı buysa - kardeşinin öldüğü gibi ölecekti. Gerçi bir yerlerde, bir şekilde savaşarak öleceğine emindi. Ama ayrıntıların kaçınılmaz bir cazibesi vardı.

Bu sırada Draffut düşünceli bir sessizlikle duruyor, Nestor'un cevabını değerlendiriyordu. Bir ara dev meyve öbeğine uzanıp iki parmağıyla aldığı meyveleri bir kerede ağzına atıp daha çok etoburları andıran büyük dişleriyle çiğnedi. Nestor için, bu yemek yeme biçimi Draffut'un ilahi görünümünü güçlendirdi ama eğer düşünseydi tanrıların pek yemek yemediğinin anlatıldığını hatırlayabilirdi.

Sessizliği bir soruyla bozan Nestor oldu: "Şimdi benimle ne yapmayı düşünüyorsun?"

Draffut, başını sallayıp düşüncelerinden sıyrıldı. "Seni buraya getirmek için, ölmen ya da yaralanman pahasına ejderleri gönderdiğim için üzgünüm. Görünüşe göre bana anlatabileceğin fazla bir şey yok."

"Olsaydı anlatırdım."

"Buna inanıyorum. İstersen uçan ejderin seni bataklıktan geri götürmesini sağlayabilirim."

"Sağ ol ama olmaz. Burada yirmi yıl misafirin olarak kalmayı tercih ederim. Başka bir seçenek yok mu?"

"Seçeneklerin sayısı sınırlı. Yine de seni bataklıktan çıkarabilecek bir şeyler ayarlayabilirim. Hangi yönde gitmek istersin?"

"Yanımdakilerle beraber, bir av antlaşmasını görüşmem gereken Sör Andrew'un topraklarına doğru gidiyordum. Eğer hem ejderlerden hem de Dük'ün adamlarında kurtulmayı başarmışlar ise, beni arıyor olmalılar."

"Ve senin kendi kılıcın da yanlarındaysa ..

"Ejderdoğrayan. Ya da, Kahramanların Kılıcı, Hermes bana öyle demişti. Evet o da orada olabilir."

Draffut tekrar söze başlamadan bir süre düşündü. "Yolculuğunu büyük bir yerde-yürüyenin sırtında yapmak ister misin? Gördüğün gibi, onları etkileyebilirim. Ama onlar, nedense uçan ejderler kadar güvenilir olmuyorlar. Ayrıca korkarım yolculuğun da daha uzun sürer, en azından birkaç gün."

"Burada yaşayan birileri yok mu? Bir tekne bulabileceğim birileri?" Nestor, etrafta vahşi bir yaşam süren birilerinin olduğundan emindi. "Karar vermem gerekirse bir kütük bulup kendi teknemi oyup küreklerle yol almayı herhangi bir ejderin sırtına tercih ederim. Onları nasıl büyülediğinin önemi yok."

"Ejderleri büyülemem ben," dedi Draffut hemen. "Büyücü değilim."

"Onları etkilediğinden bahsettin ..."

"Kendi tekneni yapman konusuna gelince, bu şartlar altında kendine nasıl bir tekne yaparsan yap, bataklıkta birkaç saatten fazla yaşayabileceğini sanmıyorum. Ve ne yazık ki benim de seni güvenli topraklara ulaştıracak zamanım yok. Ama yardım etmek için ne yapabilirim, bir bakacağım."

Bunun için zaman ayıramaz mısın? Nestor zamanı başka ne iş için ayırdığını düşündü. Ama sorusunu kendine sakladı; dev şimdi dönmüş, kararlı bir şekilde uzaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra Draffut ağaçların arkasında kaybolmuştu bile. Başı bir an yeniden gözüktü, yan yolda birtakım kısa ağaçların üstüne çıkmıştı. Sonra birden aşağı doğru batarcasına indi, sanki bataklığın içine girmiş gibiydi.

Yalnız kalınca, Nestor merakını yenemeyip tapınağı keşfe çıktı. Odaların bazılarında duvarlardaki oymaları dikkatle ve iyice yakından inceledi. Bu rölyefler bir törene katılmış erkekler, kadınlar ve tanımlayamadığı başka varlıkları anlatıyordu; başka bir anlam çıkarmak zordu.

Draffut'un ona larva dediği garip şeyi gösterdiği odada, Nestor yeniden sarnıca doğru yaklaştı. Suyun yüzeyi bir kez daha ayna gibi düzdü. Yakındaki bir rafta Eski Dünya lambası duruyordu, ama Nestor onu almaya kalkmadı. Larva’yı yeniden kaldırmaya niyeti yoktu.

Keşiflerine devam etti. Düşünceleri bir gürültüyle kesildiğinde başka bir odadaki bir sıra dolaba benzeyen şeyi inceliyordu. Tapınağın dışından,

yakınlarında bir yerden insanca olmayan çığlıklar geliyordu. Nestor, elinde kılıcı, bir kapı ağzına gidip tedbirli bir şekilde dışarı baktı.

Uçan bir ejder yakında, havada asılı kanat çırpıyordu. Nestor'u kaçırandan biraz daha küçük olan yaratık ona baktı ama aradaki mesafeyi korudu. Üstünde birkaç daire çizdi, biraz daha havada kaldı ve tiz bir çığlık attı. Yaratık, sanki iletişim kurmaya çalışıyordu.

Nestor sonunda bir adamın bir şeyle ya da bir hayvanla konuştuğu gibi onunla konuşana dek gürültü etmeyi sürdürdü. "Aradığın Draffut ise, o burada değil. Bataklığa, güneybatıya doğru gideli bir saatten fazla oldu. Ne zaman döner bilmem, bir şey söylemedi."

Nestor'u şaşırtan bir şekilde - yıllarca ejderlerle uğraştıktan sonra zekâlarının bir kümes hayvanı kadar olduğuna karar vermişti - yaratık onu anlamış gibi davrandı. Bu uçan yaratıklar onun bilmediği bir tür olmalıydılar. En azından sesini kesmiş ve uçarak uzaklaşmıştı. Nestor, gerçekten güneybatıya gidip gitmediğini bilmiyordu ama o yönde gitmiş olabilirdi.

Nestor, başını sallayarak, biraz daha araştırma yapmak için yavaşça binanın içine yöneldi. Etrafı araştırmak, Draffut'u beklerken onu oyalıyordu ve burası hakkında ne kadar çok şey bilirse kendini o kadar güvende hissediyordu. Giriş katında zemini asmalar ve yumuşak ot öbekleriyle kaplı geniş bir salon keşfetti; burasının Draffut'un dinlendiği yer olup olmadığını merak etti. Herkes tanrıların yemek yiyebildikleri konusunda hem fikirdi ama dinlenmek zorunda mıydılar?

Draffut'un ve birden fazla büyülü kılıcın gizemiyle Tanrıların Oyunu'nun ne olabileceğini düşünür ya da bu konuda en azından kafa yormaya çalışırken tekrar dışarı çıktı. Bu sefer tapınağın üst taraflarına çıkan bir sırtın yanına çıkmıştı. Yıkılmış ve damdan düşen parçalarla yükseklik kazanmış bir bölüme tırmandı. Buradan adanın tamamını görmek mümkündü, ama daha fazla bataklık ve ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Sabah güneşi yükselmişti ama yıkık bir damın üzerinde rahatlayan birini rahatsız edecek kadar sıcak değildi. Bu bazen düşünmesine yardım ediyordu.

Ama kafasındaki sorulan cevaplamaya çalışacağına dalgınlaşmış, kılıçlar ve Draffut'un görüntüleriyle kafasını doldurmuştu. Sonra Barbara ve tanrılar. Nestor, dünyanın bir şekilde birleşmesi ve daha anlamlı bir hale

gelmesi gerektiğini düşündü. İnsanlar hep bunu ummuşlardı. Ama bildiği kadarıyla insan ırkına hiçbir zaman böyle bir garanti verilmemişti.

Hafif bir ses dikkatini çektiğinde nerdeyse uyumuştu. Önce dikkatli bir adım gibi hafif bir vuruş, ardından bir kâyma ya da çizik sesi. Bu tekrarlanıyordu, vuruş ve kayma, vuruş ve kayma. Nestor dinledi, sesi bir daha duymadı ve uykusuna geri döndü.

Sonra yeniden duydu: vuruş-kayma, vuruş-kayma. Adım atılıyor gibiydi. Ama topallayan biriydi. Neredeyse aynı...

Üstüne bir gölge düştüğü anda doğruldu. Ve kılıcına son anda uzanıp üzerine gelen dikenli kancanın ilk darbesini savuşturmayı başardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mark, önce rüyalar aleminde ilerliyordu ama bir an sonra artık orada değildi. Bir yığın kılıcın görüntüsü gitmişti ama uykudan uyanmaya geçişin hangi noktada gerçekleştiğinden emin değildi.

Gözlerini taştan yapılma kubbeli bir tavana açtı. Tek kolunun üstünde hızla doğruldu. Hayatında ilk kez gerçek bir şatonun içinde olduğunu söyleyebilirdi. Bu geniş ve zengin döşenmiş oda başka bir yere ait olamazdı. Odanın tek, dar penceresinden gelen sabah güneşinin ışığı altında, gerçek bir yatakta yatıyordu.

Odanın merkezindeki bir masanın üstünde Kahramanların Kılıcı duruyordu - Mark, siyah kabzanın üzerindeki beyaz ejder süslemesini tanıyabildi. Silahın yanında çıplak tahtanın üzerinde bir kın ve kemer - ona dün gece verilen? - başka bir kılıçla beraber duruyordu.

Şimdi, bir hançer darbesi keskinliğiyle geri gelen hafızasında babasının yüzü canlandı, daha önce hiç sakallı görmemişti ama yanılamazdı. Gülümseyişindeki sevecenliğini ve gözlerindeki anlayışı gördü. Kahkaha Labirentinde karmaşık bir sevinçle aydınlanan yüzü öyle gerçekti ki.

Tek kişilik yatağın yanında küçük bir divanda Barbara uyuyordu. Her zaman ki elbiselerini giyiyor ama üstüne değerli bir şal örtülmüştü. Sanki, Mark'ın başında beklerken uyuyakalmış, başka birisi de üşümesin diye üstünü örtmüştü. Ve şimdi Mark kendi giysilerinin de başka bir sandalyenin üstüne, yanlarında çok daha zengin giysilerle beraber bırakılmış olduğunu

gördü? Bu süslü giysiler onun için miydi? Daha önce hiç böyle şeyler giymemişti.

Tanıdık bir horultu Mark'ın başını çevirmesine neden oldu. Odanın, eşyaların arasında kaybolmuş uzak bir köşesinde Ben, yumuşacık yastıkların üstünde horlayarak yatıyordu. Onun da üstüne tanıdık olmayan pahalı bir cüppe örtülmüştü.

Mark, yatakta doğrulur doğrulmaz, Barbara da kıpırdandı. Siyah gözlerini açıp anlamsız bir ifadeyle ona baktı. Hemen kendine gelip gülümsedi. Ardından üstündeki şalı atıp Mark'ın ateşine bakmak için yanına gelmişti. "İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım. Neler oldu? Bizi bu şatoya kim getirdi? Bir çatışma olduğunu hatırlıyorum ..."

"Ve sen yere yığıldın. Ardından Sör Andrew hepimizi buraya getirtti. Ben'le birlikte ona, neredeyse olanların hepsini anlattık. Hepimiz senin için endişelendik ama büyücü, senin iyi bir uykuyla bunu atlatacağını söyledi. Adı, Dame Yoldi ve sen uyanır uyanmaz ona haber vermem gerekli. Sen burada bekle, gidip onu getireceğim."

Barbara hızla odadan çıktı. Barbara'nın söylediklerini dinlemeyen Mark, yenileri kendi bedenine uygun gibi görünse de, kendi giysilerini alarak giyinmeye başladı. Bu arada Ben yattığı köşede huzurla horlamaya devam ediyordu.

Mark giyinmesi bitince, pencereden yükselen güneşin altında uzayıp giden tarlalara ve ormanlara baktı. Sonra silahların üzerinde durduğu masaya gidip, dokunmadan sadece baktı. Bir gece, hatta birkaç saat önce bilincini yitirmesine neden olan olayı hatırlamaya çalışıyordu. Başına darbe aldığını veya yaralandığını hatırlamıyordu. Sadece, iki kılıcın bir an için birbirlerine değdiklerini ve sonra kendini çok garip hissettiğini hatırlar gibiydi. Ejder alevinin sol yanağında bıraktığı, yarı iyileşmiş eski izden başka üzerinde hiçbir yara izi yoktu.

Ses arkasındaki kapıdan geldi: "Sen Mark'sın. Arin-on-Aldan'da değirmencilik yapan Jord'un oğlu."

Mark duyduğu ilk sözcükle irkildi. Kendini, dün gece açılır kapanır köprüden saldıran kılıçlı adamların başındaki ve sadece Sör Andrew olabilecek adamın karşısında buldu. Şövalyenin yanında büyücüsü olması gereken güzel giyimli bir kadın vardı. Mark ağzında bir şeyler geveleyip bir dizinin üstüne eğilmeye hazırlandı.

"Hayır, kalk ayağa." Sör Andrew'un sesi güçlüydü ama tehdit eder gibi çıkmamıştı. Elleri arkasında kenetlenmiş, ayakta dururken kaşları çatılıydı. "Dük Fraktin bana senin bir hırsız ve katil olduğunu söyleyen bir yazı gönderdi."

"Hayır, efendim değilim." Suçlamanın tonu cesur bir inkâr edişe olanak verecek biçimdeydi. Odanın uzak köşesinde uyanmış olan Ben, bir yandan ayağa kalkarken bir yandan da fark edilmemeye çalışıyordu.

"Öyle olduğunu hiç düşünmedim," diye onayladı Sör Andrew. "Bu suçların ikisinden de Dük Fraktin’in sorumlu olduğunu biliyorum, hatta daha kötülerinden de... ve dün gece buraya gönderdiği ajanları da ondan daha iyi olmadıklarını ispatladılar. Bana karşı savaş nedeni sayılabilecek suçlar işlediler. Onlar-"

Sör Andrew'un arkasında duran güzel kadın elini şövalyenin koluna koyarak, nazikçe araya girdi. O susar susmaz da Mark'la konuşmaya başladı: "Dün geceyle ilgili olarak ne hatırlıyorsun?"

Mark, önceleri duraklayarak, daha sonra kendisini dinlemekte olan soylu insanların ikisinin de göstermekte oldukları sabrın da etkisiyle kararlı bir şekilde, panayırda olanları hatırladığı kadarıyla anlatmaya başladı. Ben ve Barbara ile panayır alanına gelişlerinden başlayıp Dük Fraktin’in gönderdiği kurye ejderin pullarında Mark'ın sapladığı kılıcı taşıyarak uçup gitmesine kadar geldi.

"Ejder yükseldikçe - görüntüsü de değişiyordu. Bana gerçek değilmiş gibi gözüktü. Arka arkaya farklı yaratıklar biçiminde gözüküyordu. Sonra onu gözden kaybettim ve etrafımdaki herkesin savaşmakta olduğunu gördüm. Sizin de bildiğiniz gibi, efendim. Ve sonra bir şey beni yere yıkmış olmalı. Ama bu olmadan az önce kendimi çok garip hissettim."

Büyücü, Mark'ın yanma gelip önünde durdu ve ona çok yakından baktı. Mark önce korkmuş gibiydi ama sonra bir şey korkusunu alıp götürdü. Kadın sordu: "Yaralanmadın, değil mi?"

"Hayır efendim, yaralanmadım. Ama . . . sadece, bana bir şeyler oluyormuş gibi... bir hisse kapıldım."

"Kapıldığına şüphem yok." Dame Yoldi Mark’a uzun uzun bakmayı bırakıp içini çekti. Odadaki tüm insanlara tek tek baktı. "Çoğunuz orada panayırdayken ben bir pencereden olanları izliyordum. Çalınan kılıçta, onu taşıyan yaratığı şekil değiştiriyormuş gibi gösteren bir büyü vardı. Havaya yükseldiği zaman hepimiz onu değişik bir biçimde gördük - ama hepimiz de

onun zararsız ya da savunulması gereken bir şey olduğunu düşündük. Tıpkı o kılıcı taşıdığın sürece herkesin seni itaat edilmesi, korunması, hizmet edilmesi gereken biri olarak gördüğü gibi."

Mark ciddi bir tavırla başıyla onayladı. "Onu elime alır almaz, beni izlemekte olan adam bana, 'Ekselansları' diye hitabetti - ne oldu ona?"

Sör Andrew homurdandı. "Semur'lu Hugh, dün gecenin ölüleri arasında." Şövalye bir an için hâlâ örtülere sarınmış olarak köşesinde duran ve küçük görünmeye çalışan Ben'e baktı.

"Benim adamlarım da, savaşmaları gerektiğini anladığımızda çok iyi savaştılar. Korkarım ki, benim emrimde olması gereken subaylardan bazıları bize ihanet etti. Ama bir çoğu öldü, bir iki tanesi de şimdi zindanımda. Oradaki tek masum suçluma kötü örnek olmalarından korkuyorum." Burada Mark şaşkınlık içinde, şövalyenin kişisel bir endişeyle başını sinirli sinirli salladığını gördü.

Dame Yoldi sordu: "Mark, sana diğer kılıcı, şu uçup gideni kim verdi? Bize o adamın, kılıcı elinde tuttuğu sürece baban gibi göründüğünü anlattın. Peki Gözbulandıran'ı sana verdikten sonra neye benziyordu?"

"Kılıcı aldığımda, onu sadece maskeli bir palyaço olarak gördüm. Hanımefendi, ben büyü denen şeylerden anlamam."

Büyücü cevap vermeden önce bir sessizlik oldu. "Çoğu zaman, ben de." Mark, büyücü başını çevirdiği sırada, bir an için Dame Yoldi'nin gözlerinde bir heyecan parıltısı yakaladığını düşündü. Şatonun efendisini yeniden kolundan tutmuştu. "Andrew, panayırdaki palyaçoları araştırmaları için adamlarını gönder. Dün geceden sonra ziyaretçiler ve tüccarlarla beraber dağılmışlardır, bundan eminim. Ama onu bulabilirsek... Dame Yoldi bir an için çılgınca kişisel tahminler içinde kaybolmuş gibiydi.

Sör Andrew, gözlerini dikip ona baktı, ardından kapıya gidip birtakım emirler yağdırdı. Hemen geri gelmişti. "Tohum gibi her yere dağılmış olmalılar ama yine de deneyebiliriz."

"Güzel." Büyücü yine Mark'a bakıyordu, şimdiki bakışlarında onu rahatsız edecek kadar huşu dolu bir şey vardı. "Bu büyülü kılıçlar hakkında henüz pek bir şey bilmiyorum evlat. Ama öğreniyorum. En azından bazılarının isimlerini biliyorum. Senin o gece ejdere sapladığın Gözbulandıran'dı. Gizlilik Kılıcı olarak da bilinir. Onu taşıyan kişiyi tüm olası düşmanlarından gizler - belki kendi arkadaşlarından bile. Onu sana veren adam ... herhangi bir şey söyledi mi?"

"Evet." Mark unutkanlığına öfkelendi. "Bana onu Sör Andrew’a vermemi söyledi. Eğer ulaştırabilirsem."

"Yaa. Öyle mi dedi?"

"Ve ben de buna uğraşıyordum, efendim. Ama sonra bana diğer kılıcın çalındığını söylediler. Ve - ve ben de bir şeyler yapmak zorunda kaldım."

"Ve bir şeyler yaptın. Evet, evet, etrafımda bazen bir şeyler yapılması gerektiğini hisseden insanlar olmasını severim. Yine de Gözbulandıran'ın burada olmasını isterdim. Sanırım artık Dük'ün ellerinde ve onunla neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum." Şövalye Dame Yoldi'ye baktı, endişeleri her zamankinden derindi. "Benim uçanlarımın hepsi geri geldi, Yoldi. Kuryeyi yakalayamamışlar, hatta görmemişler bile. Şans şimdilik Fraktin'den yana."

"Zaratan olarak, evet," dedi Dame Yoldi. Yorgun bir şekilde başını onaylamasına sallayıp tekrar Mark'la konuştu. "Dün gece, bir an için ellerinin aynı anda iki kılıcın da üzerinde olduğu bir an mümkün oldu mu, evladım?"

"Evet, efendim, mümkünden de öte. Olaylar tamamen öyle gelişti. Ve işte o zaman - etrafımdaki dünya garip bir değişime uğradı."

"Ve şimdi Zaratan'la şansı artan Dük, Gizlilik Kılıcı'na da sahip olacak. Yapıldıklarından beri kimse o kılıçların ikisine birden sahip olmamıştı... Mark, Vulcan'ın o kılıçları yapmasına yardım eden demircinin senin baban olduğunu öğrendim."

Mark, kendini Ejderdoğrayan adındaki kılıcın üstüne konduğu masamn yanı başında duran küçük bir şekil olarak hissedebiliyordu. "Bunun yapımına yardım ettiğini biliyorum. Ama evden ayrılana dek, Vulcan'ın başka kılıçlar da yapmış olduğunu bilmiyordum. Babam onun hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı ve artık ölü. Onun ölümünü, kardeşimin ve Dük Fraktin’in kuzeninin köyümüzde öldüğü gün gördüm.

"Dün gece onun babam olduğunu zannettiğimde Mark gözlerini elleriyle hafifçe kapattı. "Ama onların sadece birtakım büyüler olduklarını biliyorum."

Silahlı ve her an tetikte iki nöbetçi odanın kapısında belirmiş ve biri Sör Andrew’in kulağına bir şeyler fısıldamak için içeri girmişti.

"Onu içeri getirin," diye sertçe emretti şövalye.

İçeri getirilecek olan her kimse, getirilmeden önce Dame Yoldi, masaya doğru ilerleyip Mark’ın yanma geldi. Mendil büyüklüğünde siyah bir

kumaş parçasıyla kılıcın kabzasını örtü, böylece kabzadaki küçük beyaz figürü görülemeyecekti. Sonra masadan uzaklaştı ve nöbetçilere başını sallayarak işaret etti.

Bir an sonra kapıda seçkin görünümlü ve kötü niyetli bakışlara sahip bir kadın belirdi. Kibirli havası yüzünden etrafındaki nöbetçilerin onu onurlandırmak için yanında bulundukları sanılabilirdi.

Odadaki herkese sırayla tek tek baktı. Bakışları en uzun Mark'ın üzerinde dolaştı. Mark, yakınından görünmeyen ama kötü ve hissedilebilir bir şeylerin geçtiğini hissetti. Sonra kadın başını dikerek Sör Andrew'a döndü ve konuştu: "Serbest bırakılmamı talep ediyorum."

"Zaten yakında serbest kalacaksın." Şövalyenin sesi biraz öncekine göre çok değişmişti, adeta buz gibiydi. "Ajanlarınızın dün gece panayırda yaptıkları ile ilgili soruşturmam neredeyse tamamlandı. Eğer burada diplomatik bir görevle bulunuyor olmasaydın, kadın, şimdi aşağıda zindanımda olurdun."

Kadın bunu duymamayı seçti. Siyah saçlarını savurdu. "Ya Semur'lu Hugh, o nerede şimdi?"

"O köpek öldü. Diplomat olsun olmasın dün gece boynunu kırdırmayı becerdi."

Siyah saçlı kadın şok olmuştu. "Öldü mü! O zaman onu öldürenler bana teslim edilmeli ki onların Dük'ün adaletiyle yüzleşmelerini sağlayabileyim. Ayrıca onu da almalıyım." Uzun parmağını Mark'a doğrultmuştu. "Masanın üzerinden duran o kılıcı da. O da Ekselanslarına aittir."

"Sanırım, leydim, arazilerimin dışına çıkaracağınız kıymetli tek şey sadece kendiniz olacaksınız."

İlk önce şaşırmış gibi yaptıysa da sonra hafifçe omuz silkerek boş verdi. "Eğer Dük'ün mallarını ve intikam hakkını ona teslim etmezseniz sizin için kötü olur, Sör Andrew. O zaman, sınırlarınızın güvenliğini kim sağlayacak?"

"Oh öyle mi? Bu arada mallardan konuşurken dün gece benim mallarıma ve insanlarıma verilen zarar da var tabii. Buraya getirdiğiniz güzel araba pazarda iyi para edecektir, Leydi Marat. Herhalde neden olduğunuz zararın bir kısmını karşılar. Sizin ve hizmetçilerinizin geri dönebilmeniz için bir çiftlik arabası ve bir iki yük hayvanı ayarlamaya çalışacağım. Belki biraz sarsıntılı bir yolculuk olacak ama

Kadın şimdi alev saçmaya başlamıştı. "Seni hayvan! Sen nasıl bana, Dük'ün temsilcisine bu şekilde davranmaya cesaret edersin? Buna nasıl olur da cesaret edersin...? ama dediğim gibi, senin için yürünebilecek kadar da uzun bir yol olabilir."

Artık dilini tutmak için kendini zorluyordu ve sonunda başardı. Odadaki herkese son bir bakış fırlattıktan sonra, üzerindeki parıldayan kumaşları uçuşturarak dönüp nöbetçileriyle birlikte gözden kayboldu.

Dame Yoldi, Mark'a yaklaştı ve parmaklarım saçlarında gezdirdi, sadece okşuyor gibiydi ama Mark sanki orada olduğunu bilmediği bir örümcek ağının alındığını hissetti. Büyücü ona gülümsedi ve gözlerini kapattı. Mark'ın elini, sanki ondan bir şeyler öğreniyormuş gibi tuttu.

"Jord'un oğlu," dedi, gözleri kapalıydı. "Değirmenci ve daha önce de demirci olan Jord'un."

"Evet, efendim."

"Evet, evet. Ama babanın bunlardan başka ne özelliği vardı, merak ediyorum?" Dame Yoldi'nin geniş, gri ve ışık saçan gözleri açıldı. "Mark, senin baban aynı anda kılıçların birden fazlasını eline almış olan bu dünyadaki tek insandı. Ve sadece sen, çelik parçaları tanrıların büyüleriyle demlendiğinden beri en az üç tanesini eline aldın. Ve dün gece başımın etini yiyen soru biraz aydınlandı: eğer bir insan, herhangi bir varlık, kılıçların birden fazlasına aynı anda dokunur ya da onları kullanmaya kalkarsa ne olur?"

Dame Yoldi durup odadaki herkese baktı. "Ve eğer tanrıların kılıçlarından iki ya da daha fazlası birbirine değerse? Bir savaşta birbirlerine karşı kullanılırlarsa?" Buna kimse cevap veremedi.

Herkes, uçan kurye bir şekilde durdurulmazsa Dük Fraktin'in çok geçmeden iki kılıca birden sahip olacağım düşünüyordu.

Mark'ınkiler, Barbara'nın anlamlı gözleriyle çakıştı; ne düşündüğünü biliyordu: Arabamızda biz, iki kılıca aynı anda sahiptik ve hiç denemedik ...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nestor o ilk hamleyi zamanında karşılayıp, hayatını kurtardıktan sonra hızla ayağa kalktı ve kendisine saldıran larva karşısında geriye çekildi. Yaratık üzerine geldikçe, geri çekiliyordu. Karşısındakiyse, Nestor'un daha önce, gözünde canlandırdığı gibi topallayarak ilerlemeye devam ediyordu. Nestor'un dikkatli adımları, şimdi onu üstünde yürüdüğü damın çökmüş kısmına doğru götürüyordu. Solunda, yedi metre aşağısında, taş döşeli avlu uzanıyordu, sağındaysa eğilmiş, yıkılmış taş blokların oluşturduğu yığın kesinlikle üzerine basılamayacak kadar berbattı.

Nestor'un ardından topallayarak gelen yaratık, olmayan suratından, acı çekerken ya da sevişirken çıkabilecek hafif iniltimsi çığlıklar atıyordu. Neredeyse hiçbir hattı olmayan yüzünde sadece kara gözleri Nestor’a kilitlenmiş bir şekilde hareket etti. Yeniden ilerlemeye başlayan larva, silahları olan kollarını başının yanına kadar kaldırmış, bir kılıç darbesini karşılamaya ya da tekrar saldırmaya hazırlanıyordu. Kolları kanca ve bıçak şeklinde olmaktan öte, aynı zamanda bronz kadar serttiler. Nestor bu metalik sertliği artık iyi biliyordu; ilk darbesi yaratığın kolunda yalnızca küçük bir çentik açabilmişti. Böyle bir darbe normal bir insanın kolunu koparabilirdi.

Çatının kenarında birkaç adım atan Nestor, geri çekilmenin daha tehlikeli olacağına karar verip, durdu. O iyi bir savaşçıydı ve elindeki kılıç her ne kadar sahip olduğu güçleri sergilemiyor olsa da, üstün bir savaş aracıydı.

Peki, neden hiç düşünmeden geri çekilmişti ve niçin midesinde bir buz kalıbı gibi büyük bir dehşet hissi vardı? Hissettiği korkunun, düşmanının şimdiye kadar sergilemiş olduğu güçlerden değil, kendine has garip doğasından kaynaklandığını fark etti. Rakibinin hamleleri güçlü ve hızlıydı ama şimdiye kadar karşılaştığı birçok insandan daha iyi değildi. Ayrıca, larvanın bir de belirgin zayıflığı vardı - iki silahı olmasına rağmen, bunlar kollarından daha uzun değillerdi. Nestor eğer sinirlerine ve adımlarına hakim olabilir, kendi müthiş silahını da gerektiği gibi kullanabilirse, böyle bir saldırganın onu alt edememesi gerekirdi.

Öte yandan larvanın da bazı avantajları olduğu kesindi: şeytani bir kararlılık ve korkunç bir dayanıklılık. Nestor yerini korudu, karşı saldırısını yapıp, yaratığın gövdesine sert bir kılıç darbesi indirdiğinde sanki donmuş çamura vurmuş gibi oldu. Kılıcın vurduğu noktada gri kabuk çatladı ve daha koyu gri renkte bir madde dışarı akmaya başladı. Ama bu larvayı sakatlamadı, hiçbir şey hissetmemiş gibiydi. Kılıcın kendisine yapmaya başladıklarından sonra bile güvenliğini düşünmeden Nestor'un üzerine geliyordu.

Nestor karşısındakine yukarıdan bir darbe vuracakmış gibi yapıp, ayağına vurdu. Şimdi yaratığın topallaması daha da kötüleşmişti. Nestor, o şeyin ne yapacağını denemek için geri bir adım atınca, larva takip etti. Yürüyüşü biraz yavaşlamıştı.

Tabii ki kritik bir anda Nestor'u şaşırtmak için, gücünün bir kısmını saklıyor olabilirdi. Ama Nestor buna inanmıyordu. O şekilsiz yüzün ardında zekâ olduğunu hayal etmekte güçlük çekiyordu. Larva garip çığlıkları ve tıslamalarıyla durmaksızın ona doğru gelmeye başladı.

Nestor, bu sefer koluna, yeni bir darbe daha vurup ilerlemesini durdurdu. Bu, savaşçının bütün gücü ve ağırlığını verdiği çok güçlü bir darbeydi; şimdi yaratığın bileği, yani silahlarından biri, bütün sertliğine rağmen kopmak üzere olan kolundan sallanıyordu. Kesikten kan yerine gri bir çamur yavaşça akıyordu.

Artık güveni yerine gelen Nestor kararını verdi ve larvaya aniden saldırdı. Yaratığı, ağırlığını daha zayıf gibi görünen bacağına vermişken yakaladı ve sert göğüs plakasını parçalayan güçlü bir kılıç darbesiyle onu geriye, çatının kenarına sürdü. Geri giden ve dengesini yitiren yaratık, biri zaten kopmuş olan kollarını kullanıp kılıcı yakalamaya çalıştı ama bunun için gereken ellere sahip değildi, onun yerine ölümcül bir eldivene

benzeyen silahı sallandı. Yine de, Nestor zırha çok derin giren kılıcının saplanıp kalacağını düşünerek bir an korktu. Ama gri gövdenin ağırlığını vermesiyle birlikte kılıç vücudundan çıktı.

Hiçbir özel yetenek ya da büyü düşüşünü engelleyemedi, taş döşeli avlu tam yedi metre aşağıdaydı. Çatının kenarına kadar gelerek yere çarpan vücuda bakan Nestor, gri kütlenin tamamen çatlaklarla dolduğunu görebiliyordu. O şeye hayat vermiş olması gereken çeşitli tonlardaki gri sıvının çoğu içerden dışarı akıyordu.

Nestor ilk kez rahat bir nefes almıştı ki yaratık kımıldandı. Yavaşça eklemlerini oynattı sonra ayağa kalktı. Düşmanı olan insanı görebilmek için başını yukarı kaldırdı. Sonra ani bir hareketle Nestor'un altından tapınağa girdi. Nestor yaratığın peşinden geldiğine emindi.

Koyu bulutlar güneşi örtmeye başlamasına rağmen, üzerinde durduğu kırık çatıda terliyordu. Kendini bir kabuslar krallığına girmiş gibi hissediyordu. Ama çarpışmanın önceliği hâlâ damarlarında zonkluyordu, tekrar kendi kendine yarattığı korkuya kapılmadan önce, eğer geliyorsa yaratığın yukarı çıkacağı merdiveni aramaya koyuldu. Bu sefer işini bitirmek zorundaydı.

Nestor, üstünü otların bürüdüğü yarı yıkık merdivenlerin başında, larva aşağıda karşılaştılar. Bir keşişkuşu bir yerlerde yaptıkları gürültüyü taklit ediyordu. Önce bir bacağını sonra diğerini metodik olarak sürükleyerek, her yerinden gri sıvılar akan yaratık yok denecek kadar kısa duraklamalarla yukarı çıkmaya başladı. Kalan tek silahı olan kıvrık bıçağını havaya kaldırmıştı.

Büyük bir dikkatle izleyen Nestor, larvanın küçük, yuvarlak ağzının içinde sivri bir dile benzeyen küçük bir noktanın belirdiğini gördü. Hızla eğilmesiyle birlikte, başının yarımdan geçen küçük bir okun havayı yararken çıkardığı sesi duyabildi. Sonra Nestor rakibini merdivenlerin ortasında karşılamak için ileri atıldı. Karşısındaki şeyi birbiri ardına gelen kılıç darbeleriyle merdivenlerden geri sürdü ve sonunda bir taş köşeye çarpıp yıkılmasını sağladı.

Yere düşmesine rağmen, Nestor düşmanını parçalamayı sürdürüyordu. Larvanın iki kolu da işe yaramaz hale gelip bacaklarından biri de tamamen kopunca, gövdesine saldırdı. Yaratığın gövdesi en sonunda parçalanmış ve içindeki gri sıvılar ortaya dökülmüştü. Nestor kusmamak için kendini zorladı; yükselen koku, bataklık çamuru ve çürümüş leş kokuşuydu.

"Tüm şeytanlar adına, kalbi de yok," diye kendi kendine söylendi. "Lanet şeyin durdurulacak bir kalbi yok." Dahası iç organ denilebilecek bir şey de görülmüyordu, sadece değişik renk ve yoğunluklarda o gri sıvı vardı.

Yaratığın kırık kolları hâlâ Nestor'un ayaklarına vurmaya ya da bacaklarını kavramaya çalışıyordu. Yerinde kalan gri bacak hâlâ gövdeyi ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Bildiği bütün şeytanların isimlerini sayıp döken Nestor, bu kabusu sona erdireceğine yemin etti ve çıldırmış gibi, odun kırarcasına yaratığa saldırmaya başladı. Bazı darbeleri o kadar savruktu ki avlunun taşlarından parçalar etrafta uçuşuyordu.

Kafasının tamamen kopması, sonunda yaratığı durdurmuştu. Aynı anda larvaya yaşam veren büyü de etkisini kaybetmişti. Dış yüzeyinin gri kaplamaları hemen ufalanmaya başladı. İçinden akan grilik incelip su ve çamur halinde dönüştü.

Bu onun özüydü. İri yağmur damlaları düşmeye başlamıştı bile. Yağmur beyaz bir perde gibi ortalığı kapladı. Larvadan geriye kalanlar çözünüp avlu taşlan arasında gözden kayboluyordu.

Nestor altında bir süre durup yağmurun kendini serinletmesini bekledi. Yüzünü delinmiş gökyüzüne kaldırıp temizlenmeye, arınmaya çalışıyordu. Yağış çok şiddetlenmesine rağmen kılıcın da temizlenmesi için bekledi. Ejderdoğrayan'la olan deneyimi sayesinde kılıcın pas tutacağını sanmıyordu.

Nestor kendini yeterince temiz hissettiğinde, tapınağa döndü. Tam kapının içinde durdu, duvara yaslandı. Yağmur suları saçlarından ve giysilerinden yere damlarken devam eden yağmuru seyredip, dinliyordu. Kılıcıyla biraz önce yok ettiği şey şimdi yağmurla birlikte hızla toprağa karışan bir çamur yığınından başka bir şey değildi.

"Draffut - tanrı ya da değil, Yaratıktanrı, şifa veren, her neysen ya da değilsen - evcil hayvanını yok ettiğim için üzgünüm. Yo hayır, bu iki kere yanlış oldu. O senin evcil hayvanın değildi, tabii ki. Büyü deneyin ya da her neyse. Aslında gerçekten üzgün değilim, o iğrenç bir şeydi. Böyle bir yaratık gizlice gelip de kanca ve bıçakla saldırdığında yapacak başka bir şey yok - o da ne?"

Duyduğu, heyecanla dolup taşan konuşmalara benzeyen insan sesleriydi. Nestor sessizce bekleyerek dinledi ve sesleri tekrar duydu. Yakınlarda bir yerdeydiler. Konuşulanları anlamıyordu ama bunlar sessiz olmaya çalışan, panik içindeki insanların seslerine benziyordu.

Şimdi ne olacaktı?

Sesler tekrar duyuldu. Nestor hâlâ duyduğu kelimeleri anlayamıyordu. Bu bilmediği bir dil olmalıydı. Gelenler büyük ihtimalle bataklıkta yaşayan vahşilerdi.

Varlıklarından hâlâ biraz şüphe ettiği tanrılara, daha fazla savaşamayabileceğinden ötürü umutsuz dualar ederek kılıcının kabzasını sıkıca kavrayan Nestor, yıkık bir odadan geçerek sağanak yağmura doğru görebileceklerini görmek için ilerledi. Biraz ilerleyip duruyor, sesleri duyana dek bekledikten sonra yeniden ilerliyordu.

Tapınağın yıkık bir köşesini dönen ve burnundan sular damlayan yarı yatmış bir tanrı heykelinin yanından geçen Nestor şimdi kuzeydoğu yönünü açıkça görebiliyordu. O yönde bataklığın kollarından biri adanın merkezine diğerlerinden çok daha fazla sokulmuştu. Nestor oturduğu yüksek yerden bu bataklık girişini ve birkaç kanonun oraya varmış olduğunu görebiliyordu. Sonuncuları çamurlu sahilde ilerlemeye devam ediyordu. Yaklaşık bir düzine, düz siyah saçlı ve neredeyse çıplak bakır renginde derili insan kıyıya çoktan çıkmış ya da çıkıyordu. Bu bir savaş birliği değildi. Aralarından sadece birkaç tanesinin yayları ve sopaları vardı - başka bir şey taşımıyorlardı. Aralarında kadın ve çocuklar vardı hatta grubun çoğunluğunu onlar oluşturuyordu. Üzerlerindeki her şey eski püskü görünüyordu - İmparatorun çocuklarıydı bunlar, bu insanlar Nestor'un daha önce görmediği doğuştan kaybedenlerdendi.

Kadınlardan biri tapınağın ötesinde kalan bataklığı işaret edip, Nestor'un bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi. Sonra, sahilde toplanmış küçük grubun tamamı alçak çalıların arasından tapınağa doğru koşmaya başladı. Henüz Nestor'un varlığından haberleri yoktu; o da ne yapacağına karar verene kadar gizlenmek üzere biraz daha eğildi.

Bir plan yapamadan önce, büyük, sürünen bir kertenkeleye benzer bir şeyin, insanların arkasında bataklıktan çıktığını gördü. Çalılardan pek belli olmasa da, Nestor hayvanın insanlarla aynı yönde ilerlediğini ama onların peşinde olmadığını fark etti. Yanlarından geçip giderken kimse ona dikkat bile etmemişti. Bu hep yaptıkları bir ziyaret miydi. Yoksa bir şeyden mi kaçıyorlardı... ?

Daha uzakta, kuzeydoğuda, Nestor'un yağmurdan hâlâ bulanıklaşmış görüş alanının sınırında, bataklığın derinliklerinden gelen başka bir siluet ortaya çıkıyordu. Bunun da iki bakır tenli adamın kürek çektiği bir başka

kano olduğunu anladı. İki kadın da hızı arttırabilmek için ellerini suya daldırarak suyu yarıyorlardı. Kıyıdaki insanlar durup izlemek için yürüyüşlerini kestiler.

Bindikleri kano biraz daha yaklaşınca, Nestor peşlerinden gelen gri düz bir şekli fark etti. Bir an için bunun bataklık suyunda sürüklenen kütüklerin yarattığı bir dalga olduğunu sandı. Ama sonra dalga sandığı şeyin, biraz önce yok ettiği larvaya benzeyen ve yüzerek, yürüyerek bataklıkta kendilerine yol açan yüzlerce benzer larva olduğunu anladı. Bu ilk safın ilerisinde bir ikinci ortaya çıktı; sağa sola bakan Nestor iki yönde de sonunu göremedi. Onlarca belki de yüzlercesi adaya doğru geliyordu. Şimdi çıkardıkları, ses denemeyecek garip tıslama ve uğultularını duyabiliyordu; ilerleyişlerinin kalabalık şapırtılarını, kütük gibi kol ve bacak ormanının sele kapılmış ağaçlar gibi ses çıkaran birbirine çarpışlarını duyabiliyordu.

Küçük, büyük tüm hayvanlar ve kuşlar, larvaların önünden kaçarak bataklıktan uzaklaşıyorlardı. Yaklaşan dehşet daha da yakınlaştı ve yavaşlayan yağmur Nestor'un manzarasını daha netleştirdi. Artık, ilerleyen larvaların safları boyunca uçlarında kargılar, bıçaklar, gürzler, sopalar ve kancalar olan kollarını görebiliyordu. Havaya kalkan kolların hiçbiri birbirine benzemiyordu ama uçlarındakilerin silah oldukları kesindi.

Nestor yüz metre kadar sağında insan boyunda bir ejderin, çamurdan çıkıp bir tepeciğe tırmandıktan sonra ilerleyen larva güruhunun önündeki koya dönüp, onlara meydan okurcasına hırıltılı sesler çıkardığını gördü. Bir an içinde ejderin çevresi yarım düzine larvayla sarıldı. Önce birini, sonra bir diğerini ve bir diğerini daha geriye fırlattı ama inip kalkan ölümcül kollarıyla çok daha fazlası gelmeye devam ediyordu. Daha uzakta bir yerde büyük bir yerde-yürüyen böğürtüsü duyuluyordu. Nestor onun savaşmayı seçip seçmeyeceğini ve eğer kalırsa neyi başarabileceğini merak etti.

Adaya ulaşan insanlar son kanoya bağırıp, el sallıyorlardı. Nestor'a kürekçiler kendilerini izleyen dehşetle aralarını açıyorlarmış gibi geldi. Ama sonra kanolarının altı suyun dibinde bir kütüğe ya da çamur yığını gibi iri bir şeye çarptı. Bir an sonra tüm çılgınca kürek çekişlerine karşın oraya takılıp kalmışlardı.

Nestor şimdi kadınların ikisinin de vücutlarına bağlı bebekler taşıdıklarını görebiliyordu. Kanodaki dört yetişkin de tüm güçleriyle saplandıkları yerden kurtulmaya uğraşıyor ve neredeyse de bunu

başarıyorlardı ki gri dalga onlara yetişti ve ilk elsiz kollar uzandı. İnsanların çığlıklarıyla birlikte kano devrilip içindekiler yok oldu.

Kıyıya ulaşmış olanlar yenilenen bir panik dalgasıyla kafalarını bu sahneden çevirdiler. Betimlemeye gerek bırakmayan bir korkuyla birbirlerine bağırarak tapınağa yöneldiler.

Nestor kendini gösterip göstermeme konusunda daha fazla tereddüt etmeden tam önlerine atladı. Ne kanolarla gelen insanlar ne de Nestor yaklaşan bu tehditten kaçamayacaklardı, özellikle de küçük bir adanın üzerinde. Beraberce yapabilecekleri tek şey direnmek ve Nestor'un inanmaya yönlendirildiği kadar güçlüyse, Köykurtaran’ın gizli güçlerinin harekete geçmesini beklemekti. Bu umudu arttıran başka bir faktör de, tapınağın içindeki keşif gezisi sırasında bulduğu, sadece tek bir yanı açık olan yüksek bir odaydı; üç ya da dört azimli savaşçı burayı savunabilirdi.

Korku içindeki kaçışlarını, karşılarına çıkan eli kılıçlı bir adamın karşısında durduran bu insanlar büyük ihtimalle Nestor'un seslenişini onun kendilerini anladığı kadar anlamışlardı; Ama en ufak bir umuda satılmaya hazır olduklarından, herhangi bir emri ya da bağırışı, el işaretlerini izlemeye hazırdılar. Nestor'un coşkulu el sallamalarına itaat ederek ona doğru koşup onu geçtiler. Sonra öne geçmesine ve yolu göstermesine izin verdiler; onları yıkılmış merdivenlerden, yan yatmış bloklardan ve üst üste yığılmış molozlardan geçirerek kafasında tasarladığı yere götürüyordu.

Burası bir zamanlar çok yüksek olan yapının ayakta kalan en yüksekteki odalarından biriydi. Oraya ulaşmanın tek yolu yüksek, engebeli bir moloz yığınına tırmanmaktı. Nestor bütün grubu buradan yukarı çıkarıp, herkesi yüksek odada toplayınca, gönülsüz bir şekilde durup etraflarına şaşkın bir şekilde bakınmaya başladılar.

Kılıç tutan ve boş eliyle işaret yapan Nestor, "Korkarım ki buraya kadar," dedi. "Yapabileceğimizin en iyisi bu."

Yetişkinlerin yüzündeki kavrayışı ve yenilenen dehşetle ardından gelen umutsuzluk ifadesini görebiliyordu.

Nestor bu bakışlardan uzaklaşıp odanın kuzeye bakan açık tarafından aşağı bir göz attı. Bu savunmak için çok geniş bir aralık değildi. Bir kapı girişinden biraz daha genişti; ama bir adam ve kılıcın kapatabileceğinden biraz fazlaydı. Bu yüksek yerden şimdi kalbini sıkıştıran bir manzara görebiliyordu: Bataklığa kuzeyden gelen larva safları hem doğu ve hem de

batıya doğru, adanın eninden daha geniş bir yığın halinde bataklığın içinde belirsiz uzaklıklara yayılıyorlardı. Kesinlikle binlerce olmalıydılar.

Arkasındaki insanlarda bir hareketlenme oldu ve Nestor arkasını döndü. Sığınmacıların arasındaki dövüşebilecek yaşta dört beş erkek ellerindeki sopa ve yaylarla birlikte sağ ve sol yanında yavaş yavaş, olması gerektiği gibi yerlerini almaya başlamışlardı. Nestor onlara baktı, onlar da Nestor'a. Neyse ki taktik belirlemek için tartışmaya gerek yoktu.

Düşman dalgası bir süre önce adaya ulaşmış, şimdi üzerinde yayılıyordu. Gri yaratıklar, belki de gözden kaybolan avları yüzünden akın akın tapınağa geliyorlardı. Moloz yığınının dibinde Nestor'un görüş alanına girdiklerinde saflar daha da sıklaşmış gibi gözüktü. Orada arkalarından gelen, yüzleri olmayan yüzlerce benzerleriyle birlikte çoğalmaya devam ederek, yukarıda kendilerini bekleyen kararlı direnişten haberdarmışçasına beklediler. Binlerce larvanın çıkardığı ses, inleme, tıslama, aptalca gülme ve akort edilmemiş gayda tonlarının dünyayı doldurması gibiydi.

Gri Güruh'un safları kendilerini güçlendirmek için yüksek moloz yığını tepenin dibinde kısa bir süre durdular. Sonra tırmanmaya başladılar.

Nestor'un arkasındaki çocuklarıyla beraber gelmiş olan kadınlar da silahlanıyordu. Geriye bir göz attığında yerdeki sivri taşları toplayıp, atmaya ve saldırmaya hazır olduklarını gördü.

Nestor birden, kendisi de dahil olmak üzere savaşçıların, daha önce bu konu hakkında konuşmuş olsalar da olmasalar da, kendi ölümleri hakkındaki bütün merak, sıkıntı ve endişelerini düşündü. Şimdi bu kadınlarsa onur ve cesaret hakkında bir fikirleri olmasa da bu duruma iyi göğüs geriyorlardı herhangi bir...

Ona göre binlerce larvanın sesi zamanın geldiği konusunda bir daha endişelenmeyecek şekilde onu temin etti.

Tam arkasında bir bebek ağlamaya başladı.

Aynı anda da Nestor'un sağ elinde bir şey hafifçe homurdandı. Kılıcın kabzası. Kendi hayal gücü müydü? İyimser bir düşünce mi yoksa? Hayır...

Gri dalga, topallayan, yamru yumru bacaklarının üzerinde, elsiz kollarının oluşturduğu ölü ormanı uzatarak, çılgın bir çeşitliliğe sahip olan öldürücü silahlarıyla nişan alarak ve dehşet şarkılarının çığlıklarıyla tırmanıyordu.

Nestor ağzını açtı ve onlara bilmediği, hafızasının derinliklerinden fırlayıp gelen bir savaş çığlığı attı. Şimdi etrafındaki okçular, hedeflerine

hiçbir zarar vermeden saplanan ilk oklarını savurdular. Diğerleri bir şeyler mırıldanıp sopalarını salladılar. Nestor kılıcı iki eliyle tuttuğunu fark etti. Sanki kendi kanı gibi doğal bir şekilde kılıcın gücünün kollarına aktığını hissedebiliyordu. Kılıç koruma pozisyonu aldı. Bunu o kadar yavaşça yapmıştı ki Nestor bunun kendi refleksi mi yoksa kılıcın gücü mü olduğundan emin olamadı. Şimdi havadaki kılıcın etrafındaki ısınan havanın ve buharın, metalin içine akıyormuşçasına hareket ettiğini görebiliyordu.

Ama ne bunlara hayret edecek ne de kurtulma şansının olup olmadığını düşünecek zamanı vardı, omzunun üstünden larvaların fırlattığı küçük bir ok geçmişti ve hantalca tırmanan gri düşman yığını neredeyse ulaşabileceği bir mesafedeydi.

Yine, daha önce hiç duymadığı çok eski savaşlardan kalma bir şeyler haykırdı. Kafasının içinde bilinmeyen bir ses fısıldadı, *Köykurtaran*, kılıcın onun için adlandırıldığını biliyordu.

Köykurtaran sevinçle çığlık attı ve önündeki sırayı meyve keser gibi düzgünce doğradı; silah tutan kolları çim biçer gibi kesiyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Burası, Ekselansları," dedi mavi beyaz giysiler içindeki teğmen. "Ejder sürüsünün bize saldırdığı yer burasıydı."

Dük Fraktin yapraklarından hâlâ sabah ki yağmurun süzüldüğü bir ağacın altında binek hayvanını durdurdu ve hızlı bir hareketle eyerden indi. Kaslarını germek için kollarını iki yana uzatarak saatler süren yolculuğun sonunda vücudunu gevşetmeye çalıştı. Sonra etrafına bakındı.

Teğmenine emin olup olmadığını sormadı; buna hiç gerek yoktu. Bulunduğu yerden koca bir yerde-yürüyen leşini görüp kokusunu alabiliyordu. Hayvanın ölüsü kırk metre kadar uzakta, ağaçların arasında yatıyordu. O yöne dikkatle bakan Dük ölü ejderin yakınında yatan ölü bir adamı ve biraz uzağında da kendi süvarilerinden birinin binek hayvanının sertleşmiş, dört ayağı havada duran leşini görebildi.

Savaşın berbat sonucu, diye düşündü Dük ve yeniden gerindikten sonra katliam yerine doğru sakince yürümeye başladı. Yaklaşmakta olan, hatta neredeyse yanı başlarında bir savaş vardı ve Dük de eski yetilerini, mümkün olan en kısa zamanda tekrar kazanmanın akıllıca olacağına karar verdi.

Yürürken, sağ eliyle Zaratan’ı içinde bulunduğu güzel kınından hafifçe çıkardı. "İzlediğiniz araba," diye sordu teğmenine, "o nerede? Bana devrildiğini ve siz içindekilere ulaşamadan ejderlerin saldırdığını söylemediniz mi?"

"Öyle oldu, Ekselansları." Ve o talihsiz devriyenin sağ kalan iki askeri kendi aralarında alçak sesle şu lanetli arabanın nerede olabileceğini tartışmaya koyuldular. Dük sabırsız bir dikkatle dinlerken, gözleri çevreyi tarıyordu. En iyi büyücülerinin verdiği haberlerde kılıçlardan birinin, belki de iki tanesinin o arabanın içinde olabileceği de vardı.

Adamlarının tartışması bitmeden, Dük'ün dikkati güneybatı yönünden bir arabanın yaklaşmakta olduğunu bildiren bir raporla gelen süvariye yöneldi. Yaklaştıkça, bunun iki yaşlı yük hayvanının çektiği eski püskü bir çiftlik arabası olduğu görülüyordu. Dük ilk bakışta, ileri gözcülerinden bazılarının neden böyle bir şey için son hızla geri gelip kendisine haber verdiklerini anlayamadı.

Ama arabanın çökük oturağının ortasında kimin oturduğunu görünce durumu anladı ya da anlamaya başladı.

"Çok naziksiniz," dedi Leydi Marat, arabadan inmesi için elini uzatan Dük'e. Davranışları sanki aşağılanmaya uğramış olan o değilmiş gibi gururluydu. Ama sözleri tam tersini yansıtıyordu. "Dün terk ettiğim kale, sizin gücünüz karşısında baş eğdiğinde, sizden, bana intikam için fırsat tanıyacağınıza dair söz vermenizi rica ediyorum."

Fraktin başını hafifçe eğdi. "Bu sözü verilmiş sayın, sevgili leydim. Savaşın gerekleri ve benim isteklerim çatışmadığı sürece, yerine getirileceğinden emin olabilirsiniz. Şimdi, bana aktaracak önemli bilgileriniz olduğunu sanıyorum?"

Ama Leydi Marat anlatmaya başlayamadan, çalan bir borunun sesi Dük'ün dikkatini başka tarafa çekti. Kuzeydoğudan yürüyüşe geçmiş olan uzun piyade kolunun başının şimdi konuştukları yere ulaştığını gördü. Dük Fraktin, birliğin başındaki subayın selamına karşılık verdi ve Leydi Marat'la olan konuşmasına geri döndü. Onlar konuşmaya devam ederken piyadelerin darmadağın, rap rap yürüyüş sesleri yanlarından geçmeye devam etti.

Dük, Leydi Marat'a serinletici bir şeyler sunmak istedi. Ama söylediğine göre Leydi Marat intikamına bir başlangıç oluşturacak olan raporunu sunana kadar beklemeyi tercih ediyordu. Kaledeki herkes için ama özellikle de arabasını elinden alan ve kendisine saygısız davranan şövalye için planları vardı.

Dük Fraktin raporu dikkatle dinleyerek, her şeyden önemlisi, ejder avcılarının arabasının burada ejderler tarafından yok edilmeden Sör Andrew'in kalesine ulaşmış olduğunu öğrendi.

"Benim uçan kuryem Sör Andrew'un kalesinden bir kılıçla ayrıldı, öyleyse?" diye sordu. "Bundan emin misin?"

"Evet, sevgili kuzenim. Bundan kesinlikle eminim. Ama hangi kılıç olduğunu söyleyemem."

Dük, ilk kez olmamakla birlikte kadını çekici bulmaya başlıyordu. Ama şu anda düşünmesi gereken daha önemli işleri olduğu için bu düşünceleri bir tarafa bıraktı. "Peki uçan haberci şimdi nerede? Bana ulaşmadı."

Leydinin herhangi bir açıklaması yoktu. Yaratık Terbiyecisi, Dük'ün subayları arasından çağrıldığında, öyle bir ejderin sıradan bir kılıçla bir iki yara alsa bile çok uzaklara uçabileceğini söyledi. Habercinin ortalıkta görünmemesi hakkındaysa tek söyleyebildiği, herkesinde bildiği gibi ejderlerin güvenilmez olabilecekleriydi.

Dük şimdi atından inen başka birine danışıyordu, "Şansım hakkında ne söyleyebilirsin, Mavi Cüppeli? Ya da kuşandığım bu kılıcın taşıdığı söylenen güçler hakkında?"

Büyücü ellerini sakinleştirici bir şekilde iki yana açtı. "Sadece şunu, Ekselansları: eğer şu anda yarımızda Zaratan olmasaydı şansınız ne olabilirdi, bunu bilemeyiz."

"Bu cevabı tatmin edici bulmadım, Mavi Cüppeli. Daha çok... sen ne bakıyorsun öyle, seni salak?" Sözler Leydi Marat’nın refakatçilerinden birine yönelmişti. Adam, arabayı sürmekte olan askerdi. Leydinin hizmetindeyken yaralandığı için Dük'ün cerrahı tarafından tedavi ediliyordu.

Cerrah, Dük'ün sesini duyunca başım kaldırıp ellerini hastadan çekti. Soruyu duyan asker bir şeyler söylemeye başladı, Dük'ün yüzüne ikinci bir defa bakıp arkasından uçuşan sargılarla kendini bitkince yere attı. "Binlerce kez özür diliyorum, Ekselansları, sadece hatırladım... sizi panayırda gördüğümü hatırladım."

"Ne? Panayırda mı..Dük konuşurken, kendisine olmadığı bir yerde göründüğünü söyleyen başka birinin tamdık sesi yankılandı. "Açıkla bunu, dostum."

Adam, o gece, Sör Andrew'un panayırında olanları, kendisiyle birlikte diğer gizli ajanların nasıl Ejderdoğrayan’a ellerini uzattıklarını karmakarışık bir şekilde anlatmaya koyuldu. Kılıcın bunun ardından nasıl kaybolduğunu ve göğe yükselen kurye ejderin gizemli, büyülü şekil değiştirmesini anlattı.

Dük, düşünceli, başını salladı. "Ya beni? Beni nerede gördüğünü sandın?"

'Tam orada, panayır meydanında, efendim. Sizi şimdi olduğunuz kadar açık bir şekilde gördüm. Ama o gördüğümün yalnızca, büyüyle yapılmış bir görüntü olduğunu anlıyorum. Ama kurye havaya ilk yükseldiğinde onu geri çağırdığınızı duydum. Sonra da kılıcı ona sapladınız."

Dük, onaylamasına başını sallayan Leydi Marat'a döndü. "Bunlar raporuma ekleyecek olduğum önemli ayrıntılardı," dedi Leydi Marat.

Dük sonra gözleri kapalı olan büyücüye baktı. Mavi cüppeli tek başınaymış gibi mırıldanıyordu: "Sör Andrew'un kalesinde bir kılıcın daha varlığını biliyorduk. Artık hangisi olduğunu da biliyoruz. Gözbulandıran ya da Gizlilik Kılıcı. Bu-"

Dük kolunu kaldırarak sessiz olunmasını emretti. "Durun."

Yukarıda belli belirsiz yağan yağmurun altında bir şeyler oluyordu. Başım geriye atmış olan Yaratık Terbiyecisi bir şeyleri çağırıyordu. Şimdi bir tür habercinin - Dük uçan yaratıklar ve melez ejderler hakkında pek az şey biliyordu - havada daireler çizerek alçaldığı görülebiliyordu. İşte, diye düşündü Dük Fraktin, ama bu kılıçlardan biriyle ortadan kaybolan kurye olamayacak kadar küçük bir yaratıktı. Bu gözcülük yapıp rapor veren küçük bir uçucuydu.

Hatta indiğinde terbiyecisinin bileğine konabilecek kadar küçüktü, terbiyeci, onu toplanan insanlardan biraz uzağa götürdü, böylece Dük haberleri gizlilik içinde alabilecekti.

Terbiyeci önce ejderin acı veren bir şekilde başardığı, neredeyse anlaşılmaz konuşmayı dinledi sonra Dük'e tercüme etmek için dönüp kısık bir sesle her seferinde birkaç kelimeyle habercinin söylediklerini aktardı. "Ekselansları, bu haberler adı Nestor olan ejder avcısı hakkında."

"Evet, evet, onu tanıyorum. Bir keresinde bana ters düşmüştü. Ama şu an ki durumumuzla ne ilgisi var?" Bu soruyu ejdere çevirmek de zor ve yavaş bir işti. Dük bazen, Yaratık Terbiyecisi'nin yetenekli bir adam olmasına rağmen yıllardır yaptığı bu konuşmalar sonucunda yarı delirmiş olabileceğini düşünüyordu.

Bir süre sonra cevap geldi. "Bu Nestor, Büyük Bataklığa götürülmüş, efendim. Bizimkilerden biri olmayan, dev bir uçan ejder tarafından taşınmış oraya."

"Bir uçucunun taşıdığı yetişkin bir insan ha? İnanılmaz. Yine de ... başka ne söylemeye çalışıyor?"

Hayvanla eğiticisi arasında bir konuşma daha oldu. "Gri Güruh, diyor efendim. Bana Gri Güruh'un uyandırıldığını ve Sör Andrew'un topraklarına doğru yürüyüşe geçtiğini söylüyor."

Ağaçlardan damlayan yağmur suları ve askerlerin bitmeyen rap rap sesinden başka her şey bir an sustu. Sonunda Dük derin bir nefes aldı: "Birisi büyük bir kumar oynuyor, öyleyse. Kimin tarafından uyandırılmışlar?" Cevabı tahmin edebilmesine rağmen soruyu sormuştu.

Yeniden hayvansı sesler çıktı ve adam cevap verdi: "Bir kadını izleyen insanlar tarafından, efendim. Bir savaş-yaratığına binen ve insanlardan oluşan bir orduyla bataklığı geçen bir kadın."

Dük yavaşça başını salladı ve adama gidebileceğini belirten bir işaret yaptı. Terbiyeci hayvanı üzerine uyku ilacı sürülmüş, uçan yaratığı birazdan rüyalara daldıracak bir kertenkeleyle ödüllendirdi.

Bu sırada, kendisini bekleyen Leydi Marat’a ve adamlarına doğru yürüyen Dük, büyük bir toplantıya hazırlanıyordu. İşler değişmişti. Artık önünde, planladığı gibi güçsüz bir kalenin istilası yoktu.

Dük’e öyle geliyordu ki tanrılar bir kez daha insanların işine karışıyorlardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kılıcın çığlıkları Nestor’a sanki yüzyıllardır sürüyormuş gibi geliyordu. Ama giderek alçak bir vınlamaya dönüşen ses şimdi sessizliğe gömülüyordu. Nestor'un titreyen ellerine kabzadan akan güç de giderek azalıyor, içindeki hayat sönüyordu.

Bitkinlikten güçlükle soludu. Bedeninin her tarafı ter ve kanıyla kayganlaşmıştı, sendeleyerek ileriye, doğru bir adım attı. Aşağıya inen moloz yığını hâlâ önünde duruyordu ve o hepsinin tepesinde hayattaydı. Etrafında kılıcıyla saldırmak için ölü kütük benzeri bir şekil aradı. Ama görünürde ayakta dikilen herhangi bir şey yoktu.

Larva ordusunun uzaklarda gittikçe sönükleşen vınlama seslerini hâlâ duyabiliyordu. Gri saflar tapınağın etrafından dolaşarak geçip gitmişlerdi. Ama hepsi değil. Nestor'un önündeki tepede yeni bir yıkıntı katı oluşmuştu. Köykurtaran’ın biçtiği ve eriyen çamura dönüşmeye başlamış yüzlerce gri gövde artıkları.

Yere serilmiş gövdeler artık sessizdi. Tepenin üstünde, tekrar yağmaya başlayan yağmurdan başka hiçbir hareket yoktu.

Nestor'un yüzüne birkaç yağmur damlası düştü. Arkasında, onunla beraber dövüşmüş, onun sırtını korumuş ve en az onun kadar şaşkın insanlara yavaşça dönüp baktı. Adamlardan ikisinin öldüğünü gördü, sopaları hâlâ ellerindeydi. Ve kadınlardan biri de, küçük çocuğuyla birlikte parçalanmıştı. Ama diğer tüm insanlar hâlâ hayattaydı. Şu anda köşelere

sinmişlerdi, bazıları yaralıydı. Köykurtaran’ın haykıran bulanıklığı nerdeyse, geniş kapı ağzının tamamını kaplamıştı.

- *yumuşağın etrafında sert duvarlar örer* -

Nestor ancak şimdi bedenindeki küçük yaraların farkına varmaya başlamıştı. Kendisini savunmak için kılıcı elinden geldiğince kullanmaya çalışmıştı. Ama kılıcı savaşa sokan büyülü güçler kontrolü tamamen ele almışlardı ve onun gövdesini korumaktansa düşmanı kesmekle daha çok ilgiliydiler.

Gömleğinde gevşekçe batmış olan küçük bir ok, hareket ettikçe acı verip kanamaya neden oluyordu. Onu çekip atarken zehirli olup olmadığını düşündü. Öyleyse bile, bu yüzden endişelenmek için çok geçti.

En azından hareket edebiliyordu; bu şartlar altında, daha fazlasını da isteyemezdi. Etrafındaki hayatta kalabilmiş insanlara bir kez daha baktı. Sonra düşmanlarının gövdeleriyle dolu olan yamaçtan aşağı inip başka bir tepeye tırmandı. Tapınağın çatısında kalan en yüksek noktaya yönelmişti. O yükseklikten her yöne doğru, bataklığın etrafındaki en uzak noktaları görebilirdi.

Çatının sağlam olmayan kalıntısına tutunan Nestor, tapınağa geldiklerinde ikiye ayrılan larva ordusunun orada ayrılıp tapınağı geride bıraktıktan sonra denizdeki dalgalar gibi yeniden bir araya geldiklerini görebiliyordu. Bu görüntü ona garip bir his verdi. Yok ettiği yüzlerce larva gözüne hiçbir şeymiş gibi gözüktü.

Bulunduğu yüksek yerden Nestor, başka bir şey daha gördü. Gördükleri, onları kılıcıyla mutlak bir ölümden kurtardığı için kendilerini o sanki bir tanrıymışçasına önünde yerlere kapatmaya karar veren insanların yanına hızla inmesine yol açmıştı. Vücudu rahatlamanın ve belki de zehrin etkisiyle titreyen Nestor, tapınaktan aşağı, yer seviyesine dek inmeye devam etti. Sonra da güneye doğru ilerledi.

Bir an sonra, Nestor'un çatıdan oyuncak bir figür gibi gördüğü Draffut da güneybatıdan gelerek tapınağın bir köşesine ulaştı. Dev, geniş adımlarla, bir insanın koşabileceğinden çok daha hızlı yürüyordu. Orta büyüklükte, belki de Nestor'un daha önce konuşmuş olduğu uçan ejder Draffut'un başının etrafında, sanki ona saldırmayı düşünüyormuş gibi uçuyordu. Ama Draffut uçan yaratığı önemsemedi ve o da bir zarar vermedi.

Küçük sığınmacılar grubu Nestor'u aşağıya kadar izlemişti. Draffut açıkça tanıdıkları ve görmekten sevindikleri biriydi; Nestor onları adaya

getirenin, devin onları koruyacağı umudu olduğunu düşündü. Şimdi Draffut'un önünde eğildiler ve ona uzun bir yaygara kopardılar. Dev onlara kendi dillerinde cevap verdi. Geniş elleriyle onları yerden, dizlerinin üzerinden kaldırdı ve dokunarak yaralarını iyileştirdi.

Sonra koca ellerinden biri Nestor’a uzandı ve bir kez daha onun iyileştiren gücünü hissetti. Dokunuşu iyileştirirken, Draffut dedi ki: "Burada iyi savaşmışsın. Bu insanların anlattıkları doğruysa sıra dışı birtakım güçlerin yardımıyla olmuş."

"Sanırım anlattıkları doğru. Tekrar teşekkür ederim, tanrı-olmayan-İyileştirici." Nestor'un bedeni artık titremiyordu ve küçük yaralarının olduğu yerler de kapanmıştı. Kendini, uzun dövüşünün bir rüya kadar gerçek üstü olduğunu düşündürecek kadar sağlıklı hissediyordu. Korku ve acının yanında değerli bir şeyler de silinip gitmiş gibi anlık bir hisse kapıldı.

"Evet." Nestor devam etti. "Onlardan çok ama çok vardı. Diğerlerinden önce uyanıp beni öldürmeye çalışan evcil hayvanın da buna dahildi. Ona karşı kılıcımın herhangi bir kılıçtan farkı yoktu."

Draffut birden geniş bileklerinden birini kaldırdı ve uçan ejder bileğine tıpkı bir şahin gibi kondu. "Uçan gözcülerimin," diye gürledi dev, "bana anlattıklarına göre Büyük Bataklık batıdan gelen bir insan ordusu tarafından işgal ediliyor. Askerlerin üzerinde Yambu'nun siyah ve gümüş renkleri var, adamlarının başında kraliçenin kendisi olabilir."

"Ah." Nestor haberle sarsılmıştı; Draffut ona uzandığında yere bıraktığı kılıcı almak için eğildi. Herkes gibi Nestor da kraliçeyi ve gücünü duymuştu. "Sanırım hedefi bataklığın istilası değildir."

"Bence de, büyük olasılıkla İyi Yürekli Sör Andrew’in topraklarıdır. Ordusunun büyücüleri yürüyüşleri boyunca sihirli sözcüklerle, daha önce yetiştirdikleri larvaları uyandırıyor ve saflar halinde kendilerini izlemelerini sağlıyorlar."

"Öyleyse," dedi Nestor. "Artık larvalardan kimin sorumlu olduğunu biliyoruz. Peki bu ordu neden özellikle Sör Andrew’a yöneldi? Ve niçin şimdi"

Draffut kolunu oynatarak bileğindeki ejderin uçmasını sağladı; dinlenmişti ve şimdi gürültülü kanat çırpışlarıyla kendi işine gidiyordu. "Tanrı kılıçlarının en az iki tanesi orada. Kışkırtıcı bir ganimet, sence de öyle değil mi?" dedi Draffut.

Nestor, konuşmayı pek bir şey anlamadan izleyen insanlara baktı. Sonra Draffut’a döndü: "Orada en azından bir kılıç var, benimki. Sanırım kraliçe Yambu nerede olduğunu ve önemini biliyorsa, onu elde etmek için birçok şeyi göze alacaktır. Tıpkı Dük Fraktin ve diğerleri gibi, buna eminim. Peki biz ne yapacağız? Onu geri almak için kendimi riske atabilirim."

"Sör Andrew’e gidip onu uyarmalısın," dedi Draffut. "Ve elinde olanla ona yardım etmelisin. Şimdi Gri Güruhu kimin uyandırdığım ve nereye yöneltiğini bildiğimize göre, bataklıkta daha fazla kalmama gerek olmadığım düşünüyorum. Aslında gitmek istediğim başka bir yer var, yolun bir kısmını beraber gidebiliriz."

Draffut yeniden hayatta kalan bataklık insanlarıyla konuştu. Sonra Nestor'a açıkladı: "Onlara buradan çok uzakta olmayan bir adadaki köylerine dönmelerini söyledim. Müritlerimi arayan güçler buraya gelirlerse, köylerinde daha güvende olacaklardır."

"Bu güçler ne olabilirler ki?"

"Gitmeliyim," dedi Draffut, "ve tanrılarla bir tartışma başlatmayı düşünüyorum. Ya da en azından bazılarıyla. Yol için hazır mısın?"

Nestor'un kılıçtan başka yanında taşıyacak bir yükü yoktu. Şu anda farkına varıyordu ki bu kılıç uzun süre taşımak için kullanışsız bir şeydi. Bu zorluk, yolculuğu Draffut'un omuzlarında yapacağını anladığında daha da önem kazanıyordu çünkü iki elini de Draffut'un omuzlarında dengesini sağlamak için kullanmalıydı. Bir çözüm öneren Draffut, Nestor'u tapınağın içine, silahlık ya da nöbetçi odası olabilecek bir yere gönderdi. Buradaki silahların çoğu paslanıp çürümüştü ama Nestor burada Köykurtaran’a oldukça uygun bakır bir kın buldu. Gereken kemeri yapmak için tapınağın duvarındaki sağlam sarmaşıkları kılıcıyla kesti.

Draffut ve omzuna yapışmış Nestor, sert zemini geride bırakıp kuzeydoğuya doğru bataklık arazide yol almaya başladıklarında, hayatta kalan bataklık halkı ve kanoları, kendi doğal ortamlarına doğru çoktan gözden kaybolmuşlardı. Draffut'un uzun adımları kısa sürede kanolara yetişmelerini sağladı. Onlar geçerken içlerindeki insanlar kenara çekilip el salladılar.

Draffut yarım saat kadar düzenli bir şekilde ve olaysız ilerledi. Bataklıkta yaşayan irili ufaklı canlılar Yaratıktanrı’ya engel olmaya kalkmışlarsa bile Nestor bunu fark etmemişti Draffut su ve çamura en fazla beline kadar giriyordu. Nestor da kendini kuru tutabiliyordu. Şimdiye kadar tek sorunu

ağaç dallarına takılmak olmuştu ki bu o kadar önemli değildi. Bineğinin kürküne iki eliyle yapışmış ve garip görülebilir ama eğlenmeye bile başlamıştı. Nestor bazen dikenli ağaçlar bile, dev kendilerine ulaşmadan önce eğilip yol veriyorlarmış gibi hissediyordu.

Bu zevkli yolculuk, Draffut'un kuru toprağa ayak basmasıyla aniden sona erdi. Bu noktada, zırhlar içinde ve Yambu'nun renklerini taşıyan iri bir savaş-yaratığı, Yarahktanrı’ya etraftaki kamışların arasına kurduğu tuzaktan fırlayarak saldırdı. Devin tepkisi çok aniydi; Nestor daha kılıcını çekemeden Draffut saldırganı bir kedi yavrusuyla oynar gibi havada yakalamıştı. Ve ardından savaş-yaratığını vahşice fırlattı, haykırarak uçan gövde, ağaçlara çarparak gözden kayboldu ve otuz metre ötedeki bataklığa düştü.

Draffut bir an durdu ve solundaki ağaçların üzerinden baktı; sonra sağa dönüp daha hızlı yürümeye başladı. Nestor yarı çekili kılıcını yerine sokup tekrar sıkıca tutundu.

"Yambu'nun ileri gözcüleri," dedi Draffut omzunun üstünden, sessiz olmaya çalışarak. "Başarabilirsem onları geçmeye çalışacağız."

Geriye bakan Nestor, birçok savaş-yaratığının onları izlediğini gördü. Üç saymıştı, daha da fazla olabilirdi. Yüzlerce metre geride, kedimsi yaratıkların ilerisinde, bazıları hayvanlarının üzerinde, bazıları teknelerle gelen insan ordusunun ilk askerleri görülüyordu. Bunu Draffut'un kulağına da fısıldadı ama dev cevap vermedi. Draffut şimdi tam anlamıyla olmasa da koşuyordu. Nestor belki de büyüklüğü gerçek anlamda koşmasına izin vermiyor diye düşündü. Nestor, Draffut'un güçlerine güveniyordu ama aynı zamanda arkasından gelen savaş-yaratıklarının pençelerini de sırtında hissediyordu ...

Takip devam etti. Nestor, zaman zaman sakin olmaya çalışan bir sesle peşlerindekilerin yetişmekte olduğunu bildiriyordu. Sonra Draffut birden durdu ve sakince dönüp savunmaya geçti.

"İşe yaramıyor," dedi. "Çok hızlılar. Ve savaşma tutkusuyla çıldırmışlar, beni dinlemeyecekler." Tek eliyle Nestor'u sırtından indirip ölü bir ağacın üstüne bıraktı. "Kendini savun," diye kısa bir tavsiyede bulundu, sonra kendisi de aynısını yapmak için hazırlandı.

Bir an sonra yarım düzine savaş-yaratığı, yakındaki çalılardan çıktı. Draffut ilk geleni sert bir vuruşla bir sonrakiniyse kuyruğundan tutup fırlattıktan sonra üzerine atlamaya cesaret eden üçüncüsünü kürkünden

yakaladı. Onu da diğerlerinin üzerine fırlattı. Böylece garip şekilde yalpalayan savaş-yaratıkları kendilerine uymayan çığlıklarla kaçıştılar. Hiçbir güç göstermeyen kılıcını çeken Nestor'un yapacağı bir şey yoktu. Ki bu şartlar altında bundan memnundu da.

Draffut Nestor'u bulunduğu yerden almıştı ki başka bir şekil ortaya çıktı. Bu, yüz metre batıda başka bir ada ya da kara parçasında duran, gövdesi abanoz ve gümüşten hafif bir zırhla kaplı, uzun siyah saçlı bir kadındı. Nestor'un bir an için ejder zannettiği gri bir savaş-yaratığına biniyordu.

Bulutlu gökyüzünün altında, kadının zırhı çöl güneşindeymiş gibi parlıyordu. Gümüş renkli bir kılıç çıkartıp onlara doğru bir şeyler seslendi.

Tiz sesinin söylediği kelimeler açıkça duyuluyordu. "Ordumun yolundan çekil koca yaratık yoksa seninle savaşmaları için adamlarımı göndereceğim. Zayıf tarafını biliyorum, kısa zamanda seni öldürürler. Ve o taşıdığın, o da kim?"

Nestor, savaş-yaratıklarına binen insanları duymuş ama daha önce hiç görmemişti. Draffut'un omuzuna yerleşirken, dev kükreyerek cevap verdi: "Asıl sen kana susamış savaş-yaratıklarını yolumdan çek. Yoksa üzerinize, bataklıktan geçişinizi çok ilginç hale getirmeye yetecek kadar çok ejder yollarım." Sözlerinin etkisini görmeyi beklemeden döndü ve kuzeye doğru azametle yürümeye koyuldu.

Gözüken bir takip yoktu.

"O, Gümüş Kraliçe’nin kendisiydi. Yambu," diye fısıldadı Nestor, bir süre sonra. Bu yorum tamamen gereksizdi ama bu karşılaşmadan bir şey söylemeden duramayacak kadar etkilenmişti.

"Evet, oydu." Draffut'un sesi gürleyerek çıkmıştı. "İnsanlığın bazen onlara karşı savaşabilmeyi istediğim özellikleri var."

Bir kez daha, bir binek hayvanı için iyi sayılabilecek bir hızla bataklık ve çalıların arasında yol almaya başladılar. Nestor, kafasında sayısız soruyla uğraşırken zaman Draffut'un ayak sesleri dışında sessizce geçti. Derken sordu: "Gidip tanrılarla bir tartışma başlatmayı planladığım mı söyledin?"

"Bunu yapmalıyım," dedi Draffut. Nestor'un sorusuna aldığı tek cevap buydu.

Daha sonra pek az konuştular. Nestor, yolculuğu sevmişti, batıda güneşin bulutların arasından görünüp kaybolmasını seyrediyordu. Draffut yeniden durduğunda, birkaç saat geçmişti ve kızıllaşan güneş batmak üzereydi.

Zemin de değişmişti; üzerinde yürüdükleri artık kuru bir zemindi, Nestor bir keresinde uzaktan kendilerini seyreden sığırtmaçlar görmüştü.

Dev, Nestor'u dikkatle kuru toprağa indirdi, "Buradan kuzeye git, Sör Andrew’i bulacaksın," dedi. "Bundan sonra toprak yürüyebileceğin kadar kurudur ve vahşi hayvan da azdır. Benim yolum artık doğuya doğru."

"Sana iyi şanslar dilerim," diyerek karşılık verdi Nestor. Sonra doğuya baktığında, bir şeyler daha söylemeye niyetlendi, çünkü şimdiye kadar batıda, Vulcan’ın ateşlerinin bu kadar uzaktan görülebilecek kadar parlak olduğunu bilmiyordu.

Ama Draffut çoktan gitmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dame Yoldi, Mark’ı çalışma odasına ilk kez götürdüğünde, Mark burasının nedense beklediği gibi kasvetli ve ürkütücü bir yer olmadığını fark etti. Tam tersine ferahtı, sade eşyalarla temizce döşenmişti. Dar pencerelerden içeri giren, bulutlu günün son ışıklarının izin verdiği ölçüde aydınlıktı.

Büyücü, yanmakta olan küçük bir yağ lambasıyla odadaki ince ve uzun mumları yaktı. Odanın karanlık köşelerine bunlardan birkaç tane dağıttı, iki tanesini de beyaz keten bir kumaşın içindeki Ejderdoğrayan'ın üstünde durduğu masaya yerleştirdi. Yerlerde pek eşya olmamasına rağmen bütün duvarlarda ve raflarda büyülerle ilgili malzemeler, düzenli sıralanmış kitaplar, şişeler, kutular, kavanozlar ve torbalar vardı. Bir dizi üstü açık kapta çeşitli tohumlar, kurutulmuş meyveler, diğerlerindeyse sadece bildiğimiz su ve kuru toprağa benzeyen bir şeyler vardı.

Yoldi, Mark’ı kılıcın yanındaki masaya oturtup daha önce içtiklerine hiç benzemeyen çok lezzetli bir içecek verdi. Sonra ailesi, şimdiye dek birkaç tanesini gördüğü tanrı kılıçlan ve geri alabilirse kendi kılıcıyla yapmayı düşündüğü şeyler hakkında ayrıntılı sorular sormaya başladı. Sorular Mark'ın aklına yeni fikirler getirdi, olayları yeni bir ışık altında görmesini sağladı, öyle ki şimdi masada duran kılıca baktığında onu bir zamanlar iki elinde tutup ejder öldürmek için kullandığı silahtan farklı bir şey olarak

gördü. Yoldi'yle konuştukça içinde olduğu durumun olağanüstülüğünü kavramayıp etkilenmeye başladı. Artık korkmuyordu.

Sohbetleri kapının hızla vurulmasıyla kesildi. Yoldi açmaya gitti ve gelen haberi kapının ağzında dinledi. Bir an sonra, ciddi bir yüzle gelip Mark’a kendini izlemesi için eliyle işaret etti. Bir sürü merdiven çıktıktan sonra elyapımı ahşap bir merdivene tırmanarak şatonun en yüksek noktası olduğunu kanıtlayan bir yere çıktılar. Burası sadece birkaç metre kare büyüklüğünde düz bir yerdi. Hava koşullarına ve ateş saldırılarına karşı üstü bakırla kaplanmış, omuz yüksekliğinde bir taş duvarla çevrilmişti. Sör Andrew'un, sanki daha yaşlı görünmek isteyen biri izlenimini veren, suratsız, genç bir adam olan Yaratık Terbiyecisi de buradaydı ve kuzey tarafındaki siper boyunca insan büyüklüğündeki kafeslerin yanında bir şeyler yapıyordu. Uçucular, insan olmayan haberci ve gözcüler, yollanmadan önce geçici olarak ve uçuşlarından döndüklerinde bu kafeslerde tutuluyorlardı.

Dame Yoldi ve Mark çatıda belirince, Yaratık Terbiyecisi yaklaşan geceye doğru, doğu yönünü işaret etti. O yönde ufuk çizgisinin çizdiği geniş bir yay zamansız şafağa ya da uzaktaki alevlere benzer ışıklarla parlamıştı.

"Dağlar" dedi parıltının kaynağını anlayan Mark. Ardından da: "Evim."

Arkasında duran Dame Yoldi onu omuzlarından tuttu. "Köyün tam olarak hangi yönde, oğlum?" Sesi önce merak doluydu. "Orayı gösterebilir misin? Ama hayır bunun mümkün olacağım sanmıyorum. Yine de o dağlara yakın bir yerlerde olmalı."

"Evet." Ve uzaklardaki ateşlere bakmaya devam eden Mark sessizliğe gömüldü.

"Korkma." Yoldi’nin sesindeki güven verici bir ton volkanları bir tehlike olarak görmediğini gösteriyordu. Tutuşu rahatlatıcıydı. "Sizinkiler büyük olasılıkla iyiler. Dağ insanlarını tanırım her zaman kendilerine yetmeyi başarırlar. Dük Fraktin’in bölgesinden gitmeleri onlar için iyi olacaktır, şimdiye kadar bunu yapmadılarsa tabii ki." Büyücü yanlarındaki adama dönerek sordu: "Doğudan gelen bir sonraki gözcü ne zaman varacak?"

Mark, adamın cevap verip vermediğini anlamadı. Evine neler olabileceğini düşünmekle meşguldü; annesini ve kız kardeşini kaçmaya çalışan insanların arasında hayal ediyordu.

"Merak ediyorum," diye kendi kendine söylendi Dame Yoldi, "acaba Andrew’a bundan bahseden hiç oldu mu? Haber verilmesi gerek ama

aşağıda Yambu'dan gelen adamla konuşuyor - şu anda rahatsız edilmemesi gerekir."

Mark o anda kararan gökyüzünde uçan gözcülerden birinin doğudan değil de güneyden bitkin ama ivedilik taşıyan bir hızla yaklaştığını gördü.

Kraliçe Yambu'nun Sör Andrew'a gönderdiği elçi olan Baron Amintor, Sör Andrew kadar iri yapılı ama daha genç biriydi. Baron, kasları ve yara izleriyle bir diplomattan çok bir savaşçıya benziyordu. Buna karşın ağzı bir diplomat kadar iyi laf yapıyordu. Sör Andrew adamın tavırları da gayet kibar diye kendi kendine itiraf etti. Sör Andrew'in karşı çıktığı tek şey ziyaretçinin istekleriydi.

İki adam kalenin zemininden çok yüksek olmayan, Sör Andrew'in yapılmasını emrettiği şekilde, hızlandırılan silah yapımı için metal döven çekiç seslerinin geldiği, silahlığa yakın bir odada yalnız başlarına görüşüyorlardı. Bu ziyaretçisinin duymasını özellikle istediği bir sesti.

Baronsa bundan hiç etkilenmemiş gibi gözüküyordu. "Sor Andrew, eğer sadece elinizdeki kılıçları ki hangileri elinizdeyse, Kraliçeye iletilmek üzere bana teslim eder ve Kraliçenin ordularına topraklarınızdan geçiş izni verirseniz - ki o geçişi hiçbir şekilde engelleyemezsiniz - son zamanlarda Dük Fraktin'den almış olduğunuz tehditlere karşı koruma altına alınacaksınız. Ve eklemeliyim ki her yönden gelebilecek bu tür tehditlere karşı savunulacaksınız. Nereden gelirse gelsinler." Amintor neredeyse göz kırpmış gibi kurnaz, anlamlı bir bakışla cümleyi tekrarladı. Bu noktada sustu.

Sör Andrew göz kırpmaya benzeyen hareketin kendisinde ne tür bir korku ya da merak uyandırması için yapıldığını merak etti; ama artık fark etmezdi, belli etmediğine emin olmasına rağmen çoktan endişe sınırlarını zorlamaya başlamıştı.

Baron Amintor devam etti: "Ama, şüphesiz Majesteleri kendisine dostane tavır göstermeyen hiçbir ülkenin sınır güvenliğini garanti edemez. Ve birtakım yanlış nedenlerle Majestelerinin gerçekleştirmek istediği adil barış için çok gerekli aletler olan bu kılıçları ona vermek istemezseniz, bu durumda Majestelerinin, sizin davranışlarınızı düşmanca saymaktan başka şansı kalmaz." Bu noktada Baronun sesi biraz alçaldı. Birilerinin Yambu'ya karşı düşmanca davrandığını düşünmek, basit bir asker olarak onun aklının alamıyacağı bir şeymiş gibi gözüküyordu.

"Ah," Sör Andrew araya girdi. "Adil bir barış için gerekli aletler. Bunu sevdim. Evet, bu oldukça iyi."

"Sör Andrew, inanın, Majesteleri, bağımsızlığınıza mümkün olduğu kadar saygı göstermeyi amaçlıyor. Ama hem küçük olup hem de düşmanca davranmak pek bilgece bir politika değil."

"Bilgece, öyle mi? Küçük müyüz?" Ozanlar bu tür küstahça sözleri asla kullanmazlardı ama Sör Andrew karşısında oturan adamın güzel, düşünülmüş kelimeler hak etmediğini düşünüyordu. Zaten böyle kelimeler bulamayacak kadar da kızgındı.

"Saygıdeğer beyefendi, gerçek şu ki ülkeniz oldukça küçük. Oldukça zayıf. Dük Fraktin hiç şüphesiz bu gerçeklerden sizin ve benim gibi haberdar. Üstelik Dük dostunuz değil. Topraklarınızda yaşayan insanlar, -şey, onlar cesur, bundan eminim. Ve size de sadıklar - en azından çoğu. Ama sayıları fazla değil. Aynca geniş bir alana dağılmış durumdalar. Bu kale -" baron, askeri ve basit bir tavırla güçlü elini duvara vurdu," iyi bir istikham. Silahlığınızdan gelen gürültü ilginç. Ama şu anda, savaşa hazır silah altına aldığınız kaç adamınız var? İki yüz? Belki de daha az? Yo hayır, elbette bana söylemek zorunda değilsiniz. Ama o rakamı kafanızda bir değerlendirin. Ve o sayıyı şu anda sınırlarınızı iki yönden, doğudan ve batıdan geçmeye hazır askerlerin sayısıyla bir karşılaştırın. Ne Kraliçe’nin ne de Dük'ün askerlerinin geçmesine engel olabilirsiniz. Bir de sınırlarınızın yakınlarındaki hiç koruyamayacağınız insanları düşünün. En azından Majesteleri’nin cömert yardımı olmadan koruyamayacağınız."

Sör Andrew aniden ayağa kalktı. O kadar kızgındı ki kendine hakim olamıyordu. "Burayı hemen terk edin."

Baron zaten ayaktaydı. Korku belirtisi göstermeden ve beklemeden dönüp kapıya doğru birkaç adım attı. Sonra durdu. "Kraliçe için başka bir mesajınız var mı?"

"Beni şu an yalnız bırakın. Nerede bekleyeceğinizi gösterecekler. Size mesajı kendim bildireceğim."

Sör Andrew yalnız kalır kalmaz Baron Amintor'la konuştuğu odayı terk etti ve eski kitaplarının bir çoğunun bulunduğu daha geniş bir odaya geçti. Orada lambanın ışığı altında bir cilt alıp açtı, sayfalarında parmaklarını gezdirdi ve kapatıp yerine koydu. Bir daha ne zaman okumaya zaman bulabilecekti? Yoksa savaşta ölecek ve bir daha asla kitap okuyamayacak mıydı?

Daha sonra düşünceli, suskun ve tek başına zindana indi. İçinde bir insan olan hücrenin önünde dikilip gözlerini içerdeki mahkûma dikip baktı. Mahkumu Kapara da gergince ona doğra baktı. Yan koridorun sonunda işçiler kuşların ve hayvanların kapatıldığı hücreleri açıp küçük oda arkadaşlarını serbest bırakmaya hazırlanıyorlardı. Savaş yaklaşıyordu ve kalenin bahçesine bir vivarium kurma fikri gibi lükslerden vazgeçilmeliydi.

Sonunda şövalye konuştu. "Sen, Kaparu, benim tek insan mahkûmumsun. Sana son okuduklarımın anlamı üstünde enine boyuna düşündün mü? Bir daha ne zaman, ki eğer öyle bir zaman olursa, sana yeniden okuyabileceğimi ve yeniden iyi olmayı öğretmeye çalışacağımı bilmiyorum."

"Oh, evet, enine boyuna düşündüm, haşmetmeap." Kaparu'nun elleri tutunduğu parmaklıkların üzerinde kaydı. "Ve - ve en azından sizin iyi biri olduğunuzu öğrendim. Ayrıca şundan da eminim ki topraklarınızı istila etmek isteyenler hiç de iyi insanlar değiller. Bu yüzden efendim, zamanı geldiğinde bu hücrede olmamak için çok şey veririm ... yani eğer..."

"Kalemi ele geçirdikleri zaman demek istiyorsun. Doğal ve akıllıca bir tepki."

"Beni bırakırsanız haşmetmeap, eğer beni salıverirseniz, minnettar kalırım. Her şeyi yaparım."

"Serbest kalırsan bir daha hırsızlık yapmayacağına söz verir misin?"

"Memnuniyetle haşmetmeap, yemin ederim."

Kararsızlıkla duralayan Sör Andrew sordu: "Yeminine güvenilebilir mi, Kaparu? Bir yemini bozmanın hafife alınamayacak bir şey olduğunu öğrendin mi?"

"Yemini bozmayacağım, haşmetmeap. Bana okuduklarınız... gözlerimi açtı. Şimdi geçmiş hayatımın baştan sona büyük bir hata olduğunu anlıyorum."

Sör Andrew Kaparu’ya uzunca bir süre baktı. Sonra nazik bir şekilde başım sallayıp kemerindeki anahtarlığa uzandı.

Şövalye kısa bir süre sonra uçan gözcülerden gelen son mesajı aldığında, Gri Güruh'un uyandırıldığı hakkındaki berbat haber üzerine düşünüp taşınmaya başlamıştı. Yambu'nun elçisini son bir küstah mesajla geri gönderdi. Yapabileceği başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Bundan sonra, surlardan dışarı bakıp kara kara düşünmek için, kalesinin her zaman insan olan ama şu anda kimsenin olmadığı en üst mazgallarına çıktı. Baktığı her yerde savaş ve kuşatma hazırlıkları yapılıyordu. Düşünüp taşınması gereken çok şey vardı.

Kısa bir süre sonra birisinin daha kendisine katıldığını fark etti. Düşüncelerinden sıyrıldı ve yanında duran Dame Yoldi'yi gördü. Bakışlarından kendisine verebileceği yeni bir haberi ve de soracak sorusu olmadığını anladı; Dame Yoldi şu an buraya, sadece bu zor anında ona başka nasıl yardımcı olabileceğini bulmak için gelmişti.

"Andrew."

"Yoldi... Yoldi, eğer tanrıların dövdüğü şu kılıçlar bu kadar önemliyse, etrafımızdaki düşmanlar sadece bir tanesi için bile, bizimle olduğu kadar birbirleriyle de savaşmayı göze alıyorlarsa, o zaman söyle bana, nasıl olur da aklım başımdayken böyle bir gücü onların eline teslim ederim?"

Dame Yoldi nazik ve üzgün bir şekilde başını sallayarak anladığını belirtti. "Öyle görünüyor ki veremezsin. Böylece karara varmış oluyorsun. Tabii ki teslim olmayı reddetmenin sonuçları seni daha kötü etkilemiyorsa?"

"Etkilemiyor! Ardneh'in şimdiye dek öldürdüğü ya da felç ettiği tüm iblisler adına, hepimizin bir gün ölmesi gerekir ama teslim olacak kadar mahvolmadık! Ama köylerdeki insanlar aklımdan hiç çıkmıyor, Yoldi. Onları Fraktin ya da Yambu'dan korumak için hiçbir şey yapamam."

"Bu o köylerdeki insanlara - işgalden kurtulanlara - en azından gelecek için umut verecektir, eğer burada, kalende sonuna kadar direnebilirsen sonunda topraklarını geri alabilirsin."

"Burada ya da başka bir yerde, eğer savunma yapacaksam insanlarıma şunu demeliyim: 'Savaşın.' Sen ve ben savaşın nasıl olduğunu biliyoruz. Gençlerin bazıları bilmiyor... ama öyle görünüyor ki ne karar verirsem vereyim savaşın kötülüğü ve dehşeti onlara doğru geliyor. Böyle düşmanlar, sınırlarımda toplandıklarında, hiçbir teslim olma şartı onları durduramaz ya da halkıma yapacaklarını hafifletemez. Şimdi verebilecekleri sözlere inanamayız. Onlardan ne bir söz aldım ne de şart koştum. Zaten onlardan inanmayacağım sözler vermelerini istemenin ne anlamı var?"

Şövalye ile büyücünün arasına bir sessizlik girdi, etraflarındaki dünya, uzaklardan gelen silahhanenin sesinden başka, tamamen sessizdi. "Kendi işime geri dönmeliyim," dedi sonunda Yoldi ve kalenin lordunu bir kez öperek gitti.

"Benim de aşağı inmem gerek," dedi kendi kendine yüksek sesle Sör Andrew, "savunmayı kontrol etmeliyim."

Biraz sonra kalenin dış surlarında, ana kapıyı savunan sağlam nöbetçi kulelerinden birinin yanında yürüyen Sör Andrew, eski silah arkadaşlarından biriyle karşılaştı ve onunla bir sohbete daldı.

"Bu surların üstünde kılıç sallamayalı çok oldu, Sör Andrew."

"Evet, çok uzun zaman oldu."

Arkadaşı, beyaz saçlı ve yüzünde çizgiler oluşmuş yaşlı bir adam haline gelmişti ve onu eski haliyle hatırlayan Sör Andrew'e bir an için, arkadaşı kılık değiştirmiş ve birazdan bu görüntüsünden kurtulacakmış gibi geldi. Konuşmalarından neşe yükseliyordu ama tartıştıkları konuların çoğu kuşatmalar, tuzaklar, saldırı, karşı saldın ve huruç gibi korkunç konulardı.

"Bu onları uzun süre bizden uzak tuttu, değil mi, efendim?"

"Yeterince uzun süre değil." Sör Andrew iç çekti.

Bir kez daha ana kapının yakınındaki duvarın yarımda tek başına kalmıştı. Burası kaleye giden anayolların kavşağından kıvrılarak aralıksız gelen savaşçı, erzak arabası ve sığınmacı akınının rahatça görülebileceği bir yerdi.

İşte beyaz cüppeleriyle telaşlı Ardneh rahip ve rahibeleri geliyordu. Yolun ilerisindeki kontrol noktasındaki denetlemeden yeni geçmişlerdi. Sör Andrew'in tıbbi malzemelerle dolu olduğunu umduğu iki araba sürüyorlardı. Bazen, savaş zamanında Ardneh Tapınakları, savaşan orduların arasında en ufak bir zarar bile görmeden kalırdı. Her komutan, her savaşçı yaralandığında eğer yer varsa kendisine bakılacağını umardı. Ama bu kez böyle olmadığı ortadaydı. Ardneh, onun yanına geliyordu; ve tıbbi yardımdan öte, askerler için bu iyi bir moral olacaktı.

Sör Andrew gözlerini kapayıp önündeki mazgalı kavradı. Ardneh'e daha doğrudan yardım için dua etmeyi düşündü - beyninin bir bölümü bir zamanlar gerçekten yaşamış olan Ardneh'in neredeyse iki bin sene önce öldüğünü dünyadaki herkesten iyi biliyordu. Ama henüz ...

Ardneh'le ilgili bu gizem aklına, yaptığı araştırmaların hiçbirinin ışık tutamadığı, uzun zamandır Sör Andrew'in canını sıkan bir başka soruyu getiriyordu: Eğer Ardneh öldüyse dünyadaki diğer tanrı ve tanrıçaların hepsi neden hayattaydı? Genel görüş, hepsinin de dünyanın varoluşundan ya da yaklaşık o zamanlardan beri yaşadıklarını ve tabu ki Ardneh'in de

hâlâ onlarla beraber hayatta olduğunu savunuyordu. Ama Sör Andrew'in bu genel görüşün doğruluğu hakkında çok ciddi şüpheleri vardı.

Onun yerine daha çok Ardneh'in varoluşu ve ölümü hakkında gerçekçi bilgi veren ama Vulcan'ı, Hermes'i, Aphrodite'i, Mars'ı ya da diğerlerini - Yaratıktanrı Draffut dışında - anlatmayan tarihi yazıtlara güvenmeye eğilimliydi. Draffut'a da Ardneh ya da şeytani karşıtı olan İblislerin Efendisi, Orcus kadar önem verilmemişti.

Sör Andrew tanrılar hakkında ne düşünürse düşünsün, şüphe etmediği tek gerçek, iblislerin varlığıydı.

Uzun yıllar süren araştırmaları sırasında, zihninin derinliklerinde korkunç bir şüphe doğmuştu: Kendilerine tanrı diyen, insanlarında tanrı olarak kabul ettiği ve dünyayı yönetme iddiasında olan - ne zaman canları bu konuyla ilgilenmek isterse - bu varlıklar aslında Ardneh ve Orcus'un zamanından kalma iblisler olabilirlerdi. Ama bu teorinin de, insanı rahatlatan bazı açıklanamaz yanları vardı.

Sör Andrew'in tanrılarla ilgili araştırmaları sonucunda söyleyebileceği kesin olan çok az şey vardı: Tek bildiği çoğunun, gerçek olduğu ve güçlerinin büyüklüğüydü. Kılıçlar, Vulcan'ın gerçek gücünü göstermek için yeterliydi.

Yoldi iyi ve cesur bir sihirbazdı. Ama bu gerçeğin ana güçlerine ulaşıp onları kontrol etmek herhangi bir büyücünün yeteneklerini aşıyordu.

Tüm tanrılar ve iblisler adına, evren bu kadar karışık, zor ve zıtlıklarla dolu bir yer olmak zorunda mıydı? Sör Andrew eğer evreni tasarlayan kendisi olsaydı, her şeyin farklı olacağını düşündü. Bunu ilk defa düşünmüyordu.

Aşağıdan kendine seslenildiğini duyduğunda, Sör Andrew gözlerini açmış ve yeniden kapamış, gerçekten Ardneh'e dua edip etmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Aşağı baktığında, kaleye yönelmiş yoğun kalabalığın arasından çıkan birisinin tam altında, yolun kenarında durduğunu gördü. Adam gençliğinin sonlarında, biraz yapılı ve seyyaha benzer biriydi. Belinde bir ip ya da kınnaba benzeyen bir kemere asılı, Sör Andrew'in dikkatini hemen çeken koca bir kılıç taşıyordu.

Sör Andrew'in, ejder avcısı Nestor'u tanıması için, adamın bir kere daha konuşması gerekti. "Sör Andrew? Yaratıktanrı Draffut'un selamlarını getirdim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Koca adımlarının elverdiği en yüksek hızla ve hiç durmadan yol almasına rağmen, Büyük Bataklık'ın ortasındaki tapınağın bulunduğu adadan, doğuya, yüksek düzlüklere ulaşması Draffut'un bir buçuk gününü almıştı. Dük Fraktin’in topraklarındaki yamaçların dikleştiği bölgeye ulaştığında gece olmak üzereydi. Doğuda gökyüzünü yüzlerce kilometre uzaktan görülebilecek şekilde aydınlatan volkanik ateşler, yalandan bakıldığında gerçekten olağanüstü görünüyordu.

Bataklığı ardında bırakır bırakmaz, Draffut, püskürmeden kaçan insanlara rastlamıştı. Çoğu, şimdi toplu bir kaçışın yaşandığı, Dük Fraktin’in yücelerdeki köylerindendi. Köylüler gruplar halinde, tek başlarına ya da aileleriyle beraber dağdan aşağıya, tanımadıkları topraklara doğru yol alıyorlardı, çoğu tanımadıkları bu bölgede kaybolmuştu. Draffut'un yalanından geçen bu insanların bazıları ona bunun Vulcan'ın gazabı olduğunu haykırıyordu - sanki Draffut'un kendisi önündeki yanan göğü göremiyormuş gibi.

Draffut bu insanların onu uyarmayı mı çalıştığını, yoksa tanrılarla arabuluculuk yapmasını mı istediklerini anlayamadı. Belki ikisini de istiyorlardı. Eğer karşılık verirse cevabı, "Vulcan'la bunu konuşacağım," oluyordu. İnsanların üzerine basmamaya dikkat ediyordu. Yolun büyük bölümünde ona hiçbir şey söylemediler. Onu görünce şaşırıp korkuyor, bazen de paniğe kapılıp ayaklarının altına kaçışıyor, çiftlik hayvanlarım ya

da arabalarını üzerine sürüyorlardı. Draffut dikkatle hepsinin etrafından dolaşıp yukarıya, doğuya doğru yoluna devam etti.

Yol boyunca, Dük'ün topraklarına girmeden karşılaşmaya başladığı Fraktin'in ordusunun küçük birliklerine karşı dikkatli olmaya gerek duymuyordu. Yaya ya da binekli, askerler onu gördüklerinde, sanki ölümcül düşmanlarıymış gibi çil yavrusu gibi dağılıyorlardı. Draffut, bir zamanlar askerlerin onu sevinçle karşıladığı ve yardım istediği günleri hatırlamaktan kendini alamadı. Ama bu uzun çağlar ve savaşlar önce, dünyanın diğer ucunda olmuştu.

Elli bin yıldan uzun süren yaşamında Draffut, kaçan yığınlarla insanı ve bunun gibi yanan gökleri yeteri kadar sık görmüştü. Ama daha önce çok nadiren ayakları altındaki toprağın böylesine sarsıldığını hissetmişti.

Çıplak dağ eteklerine ulaştığında durmadan tırmanmaya devam etti. Şimdi gürül gürül yanan ateş kuleleri tam kafasının üstündeydi ve kül parçaları durmaksızın etrafına yağıyordu. Burada onu yok edebilecek güçler olduğunu, artık bir zamanlar olduğu gibi ölümsüz olmadığını düşündü. Çağlar boyu yavaş yavaş kazandığı güçlerini, aynı şekilde yavaş yavaş da olsa yitiriyordu. Yine de kişisel bir korku hissetmiyordu. Yapısı gereği Draffut bundan daha büyük şeyleri özümleyebilirdi.

Çöken karanlığın içinde dağların yanıp, sarsılan acısı Draffut'u eski anılara götürdü. Anılardan biri çok eski olan, başka bir kıtada Yaşam Gölü'nü akıtmak için yıkılan bir dağa aitti... bunlar Ardneh'in en güçlü olduğu dönemlerdi. Ardneh ile asla karşılaşmamış olan Draffut'un tüm bildiği dünya tarihinin bildik insan yorumuydu. Ardneh uzun zamandan beri ölü olduğuna göre bunun pek fazla önemi yoktu ...

Şimdi cevaplanması gereken soru, kendilerine tanrı diyen bu türedi varlıkların, bu yeni güçlü yaratıkların nereden ortaya çıktıklarıydı. Ardneh en kudretli zamanlarında bile asla tanrı olduğunu iddia etmemişti, kötü Orcus bile bunu yapmamıştı. Hatta Draffut geçmişe baktığında, geçen binlerce yılın ardından, tanrı kelimesinin bile insanlar arasında unutulmuş olduğunu hissetti.

Eğer geçmişinde çok gerilere giderse, karşısına bütün anıların kaybolduğu, kopuk kopuk sahneler ve anlamsız izlenimlere dönüşüp bulanık bir dönem çıkıyordu. Bunların, zekâsının, beyninin ve bedeninin şimdikinden çok farklı olduğu zamanlardan kaldığını biliyordu. Ama son birkaç bin yılın anıları Draffut'un hafızasında kesinlikle netti. Ardneh ve

Orcus'un birbirleriyle savaştıkları günleri çok iyi hatırlayabiliyordu. O günlerde, son zamanlarda böbürlenip, kılıç yapan, kendilerine tanrı ya da tanrıça diyen sonradan görmelerin hiçbiri dünyada dolaşmıyordu. İnsan mitolojisinin geçmişinden gelen isimler taşıyorlardı ama kimdi onlar? Ne hakla kendilerine, savaşların dehşetiyle insanlığı işin içine sokan oyunlar tasarladılar? Draffut bunu ortaya çıkarmak için daha fazla bekleyemezdi.

Dağın eteklerinde biraz tırmanmıştı ki yolunun üç dört metre genişliğindeki yavaş yavaş akan lavlarla kapanmış olduğunu gördü. Lavların üzerindeki hava sıcaktan titreşiyordu. Gecenin içinde, erimiş akıntının ötesindeki cehennemsi parlaklıkta, girdaplanan buharın ve kaynayan havanın ortasında sanki bir insan orada durabilir ve yaşayabilirmişçesine, insan olamayacak kadar büyük iki ayaklı bir şekil duruyordu. Aşağı yukarı Draffut'la aynı büyüklükteydi. Draffut’a bakıp sessizce bekliyordu.

Etrafı kasıp kavuran sıcaklığın içinde ancak silüetini görebiliyordu. Durdu ve bir zamanlar Ardneh’in de Orcus'un da anlayabildikleri kadim bir dilde selam verdi. Karşılık yoktu.

Bunun üzerine Draffut eski güçlerinden toplayabildiği kadarını toplayıp sağ elinde yoğunlaştırdı. Sonra eğildi ve elini, ağır ağır akan, kabuk bağlamış, fokurdayan lav akıntısına daldırdı. Kendini yakmadan, parmaklarının arasından damlalar dökerek bir avuç dolusu erimiş kaya çıkardı. İradesini biraz daha zorlayarak elindeki bir avuç magmaya geçici olarak hayat verdi, böylece biraz önceki ölü kaya dirilip kelebek gibi narin canlıların, küçük, sessiz ve ani hareketlerini yaparak, yükselen sıcak havanın içinde yukarı doğru yükseldi.

Lav akıntısının karşısında duran ne kıpırdadı ne de konuştu. Ama kendisine benzeyen bir diğeri ona katıldı. Draffut izlerken başkaları da ortaya çıktı. Tanrılar onun yaptıklarını izlemek ve sessizce değerlendirmek için bir araya toplanıyorlardı.

Onlardan bundan fazlasını istiyordu. Doğrulup ellerinde tüten kayaları silkeledi. Seyredenlerin sessizliğinden yaptıklarından etkilenip etkilenmediklerini anlamak olanaksızdı.

Bir kükremeyle onlara meydan okudu: "Neden insanlara gerçekleri anlatmıyorsunuz? Bundan korkuyor musunuz?"

Grubun içinde bir kıpırtı oldu, görüntüler sıcakta dalgalanıyordu. Her şeyi kaplayan toprağın gürültüsünden Draffut aralarında neler

konuştuklarını duyamıyordu. Sonunda insan sesinden daha yüksek bir ses ona doğru gürledi: "Onlara sen anlat, tüylü köpek."

Bir tanrıçaya ait olması gereken yüksek ve net bir ses onu izledi: "Elli bin yıldan daha uzun zaman önce, insan efendilerinin peşinden Hayat Gölü'nün olduğu mağaraya girmeden önce neye benzediğini, ne olduğunu biliyoruz, Yaratıktanrı. Şimdi büyüklük taslamaya kalkma."

Sonra kavgacı başka bir erkek sesi: "Evet, onlara kendin anlat - ama bir köpeğin, bir kancığın oğlunun anlattıklarına inanacaklar mı? Bazılarının seni bir tanrı sanmasına aldanma. Bunu düzeltebiliriz!"

Draffut kızgınlığının giderek önünde toprağı kavuran lavdan daha sıcak olana dek arttığını hissedebiliyordu. Yeniden kükredi: "Tanrı olmaya en az sizin kadar hakkım var. Hatta daha fazla! İnsan dünyasına gerçekte ne olduğunuzu açıklayın!"

Dalgalanan ısının ardında sayıları hâlâ artıyordu. Başka bir ses yükseldi: "Onlara gerçekte ne olduğumuzu sen söyle. Ha, haaa!"

"Söyleyeceğim. Öğrendiğim zaman söyleyeceğim."

"Ha, haaa! Biz tanrıyız ve tüm bilmen gereken de bu. Tanrılara meydan okumak, bir kancığın oğlunun işi değildir."

Draffut tek bir adımla lav nehrinin karşısına geçti. Şimdi son konuşanı tanıyabileceği kadar iyi görebiliyordu. "Sen Vulcan'sın. Ve şimdi bana kılıçlar hakkında bazı cevaplar vereceksin."

Vulcan bu açık hakarete yeteri kadar cesurca cevap verdi. Ama aynı zamanda da grubun içinde biraz geriye sinmiş gibi gözüktü. Toz ve duman bulutunun ortasındaki tanrı ve tanrıçalar arasında itişme kakışma oldu. Sonra başka bir şekil Vulcan'ı yana iterek onun arkasından ileri çıktı. Miğferli ve elinde kocaman bir mızrak taşıyan devasa, kaslı bir adam yamaçtan yeni dökülen, ısıdan kıpkırmızı lavların yanında durdu.

"Buraya batıdan geliyorum," dedi Mars. Sesi, Draffut'un daha önce duyduklarından hiç birine benzemiyordu, içinde davulların, trompetlerin ve birbirine vuran metallerin sesleri vardı. "Savaş beni oraya çekiyor. Kuşatılmış bir kale ve saldıran ordunun içinde birinin ustaca büyülerle bana kurbanlar sunduğunu görüyorum. Artık bana kendini adamış tapanlardan birinin dualarına cevap verme vaktim geldi sanırım."

Konuşmacının arkasındaki gruptan, bu duyuruyla ilgili çeşitli yorumları dile getiren uyumsuz bir koronun sesi yükseldi. Draffut bunların alkıştan, hevesli küçümsemelere kadar değiştiğinin farkına vardı.

Mars hiçbirini umursamadı. Korkunç bakışlarını yolunda duran Draffut'tan ayırmamıştı. Mars dedi ki: "O kaleye gideceğim, zevk için insan öldürerek biraz zaman geçireceğim."

Draffut sadece şunu söyledi: "Hayır, bunu yapmayacaksın."

Bu noktada, tanrıların arka saflarından birisi Draffut’a yanan büyük bir kaya fırlattı. Havada inanılmaz bir yavaşlıkla geliyor gibiydi ama tam hedefe nişanlanmıştı. Onu yakalamak büyük güç harcamasına neden oldu ama bir yerlerden geri gönderecek gücü de buldu - ama hedefi görünmeyen atıcı değildi. Onun yerine uzun mızrağını atmaya hazırlanan Mars’a doğru yöneltti. Kaya ve mızrak havada karşılaşıp, patlayarak milyonlarca parçaya bölündüler.

Savaş Tanrısı elinde beliren başka bir mızrakla, savaşmak için uzun adımlarla ilerledi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dame Yoldi, defalarca Mark’a yaşamını sürdürmesinin hayati bir önemi olduğunu söylemiş ve bu yüzden çarpışma başladığında mümkün olduğunca yanında, görece güvenlik içinde kalmasını istemişti. Gri Güruh'un pis bir dalga gibi surlara yüklendiği sabahın ilk ışıklarında Sör Andrew'un kalesinin yüksek çatısında beraberdiler.

Saldıranların ani ve beklenmeyen bir baskın şansı olmadığı için, kaleyi savunanlar olabildiğince hazırlıklıydı. Bir gün önce, Sör Andrew'un büyücüsü, Yambu'nun büyücülerinin, ilerleyen larvaların hızlarını ve yönlerini ancak üstünkörü kontrol edebileceklerini açıklamıştı. Son birkaç gündür, Yoldi ve yardımcılarının birkaçı düşmanın büyülerine müdahale edip, larvaları onları uyandıranlara saldırtmaya çalışıyorlardı. Ama bu çabalar başarısız olmuş, Dame Yoldi de artık dikkatini başka konulara yöneltmişti. Larvaların her durumda birkaç günden fazla yaşayamayacağım söylüyordu; bataklıktan bir kez çıktıktan sonra ne beslenebiliyor ne de herhangi bir tür enerji alıyorlardı. Bu onlarla uğraşılmasını güçleştiriyor ve etki altına alınmalarını neredeyse imkânsız hale getirirken, bir yandan da efendilerinin kontrolünü de zorlaştırıyordu. Yine de, birkaç gün dayanacakları yalancı yaşamları süresince yorgunluk ve korku nedir bilmeyen neredeyse yenilmez bir orduydular.

Surlara yaptıkları ilk saldırıdan bir saat önce, toplu ulumaları uzaklardan gelen bir rüzgâr gibi kaleden duyulabiliyordu.

Bu yüzden, Güruh'un yüz kuşatma merdiveni duvarlara dayandığında savunucular yerlerinde ve hazırdılar.

Gün iyice ışıdığında, Mark üstünde durduğu hakim noktadan Ben’in savaşa nasıl katıldığını görebildi. Aşağıdaki elsiz larvalar merdivenleri surlara yasladıklarında bir sırığı kullanarak tüm gücüyle, elinden geldiği kadar çabuk onları geri itiyordu. İlk saldırı dalgasında hiç insan yoktu.

Barbara da ana kapının ve nöbetçi kulelerinin batısındaki surda, yay ve sapanlarla silahlanmış kadın, erkek karışık bir grubun arasındaydı. Okları aşağıdaki saldırgan denizine dolu gibi yağıyordu ama Mark bunların zarar verip vermediğini göremiyordu. Bir ok larvanın kabuğuna saplanabilirdi ama o şey ilerlemeyi sürdürüp merdiveni yukarı kaldırıp, tırmanarak saldırıya devam edebilirdi. Bir sapan taşı kabuğu çatlatabilirdi ama vurulan larva bacak eklemi yürümesini durduracak kadar kötü kırılıncaya ya da kollan merdivene tırmanamayacak kadar kötü hale gelene dek ilerlemeye devam ediyordu.

Mark, ilk saldırıda surlara dayanan yüz merdivenin, larvalar için insan efendileri ve müttefikleri tarafından yapılmış olması gerektiğine karar verdi. Önceki akşam Nestor'un kalede, yakından gördüğü larvaların neye benzediği ve güruhun kale surlarına saldırdığında nasıl bir çarpışma beklenebileceği konusunda ayrıntılı bilgiler verdiğini duymuştu.

Sör Andrew bütün bu anlatılanları çok dikkatle dinlemişti. Şövalye bir süre tek başına oturup derin düşüncelere dalmış ve hemen ardından da savunma için, güçlerini en etkili olacakları şekilde düzenleyecek emirler vermişti. Mark, dinlediklerinden, eldeki tüm uzmanların duvarların gerektiğinden az adamla korunmak zorunda kalacağım bildikleri kanısını edinmişti.

Sonra Sör Andrew, Nestor'un savunmanlara Draffut'u, Yaratıkların Efendisi’nin nasıl onların tarafında olduğunu, onlara nasıl aktif destek verebileceğini anlatmasını sağlamıştı. Nestor, Draffut'un herhangi bir söz vermediğini dikkatle belirtmesine karşın, bu bir şekilde herkesin umutlarını arttırmıştı.

Nestor, arabadaki arkadaşlarının oluşturduğu küçük toplantıda, bir kere elinde kılıçla Sör Andrew'un kalesine gelmeye karar verdikten sonra savaşmaktan başka yapabileceği başka bir şey olmadığını açıklamıştı.

"Zaten başka nereye gidebilirdim ki? Buradan bütün yollar, bataklığa geri giden yolla kuzeybatı yolu dışında doğruca Fraktin ya da Yambu’ya çıkar;

eminim şimdiye dek onlar bile kapanmıştır."

Sör Andrew'un kısa sürede, onun üstüne uydurabildiği en iyi zırhı giyen ve Öfke Kılıcı'yla silahlanmış olan Nestor, ilk saldırı başladığında merkezdeki nöbetçi kulelerinden birindeydi. Stratejisi yakın savaş başlayıp kılıç güçlerini devreye sokana dek beklemekti. Ama saldırı başladığında, kılıç sabırsız bir şekilde çığlık atmaya ve havadaki buharı içine çekmeye başladıysa da ilk çarpışmada ona fırsatı çıkmadı.

Birinciyle ikinci arasında pek bir ara olmadı. Gri Güruh insanlardan oluşan ordunun yapacağı gibi çekilip ikinci saldırı için hazırlanmadı. Onun yerine, atılan taş ve oklara kayıtsız binlercesi amaçsız biçimde etrafta dolanıp durdu.

Sonra bir kez daha merdivenlerin ardından ileri atıldılar.

Bu arada, aşağıdan saldıran larvaların üzerine atılan iri taşların ok ve sapanlardan çok daha etkili olduğu, buna karşın ateşin onlar üzerinde hayal kırıklığına uğratan bir biçimde etkili olmadığı ortaya çıktı. Kuru oduna benzeyen şekiller aslında tam olarak kuru değildi ve durdurulmaları için küle dönüşene kadar yakılmaları gerekiyordu.

"Bir gedik! Bir gedik!"

Mark çığlığın yükseldiğini surlara merdivenlerle yapılan ikinci saldırı başladıktan birkaç dakika sonra duydu. Batı duvarından aşağı, sağ tarafına baktığında, surların üstünde kolları yel değirmenleri gibi çalışan gri yaratıkları gördü.

"Kılıç geliyor!"

"Köykurtaran!"

Savunucuların zayıf hatları arasında, yeni zırhıyla hemen fark edilen Nestor, harekete geçiyordu. Düşmanın yükselen banshee[(4)] ulumasının içinde, kılıcın yüksek çığlığı duyuldu. Ses, Mark'a köyünde yaşadığı son günü hatırlatmıştı. Midesinin bulandığını hissetti.

Dame Yoldi'nin eli koluna yaslandı. "Canlanıyor, hem de tam zamanında. Burada bir mülkümüz ve korumamız gereken silahsız insanlar var. Tanrılar böyle bir kılıç yaptıklarına göre tamamen kötü olamazlar."

Mark duyduğu çığlıktan başka bir şey düşünemiyordu. Nestor şimdi düşmanına ulaşmıştı ve elindeki kılıç, ileri geri, gözün izleyemeyeceği bir hızla savrulmaya başladı; gri dalganın ilk safı yere serildi.

Bu Dük Fraktin'in ilk kez Köykurtaran'ın çığlığını duyma fırsatıydı ve çok ilgisini çekmişti. Tek bir adamın ellerinde küçük bir karaltıyla larvaları batı surundan temizlediğini uzaktan izledi. Dük etkilenmişti ama pek şaşırmamıştı.

Ayrıca kendisi adamlarının orta saflarına yakın bir yerde ilerlerken, Kraliçe Yambu'nun tören adımıyla ilerleyen savaş-yaratığını ne kadar zarif ve asil biçimde erkek ordusunun önünde sürdüğünü hayranlıkla izledi. Dük'ün güçlerinin esas kısmı şimdi bir yarım daire şeklini almışlardı, sağ kanat kalenin arkasındaki gölün etrafında, sol kanatsa Sör Andrew'un güçlendirilmiş ana kapışma yönelen dolambaçlı yolu tutuyordu. Şimdi o kapıya, yüzden fazla larva, dev bir ağaç gövdesinden yapılmış bir koçbaşıyla güm güm vuruyorlardı. Safların üstlerinden yağan taş ve ateş yağmurunun altında ilerlerken ayakları öncekilerin gövdelerinden arta kalan çamurda kayıyordu. Bu arada yolun üzerinde, içlerinde korku ya da umut taşımayan ileri dürtülmeye hazır yedek taburlar, tekdüze ulumalarla surların altındaki sıralarını aldılar.

Yambu'nun insan birlikleri batıdan kıvrılarak gelen yoldan göle kadar olan alanı tutmuşlardı. Dük'ün ordusu gibi, onlar da kabaca bir yarım daire şeklinde dizilmişlerdi. Herkes gibi Dük de iki ordunun Yambu'nun yardımcılarının kaleye yaptığı kalabalık ön saldırının gelişmesini izlerken bir taraftan da birbirini yalandan izlediğini biliyordu.

Dük, yanında bekleyen, uyumsuz görünen bir zırhın içindeki mavi elbiseli büyücüsüne döndü. "En azından," dedi, "Güruh'un büyük kısmı o surlarda, özellikle de o kılıçla yok edilmiş olacak. İşleri berbat etmemek için, Yambu'yla savaşma zamanı geldiğinde bu kuru ağaç canavarların çoğunun yolumuzdan çekilmiş olmasını umabiliriz."

"Kesinlikle, haşmetmeap."

"Artık kuzenimi kaçırmaya kalkanın o olduğuna eminim, Mavi Cüppeli. Bir şekilde kılıçlardan haberi olmuş ... doğu yönünden ne haberler var?"

Son sözleri öylesine söylenmişti. Hiç birinde o yönden verecek bir haber yoktu. Geceleyin doğuda gök herkesin görebileceği şekilde kızıllaşmıştı, gündüzse uzaklarda göğe yükselen tüy gibi dumanlar vardı. Dük, Arin-on-Aldan'daki küçük garnizona mesaj taşıyan bir uçan gözcü göndermişti. Gözcü dönünce, değişen arazi ve kirli hava yüzünden ne köyü ne de garnizonu bulamadığını bildirdi. (Mesajda değirmenci Jord ve ailesinin daha yumuşak yöntemler bir işe yaramadığı için ciddi şekilde sorguya

çekilmek üzere kendisine getirilmesini emrediyordu.) Görünen oydu ki artık dağların eteğindeki tepeler bölgesiyle olan haberleşme tamamen kesilmişti. Kesin olmayan, raporlardan, o bölgedeki tüm sivillerin kaçmakta oldukları ve askeri devriyelerin de en iyi ihtimalle dağıldıkları sonucu çıkıyordu. Dük sorgulayamadığı kayıp aileyi düşünerek iç çekti. Ama burada bir savaşın tam ortasındaydı ve orada sonu belli olmayan arama operasyonlarına ayıracak kadar çok adamı yoktu.

Yine de bu konu tartışılmaya başladığında, mavi cüppeli büyücü pek üzgün görünmüyordu. Sakladığı birtakım iyi haberleri var gibi görünüyordu ve en uygun fırsatta da onları ortaya döktü.

"Haşmetmeap, size kendi özel projemin başarı yolunda olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum."

"Ne özel projesi?" Dük'ün kaşı hafifçe çatıldı. "Ah. Senin bahsettiğin şey... şu dün gece bana anlattığın."

"İşte o, haşmetmeap." Büyücü bir zafer havası içinde hafifçe eğildi. "Artık, Mars’ın doğrudan yardımımıza geleceğini ummak için nedenlerimiz var. O zaman rakibimizin Güruh'u uyandırarak elde ettiği değersiz başarının ne önemi kalır ki?"

"Ulu Solucan Yilgam adına." Dük Fraktin kesinlikle etkilenmişti. Ama bir yandan da endişelendi. "Bunun gerçekten de ...Tanrıyı uyandırmak olduğunu mu sanıyorsun, Mavi Cüppeli? Mars? Ciddi olduğuna emin misin?"

"Şey, tamamen ciddiyim, haşmetmeap."

Hiçbiri duyabilecek kadar yalanda olmasa bile onları izleyen yüzden fazla adamı vardı. Dük gülümsemek için kendini zorladı. "Bunun bilgece bir hareket olduğuna emin misin?"

Bu noktada, büyücü bakışlarını yere çevirdi; efendisinden daha fazla coşku beklemişti. Konuşmaları bölününce oldukça rahatladı. Etraflarını çeviren askerlerinin söylediğine göre, o gün kuşatma altındaki kalenin içinde bulunduğuna yemin eden, bir grup silahlı adamın gizlice girebileceği bir geçit bildiğini iddia eden ve Dük'ün kendisiyle konuşmakta ısrarcı birini (öyle bildirilmişti), getiriyorlardı.

Adam, üstü aranıp büyülü güçleri olup olmadığı kontrol edildikten sonra Dük'ün karşısına çıkarıldı. "Evet? Bildiklerini dök bakalım, dostum."

Karşısındaki adam kötü giyimli, genç ve sıska biriydi. "Adım Kaparu, Ekselansları. Geçmişte Kraliçe Yambu'nun ajanlığını yaptım ama sizin gibi

cömertliğiyle tanınan bir prense hizmet etmekten mutluluk duyacağım."

Çarpışma sabah boyunca neredeyse aralıksız devam etti. Surlara saldıran insanlık dışı yaratıkların kısa süreli duraklamaları, bitkinlik ve isteksizlikten değil, yukarıdan atılan ateşler, kayalar ve erimiş kurşunun tahrip ettiği merdivenlerin yerine yenilerinin gelmesini bekledikleri içindi. Bu bekleyiş anlarında bile Güruh'un uğultusu durmaksızın devam etti. Azalan sayılarına rağmen seslerinin gücünde bir azalma gözükmüyor gibiydi.

Mark çatıdan aşağıya, dış duvarlara indiğinde gözüpek bir savaşçının mırıldandığını duydu: "Binlercesini doğradık ama gelmeye devam ediyorlar." Adamın sözlerinde abartı yoktu.

Mark şimdi, tedavi edilmeyi bekleyen bir yaralı sırasının, bağlanmış hayvanların ve orada burada depolanmış erzakların arasından kendine yol açarak kalenin kalabalık ana avlusunu geçiyordu. Dame Yoldi’nin izniyle çatıdan inip, el sallayarak onu çağıran Barbara’ya gidiyordu. Daha öncekilerden çok daha uzun bir duraklama olmuş ve savaşa ara verilmişti; Yambu'nun büyücüleri, yeni merdivenler hazırlanana dek Güruh'u surlardan geriye, ateş ve kızgın kayaların menzilinden uzağa çekmişlerdi. Kalenin içerisindeyse savaşın yükünü taşıyanlar buldukları yiyecek ya da dinlenme fırsatıyla rahatlamışlardı. Avludaki kalabalığın çoğu Mark’a hâlâ savaşçıdan çok silahsız sığınmacılarmış gibi gözüküyordu. Hepsi de kaleye çok fazla insanın alındığından homurdanarak şikayet ediyorlardı. Mark birçok kişinin diğerlerine, Sör Andrew'un yiyecek stoklarının uzun süren bir kuşatmada bu kadar çok insana yeterli olmayacağından bahsettiklerini duydu.

Mark, Barbara ve de Ben’in onu beklediği, ıslak taş duvarın önüne geldiğinde bu söylentileri eski dostlarına tekrarladı.

Barbara sırtını duvara yaslamış oturuyordu.ama Ben sanki sinirleri ve kasları, dinlenmesine izin vermeyecek kadar gerilmiş, hâlâ tetikte ve ayakta duruyordu. Uzun boylu değildi ama kalın gövdesinin gösterdiği gibi kısa da değildi. Bir yerlerden bulduğu, üstüne uymayan göğüs zırhı ve miğferi ona palyaço görüntüsü bir görünüm vermişti.

Ben, Barbara’ya bakarak yorgun bir şekilde gülümsedi. "Sadece uzun bir kuşatma yaşama şansımız olacağını umuyorum. Sanırım bu daha iyi olur, şeyden ..." Bitirmeden sırtını duvara yasladı ve onun yanma oturana dek aşağı kaydı.

Mark kalabalığın arasından, kendine yol açmaya çalışarak, kılıçsız ama zırhının büyük kısmı üstünde onlara doğru gelen Nestor'u görebiliyordu.

Nestor iyice yanlarına yaklaşıp, içinde savaşın tüm yorgunluğunu barındıran bir iç çekişle kendini yere bırakana kadar hiçbir şey söylemedi. Başını geriye yasladı ve öylece bırakıp, gözlerini arada sırada birkaç yağmur damlası bırakan gri göğe dikti. Ara sıra arkadaşlarına bakmak için başını indirdi.

"Çatışma ..." diye başladı sonunda. Ama onun da sözlerini bitiremeye niyetsiz olduğu ortaya çıktı.

Bir süre hepsi sessiz kaldılar. Mark söylenmesi gereken şeyler olduğunu biliyor, en azından hissediyordu ama nasıl başlanması gerektiğini bilemiyordu.

Her an silah başına çağrısı duymayı bekliyordu ama, bir şey duyulmadı. Çarpışmada verilen mola beklenmedik derecede uzamıştı. Uzaktan Yambu'nun kıdemsiz büyücülerinin basmakalıp, sakinleştirici sesleri duyulabiliyordu - Kraliçenin kendisinin en iyi büyücü olduğu söyleniyordu. Büyüler, sonraki saldırı için gereken çok sayıda merdiven hazır olana dek Güruh'u bir arada tutmak veya kalenin etrafında dönmeye devam etmelerini sağlamak için kullanılıyordu.

...Mark birden kendine geldi ve sırtım sura vermiş, kestirmekte olduğunu fark etti. Dinlenmekte olan küçük gruplarının ortasında Dame Yoldi belirivermişti. Artık öğlen olmuştu ve Nestor'un üzerine eğilmiş, onunla konuşuyordu. "Yaralandın mı?"

"Hayır, hanımefendi. Fazla değil. Ama yorgunum. Şu anda kaslarım da sertleşmeye başladı. Yine de iyi dinlendim sayılır. Çarpışma başladığında kılıcı alıp savaşmaya hazır olacağım."

Yoldi farkında olmadan başıyla onaylayıp doğruldu. "Elinde Köykurtaran'la kuşatma altındaki silahsız insanları koruyan biri, yaraları ne kadar ağır olursa olsun, savaşmaya devam ettiği sürece ölmez. Ama kötü yaralanmışsa, savaş yavaşlar yavaşlamaz ölür."

Nestor bir şey söylemeden dik dik göğe bakmayı sürdürdü. Bir süre sonra, başını sallayarak duyduğunu belirtti.

Avluda araçların toplandığı tarafa bakmakta olan Mark, düşünmeden araya girmesine neden olan bir şey gördü.

"Bakın," dedi. "Eski arabamız."

Diğerleri de baktılar. "Lavtam hâlâ içinde," dedi Ben.

"Acaba," dedi Barbara "para hâlâ ön koltuğun altında mı?"

Mark yeniden uykuya dalmıştı ki kalbini küt küt attıran bir sarsıntıyla uyandırıldı. Gün ilerlemiş ve öğlen sonrası güneşinin gölgeleri üzerlerine düşmeye başlamıştı.

"Dinleyin!" diye hızla emretti Nestor.

Mark oturduğu yerde doğruldu.

Yambu'nun uzaklardan sesleri gelen büyücüleri sessizliğe gömülmüşlerdi.

Şimdi iyi dilek ve vedalaşmalar için zaman yoktu. Mark, Dame Yoldi'nin, bir alarm verilirse yapmasını söylediği gibi çatıda ona katılmak için yerinden fırladı. Yolu üzerindeki ilk merdivenlerde Sör Andrew'un yanından koşarak geçti. Şövalyenin zırhı, daha önceki çarpışmalarda birçok yerinden çökmüştü. Müthiş bir sesle, sevimli bir çaba sarf ederek askerlerini teşvik ediyordu.

Çatıya geri çıkış uzun sürdü. Oraya vardığında Dame Yoldi'yi gözleri kapalı, ellerini kararan göğe uzatmış bekler gördü. İki yardımcısı, bir adam ve bir kadın, önündeki siperin üzerine yerleştirilmiş iki yanan mumun arasında, şişe ve sepetlerin içindeki büyü malzemelerini hazırlıyorlardı.

Aşağı bakan Mark, geniş cepheden surlara çarpan larva saldırısını ve yüzlerce merdivenden bir dalgayı sürüklendiklerini gördü. Yaratıkların takviye kuvvetlerinin sabahleyin uçsuz bucaksız görünen saflarının fark edilir azalışını görmek biraz cesaretlenmesine neden oldu. Kesilip biçilen lejyonlar saldırdıkları her duvarın önünde yere metrelerce yayılmış geniş çamur ovalarına dönüşmüştü.

Ama ölü kütüklerin zayıflayan saflarının gerisinde Yambu ve Fraktin'in insan ordularının ikisi de bir saldırı için hazırlanıyorlardı. Mark, şiddetli insan saldırısının, son larva da doğrandıktan sonra - tabii ki eğer son larva öldürülebilirse - zayıflamış ve yorgunluktan tükenmiş olan savunma hedef alınarak yapılacağını fark etti. Savunmacıların başlangıçta zayıf olan safları şimdiden ağır kayıplar vermişti.

Mark'ın kulaklarına uzaklardan bir sur üzerinden kükreyen Sör Andrew'un sesi geldi: "Cephanelerinizi saklayın! Onlara insanları vurmak için ihtiyacımız var."

Bunun üzerine mazgallardaki okçu ve sapancılar atışı kestiler. Mark onu göremese de Barbara'nın da oradaki yerine geri döndüğünü tahmin ediyordu.

Güneş şimdi koyu bulut kümelerinin arasından, doğuda parıldayan kızıl alevlerin bir yansıması gibi ışınlar yayarak batıyordu. Surlarda hem aydınlatmaları hem de silah olarak kullanılabilmeleri için yakılan meşaleler, aşağıdan tırmanan Güruh'un üstünde parlıyordu. Savunucuların üzerine duvarların altından oklar yağıyordu ama sayıları pek fazla değildi. Güruh, oklarla iyi silahlandırılmamıştı.

Dame Yoldi hâlâ yüksek çatının üzerinde, gözleri kapalı, kollarını kaldırmış, giysilerini dalgalandıran rüzgârla bir heykel gibi duruyordu. Aşağıda olanlardan habersizmiş gibiydi. Düşmana karşı yeni bir saldırı deniyor ya da onlardan gelen bir saldırıyı önlemeye çalışıyor olmalıydı - Mark hangisi olduğunu bilemedi.

Bu sefer ki saldırı öncekilerden daha geniş bir alanda, neredeyse surların erişebilir her yanından geliyordu ye en az daha önceki saldırılar kadar vahşiydi. Çabucak yayıldı. Köykurtaran surların üstünde iki ayn noktadan aynı anda çağırıldı.

Mark'ın, bir nöbetçi kulesinden elinde kılıçla koşarken gördüğü miğferli şekil yine Nestor muydu? Mark emin olamadı. Her kimse, aynı anda sadece bir tek yerde savaşabilirdi.

Düşmanın hiç bitmeyen tıslamaları ve ulumaları arasında Öfke Kılıcı’nın çığlığı tekrar yükseldi. Mark Köykurtaran’ın yeniden bir ölü kütük birliğini uçuşan toz ve çamur parçalarına ayırdığını gördü. Kılıç tekrar saldırganların önüne ne kadar zorlarlarsa zorlasınlar geçemeyecekleri karaltı bir duvar ördü.

Ama Köykurtaran sadece bulunduğu yeri koruyabiliyordu

Mark, şimdi kılıcın olmadığı taraftaki surlardan, savunucuların umutsuz çığlıklarını duyabiliyordu. Düşman en sonunda o noktada tutunmayı başarmış ve yedek birlikleri içeri sokuyordu. Transa girmiş gibi görünen Dame Yoldi, bir anda kendine gelip yardımcılarına bağırarak emirler vermeye başladı. Sonra Mark’ı kolundan tutup aşağı inen gizli bir kapıya sürüklemeye başladı. Çatıdan inmeden önce son gördüğü, savaş-yaratıklarının aşağıdaki merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladıklarıydı.

Artık bir zamanlar panayır kuruları yerde, Fraktin ve Yambu'nun insan askerleri saldırı emrini veren trompetlere cevap veriyorlardı.

Mark’ın bileğini hâlâ sıkıca tutan büyücü, kendi çalışma odasının bulunduğu katta merdivenleri terk etti. Koridorlarda şimdiden panik yaşanmaya başlanmış, çocuklarını, silahlarını, küçük büyük hâzinelerini,

kurtarmayı umdukları her şeylerini alan halk karmaşa içinde bir oraya bir buraya kaçışıyordu. Yoldi bunları görmezden gelerek, odasına doğru koşarak ilerledi. Hiç oyalanmadan Ejderdoğrayan'ı üzerinde durduğu masadan kapıp rafların birinden bir kemer ve kın aldı.

Kılıcı üzerine kuşanmaya başladı sonra nadir görülen bir kararsızlık içerisinde durakladı. Bir an sonra kararını değiştirmiş, kılıcı Mark'ın beline bağlıyordu.

"En iyisi böyle olacak," diye kendi kendine söylendi. "Evet en iyisi. Şimdi aşağı inelim."

Bir kez daha koridorlardan geçerek merdivenlere ulaştılar, sonra hızla merdivenlerden aşağıya indiler.

"Yolda bana bir şey olursa, delikanlı, sen inmeye devam et. İnebildiğin kadar aşağı, kalenin en dibine, zindanların olduğu yere."

"Neden?"

"Çünkü kaleyi daha fazla savunamıyoruz ve tek çıkış aşağısı. Aramızda kurtulması gereken birisi varsa, o da sensin."

Mark bunu tartışmayacaktı. Yine de kendini merak etmekten alıkoyamıyordu.

Kalenin içinde, zemin katına ulaştıklarında, dövüş seslerinin çok yakından geldiği bir avludaki gürültü ve karmaşa onları yalayıp geçti. Birileri Sör Andrew'in yaralandığını haykırıyordu.

Dame Yoldi birden durdu, tekrar konuşmaya başladığında sesi değişmişti. "Onun yanına gitmeliyim, Mark, Sen git. Aşağıya zindanlara in ve oradan dışarı çık. Oradaki insanlarımız sana yolu gösterecek."

Hızla dışarı çıktı. Mark gösterdiği kapıya doğru döndü. Boğuşan askerlerin oluşturduğu bir topluluk onu yere yıktığında kapıya neredeyse ulaşmıştı.

Dük Fraktin ve on beş seçme askeri, gönüllü rehberleri Kaparu'nun peşinde kaleye doğru yol alıyorlardı. Larvalar surların üzerinde başarı kazanıp da kalenin hızla düşme ihtimali belirince Dük hemen karar vermişti.

Bunun gibi bir görevde astlarından hiç birine güvenmezdi, ganimetin kendi eline geçeceğinden emin olmak istiyorsa bunu bizzat kendisi yönetmeliydi. Daha önce birçok kereler, kazanılacak ödül bu kılıçlardan çok daha azken bile ön saflarda savaşmıştı. Ve şimdi ona çok büyük bir cesaret

veren Zaratan'ın gösterdiği yolda ilerlerken kılıcın güçlerinin harekete geçtiğini hissedebiliyordu. Kuşatılmış kaleye hareket ettiklerinde Şans Kılıcı, Dük'ün başka kimsenin duymadığına emin olduğu, yumuşak bir ses çıkarıp, kınında titremeye başlamıştı. Kendisi bile ancak elini kabzaya koyduğunda hissedebiliyordu. O anda bile homurtuyu duymaktan çok hissediyordu ama düzenliydi ve güç vaat ediyordu. Dük yürürken bir elini kabzanın üzerinde tutuyordu.

Hepsi on yedi kişi olan küçük grup, hava karardıktan yaklaşık bir saat sonra, Dük Kaparu'nun teklifinin göze alınması gereken bir kumar olduğuna karar verir vermez hareket etti. Bir risk alınacaksa bu şimdi alınmalıydı çünkü kaleyi savunanların uzun süre dayanabileceklerine güvenemezdi ve Yambu'nun insan ordusu her an saldırıya geçebilirdi.

Kaleye doğru ilerleyen Dük'ün küçük kuvveti, Kaparu'nun birkaç gün önce üstünde bir panayır olduğunu söylediği, biçilmiş otların oluşturduğu, hendeklerle kesilmiş bir tepeden aşağı indi. Hendekler gözden uzak kalmalarına oldukça yardımcı oldu - şu anda kaleyi savunanların da bu küçük insan grubuna dikkat edecek zamanları yoktu. İlerdeki surların üstünde yanan meşaleler oraların hâlâ Sör Andrew'un elinde olduğunu gösteriyordu ama bu bölgelere yapılacak yeni saldırılar, larvaları izleyerek o yöne ilerlemeye başlayan Yambu ve Fraktin’in düzenli askerlerinin bulunduğu sağ ve solda hazırdı.

Ama tam ileride, kalenin neredeyse dış surun bir parçası halinde geldiği, tehdit edici bir yüksekliğe sahip duvarı vardı. Şu ana kadar, buraya doğudan bir saldın yapılmamıştı.

Grup panayır yerininin yarısını geçmişti ki Dük durdu. Zaratan’ın ucunu Kaparu'nun boğazına dayayarak bir kez daha uyardı: "İhanet edersen, ilk ölen sen olacaksın."

Adam tehdidi yeterince cesur ve sakin karşıladı. "Benden ihanet beklemeyin, Ekselansları. Söz verdiğiniz cömert ödülü almak için sabırsızlanıyorum."

Dük adamı sessizce ileri itti.

Adamlarıyla beraber, içinde neredeyse hiç su kalmamış olan savunma hendeğinin dış kenarının üstüne ulaştıklarında, birkaç metre ötelerinde, kale duvarının içine oyulmuş olan dikdörtgen yarıklardan yayılan ışığı fark ettiler.

"Pencereler," diye soludu Kaparu. "Söz verdiğim gibi. Bence, yaşlı adam beyinsiz bir salak; beni şaşırtan tek şey savunmasının bu kadar dayanmış olması."

Dük gördüğü dikdörtgenlerin açık ve savunmasız bırakılmış pencerelere benzediğini kabul etmek zorundaydı. İyi Kalpli olarak anılan bir şato efendisinin daha tedbirli olması da beklenemezdi ...

Grup çamurlu hendeği kolayca geçti ve yıllardır ihmal edilip açıkça yıprandığı gözüken iç duvarını tırmandılar. En sonunda kalenin esas duvarlarına ulaştıklarında, Kaparu elini dev kayalardan birinin üzerine koyup son bir fısıldama için durakladı. "Sizi daha önce de uyardığım gibi içeride büyük demir parmaklıklar var. Duvarı geçer geçmez, kilitli olup olmadığını bilmediğim geniş bir hücrenin içinde olacağız."

Dük başım sallayarak sertçe onayladı. "Parmaklıkları halledebiliriz," dedi ve ellerinde bazı aletler taşıyan adamlarıyla uyumsuz zırhının içindeki Mavi Cüppeli'ye baktı. Büyücü bu operasyona yarı gönüllü, bir tür ceza sonucu katılıyordu; Mars beklendiği gibi görünmemişti.

Dük zorlukla duyulabilecek bir sesle Kaparu'ya tıslar gibi fısıldadı: "Oyun istemiyorum."

Kaparu'nun, tünele benzeyen pencerelerden, hemen arkasında Dük Fraktin olmak üzere ikinci olarak geçmesi sağlanmıştı. Efendisinin aldığı risklerle hafifçe titreyen Şans Kılıcı'nın sivri ucu rehberin sırtına değiyordu.

Beş altı metre kalınlığındaki duvarı geçip içeri girdiklerinde, Dük pencere eşiğinden yere atladı. Önündeki adamları yakından izleyerek ve gelenlere yer açmak için kenara çekildi. Evet, gerçekten de bir hücrenin içimdeydiler. Parmaklıkların dış hatları, birkaç basamağın üstündeki kemerli geçitten gelen hayaletimsi loş ışıklandırmayla oldukça koyu gözüküyordu.

Dük, aletli adamları ve büyücüsüne el yordamıyla, sessizce kapıya yönelmelerini belirten bir hareket yaparken terlemeye başladığını fark etti. Son adam da pencereden içeri atlayıp etrafında toplananlara katıldığında, midesinde giderek artan bir sıkıntı ve bulantı hissetmeye başladı. Kendisine, bu gibi tehlikeli bir girişime atıldığında korku duymasının normal bir tepki olduğunu hatırlattı. Hatta bu korku kendisini hasta hissetmesine bile ... ama bu ... bu rahatsızlık önce sadece bağırsaklarındaydı ama şimdi, sanki daha merkezi bir yerde odaklanıyor gibiydi, mümkün müydü ki bu ...

Dük'ün yanındaki seçme adamlarından birisi de alçak sesle bir çığlık attı, sonra da bağırmamak için kendi kendisiyle mücadele ediyormuş gibi dizlerinin üstüne çöktü. Bir başkasının silahı elinden düşerek taş zemine çarptı. Bir üçüncüsü yüksek sesle hıçkırdı. Dük ses çıkarmalarına kızdığı için adamlarına müdahale edecekti ama kendi varlığının içinde de zehir gibi bir şeyler dolaşıyordu; dudaklarını bile zorlukla oynatabiliyordu ...

Hayır, zehir değildi.

Büyücü, belki de hepsine ne olduğunu ilk anlayan oldu ve güç duasının ilk sözcüklerini nefes nefese söyledi. Ama etkili bir karşılık olamayacak kadar geçti ya da çok zayıftı - bir şey gırtlağındaki sözcükleri boğdu.

Ölümcül hastalık duygusu şimdi geniş hücreyi dolduran adamların hepsini etkilemeye başlamıştı. Artık görünmezliğinden sıyrılan mavi güç, pencerelerin etrafını sarmış, kaçma girişimlerine izin vermiyordu. Adamlardan bazıları el yordamıyla hücrenin parmaklıklarına doğru kendilerine yol açmış, onlara yapışıp sarsarak oynatmaya çalışıyordu. Şimdi, sahibinin açlığı arttıkça daha görünür hale gelen ve ışıktan çok karanlıktan doğmuş mavi diller, adamların etrafında dönüp duruyorlardı, sahiplerinin açlığı ve uykusuzluğu arttıkça güç dilleri daha iyi görülebilir hale geldiler.

Elinde kınından çekilmiş ve küt küt atan Zaratan'la, Dük kendini bir an için duraksayan mavi ışıktan kurtarmayı başardı. Kendini hücrenin taş zeminine atıp şiddetle sağa sola yuvarlanmaya başladı. O el yordamıyla gelen, fark edilemeyen tamamen korkunç dokunuştan kendisini korumaya çalışıyordu ve şimdilik bunu başarıyordu da ...

İki adam Sör Andrew'u sedyeyle merdivenlerden aşağı taşıyorlardı. Yollarını bir şekilde kalenin alt katındaki bir arbedede iterek açmışlar ve sonra zemin kata inmeye çalışan bir Yambu savaş-yaratığının üstüne bir kapı kapamışlardı. Amaçlan efendilerini zindanlara indirmek ve oradaki, savunma ve savunmacılar çöktüğünde birçok kalede son umut olarak bulunan, gizli geçitten dışarı kaçırmaktı.

Taşıyıcılar uzun zindan basamaklarından inmeye başladılar. Savaş-yaratığının varlığı, Güruh'un ardından kendileri de güruh halinde gelmekte olan insan askerlerin yukarıdaki kalenin kapılarım yıktıklarını göstermeye yeterli bir delildi. Yukarıda çığlıklar ve katliam, yangın ve panik vardı; aşağıda ise hâlâ neredeyse sadece sessizlik.

Başka zaman olsa, geniş son hücreyi havayı puslandıran silik mavi dehşetin görünümü sedye taşıyıcılarını durdurur ve geri dönüp koşa koşa kaçmalarına neden olurdu. Ama şimdi geri dönüş olmadığını biliyorlardı. Yüklerini hücrelerin arasında uzanan dar koridorda yere bıraktılar ve bir tanesi sırrını bildikleri ilerdeki sahte bir hücreye doğru koştu. Gizli yolu kontrol edip, düşmanın henüz onu keşfetmediğinden emin olmak istiyordu. Bu arada diğeri de bıçağını çekmiş, sedyenin yanına dinlenerek etrafı kontrol ediyordu. Sör Andrew'u korumak için ölmeyi göze almıştı ama adamın, son hücrenin parmaklıkları arasından içerisini tarayan kanlı yüzünde yalnızca dehşet vardı.

Üstündeki kalın battaniyenin altından hâlâ zırhının parçaları üstünde olduğu anlaşılan Sör Andrew, irkilip yattığı yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Gözleri açıldığında son hücreyle karşı karşıyaydı. Orada, parmaklıkların arkasında, sessiz, mavi dehşet titreşen soğuk ateşler gibi duraksadı, çoğaldı, soldu ve tekrar ışıdı. Hücredeki on yedi adamın hepsi de yanan mumlar gibi içleri dışlarına çıkarak yavaşça tükeniyorlardı.

Aralarından bir tanesi parmaklıklara tutunmuş ve ağzı da sessiz bir çığlıkla açılmıştı.

Sör Andrew bu yüzü tanıdı. Kendi sesi artık zayıf bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ah, Kaparu. Üzgünüm ... üzgünüm ... ama artık yapabileceğim hiçbir şey yok."

Mavi bir alevle yanan şeklin acı içindeki ağzı gerildi ama hiç ses çıkmadı.

Şövalyenin zayıf sesi üzgün ama açıktı. "Sana mahkûmum olan tek insanın sen olduğunu söyledim, Kaparu. Gördüğün gibi bir mahkûmum daha vardı... Dame Yoldi’nin büyülerinden başka hiçbir şey, ne taş duvarlar ne de demir parmaklıklar onu içeride tutamazdı... onunla karşılaşmadan çok önce yarı felç olmuş haldeydi. İki bin yıl önce Ardneh'le yaptığı çatışmada."

Kaparu dinliyormuş gibi baktı. Parmakları sıkıca kavradığı parmaklıklardan yavaşça ayrılıyordu.

"Tabii ki, o bir iblis." Sör Andrew nefes almakta güçlük çekiyordu. "İsmini asla öğrenemedik... yaşamının nerede saklı olduğunu bilmediğimiz için öldürmemizin olası bir yolu da yoktu. Onu salıvermek insanlığa büyük bir kötülük olurdu. Böylece ... orada kaldı. Ve hücresinin pencerelerini büyük yapmamın nedeni de . . . umutsuz bir çabaydı ama bir iblise bile bir gün iyi olmayı öğretebileceğimi düşünmemdi. Güneşin aydınlattığı bu

dünyayı ve yönetimim altında mutlu yaşayan insanları görürse ... saçma bir düşünceydi. O pencerelerden içeri birilerinin girebileceğinden hiç endişe etmemiştim."

Keşif için ileri gitmiş olan asker aceleyle geri geldi ve arkadaşına çabucak bir şeyler fısıldadı. Beklemekte olan adam bıçağını yeniden kılıfına soktu ve Sör Andrew'u taşımaya hazırlandılar. Şövalyenin yarı tutarlı itirazlarını dikkate almadan olası güvenliğe kavuşacakları geçide doğru yöneldiler. Gizli geçidin, bir hücre duvarına saklanmış olan girişi arkalarından kapanmıştı.

Birkaç saniye sonra zindanda sessizlik hakim oldu ve koridorun sonundaki geniş hücrenin içindeki mavi ışıkta hareket eden bir kişi hariç kimse kalmadı. Sonra birden o hücrenin kapısı çınlayarak açıldı. Bir adam, neredeyse gözükmeyen mavi dillerin yaladığı bedeniyle yuvarlanıp sürünerek dışarı çıktı. Adam elinde çekili bir kılıçla soluk soluğa yere yattı. Mavi diller arkasından sarıldılar, vurdular, kılıcından irkildiler ve sonunda hayal kırıklığı içinde geri çekildiler.

Hücrenin kapısı kilitlenmemişti.

Yerde yatan adam son kalan gücünü topladı ve kolunu uzatıp kapıyı kapatarak mavi dilleri içeri hapsetti. Sonra ayağa kalkacak gücü bulamayarak yerde yuvarlandı.

"Şans ..." diye mırıldandı. "Şans ..."

Tamamen kendinden geçti ve kılıç parmaklarının arasından kaydı. İlk kaymadan sonra bir duraklama oldu ve ardından kılıç, sanki kendi kendine onu bırakan elden birkaç santimetre daha uzaklaştı.

Bir süre sonra, üstü başı yırtık, yüzünde yarı iyileşmiş bir yanık, kol ve bacaklarında birçok yeni yara olan genç bir çocuk merdivenlerden sekerek zindana indi. Belinde bir kın vardı ve sağ elinde de kendisine çok büyük gelen bir kılıç tutuyordu.

Mavi parıltıyı ve onun aydınlattığı, yerde yatan adamı görünce birden durdu. Sonra ileri atılıp adamın pençesinden kaçan yerdeki kılıcı sol eliyle aldı. Çocuk şimdi iki elindeki ağır kılıçlara sırayla bakarak duruyordu. Yüzünde bir merak ifadesi vardı.

Bu arada adam yerden kalkmıştı. Ve şimdi kılıcına ne olduğunu da gördü. Boğazlanırcasına bir yılanla ilgili birtakım sözler haykırarak hançeriyle çocuğa saldırdı.

Çocuk ürkmüş bir tepkiyle aniden geri çekildi. Bu hareketle sol elindeki kılıç, beceriksizce, neredeyse istenç dışı hızla hareket etti. Ucu, saldıran adamın zırhındaki kıl kadar ince boşluğu bulup miğferinin altından boylu boyunca kesti.

Hayat mavi ışığın altında kan karalığında vücuttan dışarı fışkırdı. "Şans ..dedi Dük Fraktin bir kez daha. Sonra sırt üstü düştü ve sesi bir daha çıkmadı.

Mark cesede baktı. Tek anladığı Fraktin'in mavi beyaz renklerini taşıyan beş yüz işgalciden birinin ölmüş olduğuydu.

Şimdi merdivenlerin üzerinden çarpışma sesleri geliyordu. Kısa sürede çarpışma sonuçlandı ve bir adam sordu: "Aşağı inip bir bakalım mı?"

Başka bir ses dedi ki: "Hayır, önce buraları arayın. Eğer yaşlı tilkinin, bir gizli kaçış yolu varsa yukarıda olmalı."

Uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Sonra uzaklardan gelen suyun damlama sesi dışında tekrar sessizlik ortalığa hakim oldu. Ve şimdi de onu tutanın dönmesiyle, ucu parmaklıklara çarpan kılıcın çıkardığı zayıf tınlama sesi. Mark Ejderdoğrayan'ı kınına koymuş ve iki eliyle Zaratan'ı tutuyordu. İlk eline aldığı andan itibaren kabzasından eline akan bir güç hissetmişti. Ucunu belli bir yöne doğrulttuğunda kılıçta hissedebildiği homurtunun güçlendiğini keşfetti.

Sondaki hücrenin içerisindeki mavi parıltıdan kalmış olan ışıkta Şans Kılıcı'nın işaret ettiği diğer kiliti açık hücrenin içine baktı. Sonra dikkatle hücrenin arka duvarını incelemeye koyuldu. Bir an sonra kaçmasını sağlayacak geçidin gizli kapısını bulmuştu.

Kapıyı açmakla oyalandı. Geri dönüp, gözleri yarı kapalı, Zaratan'ın ucuyla bir pusulanın iğnesi gibi yavaşça daireler çizmeye koyuldu. Yukarı, aşağı, sağa, sola yeniden yukarı.

Oradaydı. O yönde, gücün bir şekilde artarak yukarıdaki kaleyle arasında görünmez bir bağ kurduğunu hissedebiliyordu. Bu sefer kendi kendine salınarak merdivenlerin başına yöneldi.

Kılıç, bir an sonra, ona bayılmış olan Barbara'yı taşıyan kanlar içindeki zırhıyla Ben'i getiriyordu.

Sürekli kıvrılan gizli geçit, dar ve karanlıktı. Ne Ben ne de Mark'ın yanında ışık verecek bir şey yoktu. Zindanın kapısını kapatıp, sönmekte olan iblis parıltısını arkalarında bıraktıklarından beri etraf zifiri karanlık olmuştu. Ben daha önce olduğu gibi, Barbara'yı hiç zorlanmadan taşırken,

Mark tüneldeki engelleri, kollan, elleri ve ayaklarıyla yoklayarak ilerledi. Artık kılıçtan gelen bir güç hissetmediği için, Zaratan'ı karanlıkta kör bir adamın bastonu gibi kullanıyordu. İlerlerken, Mark yeni kılıcını zindanın zemininden nasıl aldığı anlattı. Ben etkilenmişse bile bunu belirtemeyecek kadar nefes nefese kalmıştı.

Mark, tünele kendilerinden önce girmiş olması gereken, aldığı yaralarla ölmeden önce buraya dek gelebilmiş, yarı zırhlı bir adamın bedenine takıldı. Adamın ölmüş olduğundan emin olduktan sonra, üzerinden atlayıp yola devam etti, ayaklarındaki kayganlık kısa süre sonra çizme tabanlarına yapışmaya başladı. Dehşet artık sıradan bir şey haline gelmişti; tek düşünebildiği kayıp düşmemesi gerektiğiydi.

Damlayan suların sesi şimdi daha da netleşmişti ve Mark'ın yüzüne birkaç kere damlalar düştü. Geçidin genel eğimi aşağı doğruydu ama ortada doğru dürüst bir basamak yoktu. Mark iki kere daha çarptığında kayaların üstünde korkutucu metalik sesler çıkaran, yola atılmış şeylere takıldı. Bir ara tünelin kenarları o kadar daraldı ki, Ben Barbara'yı sımsıkı taşımaktan vazgeçmek zorunda kaldı ve güçsüz bedenini dar geçidin diğer tarafında bekleyen Mark'a uzattı. Mark onu tuttuğunda, inleyip, bir şeyler mırıldandığını duyunca rahatladı; bir cesedi kurtarıyor olmalarından korkuyordu.

Bu hiç bitmeyecekmiş gibi gelmeye başlayan körleme yürüyüşleri uzun bir süre devam etti. Mark, nasıl olduysa bir mağarada kaybolmuş, çıkışı olmayan labirentte kapalı kalmış ya da devamlı daireler çizerek dolanıyorlarmış gibi yeni bir endişeye kapıldı. İlerdekilerin de bu yolu kullandıklarını biliyordu; ama ölü bir adam ve geride bıraktıkları birkaç şey dışında çoktan dışarıdaki dünyada bir yerlere çıkmış olabilirlerdi. En azından arkalarından onları izleyen hiçbir ses duyulmuyordu.

Mark zindanlarda bulduğu kılıçla etrafı yoklayarak yoluna devam etti; Barbara'yı tüneldeki dar bölümden geçirirlerken onu yere bırakmış, sonra zifiri karanlıkta el yordamıyla ustura gibi keskin yanlarını geçip yeniden eline almıştı.

Sonunda, çember şeklinde bir tuzakta kaybolmuş olabilecekleri korkusu, Mark'ı durma noktasına getirdi. "Neredeyiz Ben? Nereden dışarı çıkacağız?"

Ben de aniden durmak zorunda kalmıştı ve duvara yaslandığında zırhından çıkan sürtünme sesini Mark duyabildi - sanki Mark'ın

düşündüğünden daha yorgun ya da çok daha ağır yaralı gibiydi.

"İlerlemek zorundayız," diye homurdandı Ben. Mark, Ben'in sesinde, Barbara'yla ejder avlamak konusunda tartışırkenki kaygılı ve isteksiz tonu duyunca her nedense şaşırdı.

"Bilmiyorum, Ben, acaba..."

"Başka ne yapabiliriz ki, geri mi gideceğiz? Haydi ama. Şanslı kılıcın sana ne söylüyor?"

"Hiçbir şey." Ama Ben açıkça haklıydı. Mark döndü ve yeniden önden giderek yolu göstermeye başladı.

Bir süre sessizce yol aldılar. Sonra Ben şaşırtıcı bir tespit yaptı. "Sanırım batıya gidiyoruz."

Mark ne demek istediğini hemen anlamıştı "Olamaz. Kaleden bu kadar uzakta, batıda mı? Orası..." Sözünü yüksek sesle tamamlamadı. Gölün altındaydılar. Etraflarından sular damlıyordu. Ayaklarının altodaki yol şimdi düzleşmişti ama hiç su birikintisi yoktu.

Yeniden dar bir yere gelmişler ve Barbara'yı geçirmeye hazırlanıyorlardı ki daha öncekilerden yüksek bir sesle inledi. Bu sefer daha anlaşılır sesler çıkarabilmişti: "İndirin beni."

Kız hâlâ düzgün yürüyemiyordu ama refakatçileri, ayağa dikilip Nestor ve Köykurtaran hakkında sorular sorması ve emirler vermeye hazırlanırmış gibi durumu çözmeye çalışması yüzünden oldukça rahatlamışlardı. Sorularının çoğuna cevap veremiyorlardı ve o da yönetimi alamayacak kadar güçsüzdü.

Ama o andan sonra yolculuk değişti.

Geçitleri yakında önemli bir değişimin varlığını işaret edercesine önce sola sonra sağa keskin dönüşler yaptı ve öncekinden çok daha alçak bir seviyeye iniyordu. Sonra dik olarak yükseldi. Şimdi, zindanları terk ettiklerinden beri gördükleri ilk gerçek ışık karşılarında parlamaktaydı. Önceleri dikkat edilmeden fark edilemeyecek kadar soluktu ama onlar ilerledikçe yavaş yavaş güçlendi.

Işık, bulutlu, aysız bir gecenin içinden loş bir parıltıydı ve kıvrılan bir çıkıştan aşağı geliyordu. Mark, en zayıfları ve çevikleri olduğu için, önden tırmandı. Başını sivri uçlu kayaların arasından, neredeyse ıslatacak kadar yakındaki dalgaların çarpma seslerine doğru dışarı uzattı. Karanlıkta etrafındaki kayaların gölde bir tür adacık oluşturduğunu anladı, beş metreden geniş olmayan, etrafa dağılmış, sudan dışarı uzanan bir kaya

kütlesi. Mark, meşalelerin ve yangınların ışığında, Sör Andrew'un kalesinin ve su üstündeki yansımasının iyice uzakta kalmış olduğunu görebiliyordu. O izlerken yüksek kulenin pencerelerinden alevler çıkıyordu.

Bu görüntüye uzun süre bakmadı, bazen dalgaların geçide girmesine engel olamayan kayaların arasından yeniden aşağı indi. "Ben? Her şey yolunda, onu yukarı getir." Ve Ben aşağıdan iterken, tutması için elini Barbara'ya uzattı.

Yüzeyde toplanıp, sivri kayaların arasından etraflarını saran göle dikkatle bakındılar.

"Sabah olmadan kıyıya ulaşmamız gerek ama hangi yöne gideceğiz?"

Mark, Şans Kılıcı'nı kaldırdı. Kaleden uzağa doğru çevirdiğinde kabzada bir şeyler hissedebiliyordu. Kıyının o yönde ne kadar uzakta olduğunu anlamak olanaksızdı.

"Ben yüzme bilmem," diye itiraf etti Barbara.

"Ben de iki kılıçla birlikte yüzemem," diye ekledi Mark.

Ben dedi ki: "Zorunda kalırsam, belki ben yüzebilirim. Bakalım, belki de derin değildir."

Göl, Ben'in ilk girdiği yerde sadece beline geliyordu. Zırhlarını çıkarıp suya bırakarak batmalarını sağladı. O noktada, üç kaçak, kılıcın gösterdiği yönde belirsiz karanlığa doğru ilerlemeye başladılar.

Kılıç suyun altında da üstünde olduğu kadar iyi çalışıyordu. Mark bir ara koltuk altlarına kadar suya girdiyse de daha fazlasına gerek kalmadı. Oradan itibaren sığlaşma başladı ve önlerindeki kıyıda ağaçlar gözüktü. Ulaştıkları kumsal sadece iki metre genişliğindeydi ve arkalarında bırakabilecekleri izleri silmeye hazır dalgalarla yıkanıyordu.

Sığınılacak ağaçlar kıya yakındı ve ilk sıralarının içindeki küçük açıklık dinlenmek için bir çimenlik fırsatı sunuyordu.

Bir an için rahatladılar. Sonra en yakındaki çalılıkların arasında bir şeyler belli belirsiz hareket ederek kıpırdadı. Mark, Ben'in Zaratan'ı çimlerin üstünden almasına izin verirken kendisi de Ejderdoğrayan'ı kınından çıkardı.

Bir çalı kümesinin etrafından dikkatle dolaştılar. Bir yerde-yürüyen kadar büyük ama o kadar uzun olmayan belirsiz bir şekil, gecenin içinde kımıldadı. Sonra tiz bir ses geldi, boğuk bir gürültü . . . yağlanmamış dingillerin gıcırtısı, üzerine yırtık bir örtü parçası atılmış boş bir arabadan gelen gürültü.

Boş arabaya koşulmuş olan yük-hayvanları uzun zamandır kimse onlarla ilgilenmemiş gibi gözüküyorlardı. Bu araba, ejder avcılarının eski arabalarından daha küçüktü. Yanlarında birtakım yazılar ve semboller vardı ama hava çok karanlık olduğundan onları okuyamadılar. Barbara bunun, birkaç gün önce panayıra katılan göstericilerden birinin kaleye kaçtığında terk ettiği arabası olması gerektiğini mırıldandı.

Dolandıkları yerden kurtarılınca koşumların oldukça işe yarar durumda olduğu anlaşıldı. Barbara arkada dinlenirken, Ben arabayı bir yol arayarak çalılıkların içine sürdü. Ejderdoğrayan ayaklarının dibinde yatıyordu. Mark da yanında, elinde Zaratan'la oturuyordu. Şans Kılıcı yine canlanmış, ona ne yöne gitmesi gerektiğini söylüyordu.

KILIÇLARIN ŞARKISI

Zaratan'ı tutanın elindedir kozlar
Hangi hareketi yaparsa yapsın
Ama Şans Kılıcı, mutlandırmak için tanrıları
Bir yılan gibi kayıp gider elinden.

Adalet Kılıcı dengeler terazisini
Doğru ile yanlışın, kötü ile iyinin
Göze göz, dişe diş, Hükümverici
Gözetler her yerde halkın kaderini

Ejderdoğrayan, Ejderdoğrayan, nasıl katledersin?
Erişerek pulların altındaki kalbe.
Ejderdoğrayan, Ejderdoğrayan, nerede durursun?
Kılıcımın yardığı devin karnında.

Uzaktanöldüren ulur dünyaya karşı
Beni inciten kalbin için, senin kalbin için!
İntikam, kılıcı savuranın da olsa

Sonunda ulaşamayacak zafere.

Merhamet Kılıcı'nın kestiği beden, soluyamaz artık;
İyileştirdiği ruh, karışmıştır geceye
Tüm hesaplarını kapatır ölümde
Ve yeniden ışığı görmek için döner geriye.

Akıl Kılıcı büküldü şafağın gri ışığında
Erkekler ve iblisler diz çöker önünde
Akıl Kılıcı ışıldadı parlak gün ışığında
Tanrılar katıldı dansa ve yürüdü savaşa
Büküldü alacakaranlığın loşluğunda da
Tanrılar ve insanlar yürüdü cehenneme.

Parçalarım kılıçları, kırarım mızrakları;
Kimse önünde duramaz Kalkankıran'ın.
Ucum yetim gözyaşlarının pınarı,
Ağzımsa dulbırakandır.

Gizlilik Kılıcı verilmiştir
Alçak olana ve iğrenilene.
Gözbulandıran'ın becerileri: keskindir gözleri
Doğası da saklı.

Tiranların Kılıcı kan dökmemiştir
Ama ruhları oyar o,
Ruhkesen öldürmemiştir kimseyi
Ama terk etmiştir çoğunu açlıktan ölmeye.

Kuşatma Kılıcı çekiç darbesi gibi iner
Çatırdıyla parça parça yıkılır duvar
Taşkesen yerle bir eder kaleyi
İniltiyle, kükremeyle düşer kuleler.

Öfke kılıcı uzun yollar kat eder,
Yumuşağın etrafına sert duvarlar örer

Köykurtaran'ın aldığı yiğit
Evine ve çiftliğine elveda der.

Yolbulan'ı tutan bulur yolları
Canlıdır efendisinin adımları.
Bilgelik Kılıcı azaltır yükleri
Ama arttırır onların risklerini.

1. "Mark" sözcüğünün İngilizce'deki anlamlarından biri işarettir; alamet, damga, yhn.

(2) Margrave: Eski Almanya’da sınır vilayetleri valilerine verilen ünvan, margrav. yhn.

(3) Dame : Kadın şövalye; İngiliz kral ve kraliçesi tarafından bir kadına verilen şövalye payesine eşit unvan ve bu unvana sahip kadın. Erkek şövalyeler 'sox', kadın şövalyeler 'dame' olarak anılır, çn,

(4) Banshee: Bean Sidhe : Dişi İrlanda yaratığı. İsmi "dişi peri" anlamına gelir. Banshee birisinin ölümünün habercisidir, özellikle de köklü bir ailenin bir üyesinin. Birkaç tanesini feryat etmek için bir araya gelirse, bu mübarek ya da büyük bir adamın öleceğini haber verir. Banshee’lerin uzun saçları, yeşil elbiseler üzerinde gri cüppeleri ve sürekli ağlamaktan kıpkırmızı gözleri vardır, ç.n.